

1PLA133M126

4583
1010

పంపాదురి
వేమన గ్రంథాలయం.
కలహస్తి : కుష్మా

కక్కుభ

“ఎలా చేసావ్?!” ఇంటర్వ్యూ జరుగుతున్న గదినుండి బైట
కొచ్చిన ‘జ్వాల’ని ఆత్రంగా అడిగాడు ప్రతాప్.

“మామూలే!” నుదుటికి పట్టిన చెమటని తుడుచుకుంటూ
అతి మామూలుగా చెప్పింది జ్వాల.

“ఆరేలే?”

“పద వెర్దాం.”

“నీ పిచ్చిగాని! ఇంటర్వ్యూ కళ్ళగానే జాబ్ వస్తుందా?
అయినా ఇంటర్వ్యూ అనేది కేవలం హంబక్. అంతకుముందే
ఎవరో సెలక్ట్ చేసుకునే వుంటారు!” బస్ కోసం చూస్తూ, నిరాశగా
అన్నది.

“అది కాదు జ్వాల! ఆ డైరెక్టర్ గారిని చూస్తుంటే ఎంతో
నిజాయితీపరుడిలా కన్పిస్తున్నాడు.”

“అహ! పై కందరూ అలాగే వుంటారు. మనదగ్గర రికమెం
డేషన్, లంచమో ఏదో ఒకటి లేందే మనకీ జన్మలో వుద్యోగం
రాదు!” ఖచ్చితంగా అన్నది.

“కాని నా కెందుకో యీ జాబ్ వస్తుందని నమ్మకంగా
వున్నది!” ఆశగా అన్నాడు.

“అదుగో! ఆ వృక్షాన్ని చూడు!” కనుచూపు మేర
కన్నిస్తున్న, పూడలు దిగిన పెద్ద మర్రి వృక్షాన్ని చూపెడుతు
అన్నది.

“.....” ప్రతాప్ అర్థంకాని వాడిలా చూసాడు.

“దానిక్రింద కూర్చుని ‘జోస్యం చెప్పబడును’ బోగ్గ పెట్టుకో.
నీ నోటికొచ్చిన అబద్ధాలు చెప్పి బోలెడు సంపాదించవచ్చు!”
సీరియస్ గా ముఖం పెట్టి అన్నది.

“ఘో! నీ కంతా హాస్యంగానే వుంటుంది!” చిన్నగా
నవ్వుతూ అన్నాడు. తనూ నవ్వింది. తర్వాత యిద్దరూ మరో
గంటన్నరలో కొంసకి చేరుకున్నారు.

“ఎలా చేసావే?!” గుమ్మంలోనే అడిగింది కాంతి.

“చూడు కాంతమ్మా! మనకి బస్ ఖర్చులు తప్పితే, వుద్యోగం
చచ్చి గీ పెట్టినా రాదు!”

“ఊహ. రాదని తెలిసి బాగా చెప్పలేదా?!”

“బాగానే చెప్పానే! కాసిని మంచితీర్థం యివ్వు తక్కి!”
పిసుగ్గా అన్నది.

“ప్రతాప్! నిజంగా నీకు నమ్మకముందిరా, నాకు జాబ్
వుసుందని?!”

“ఓ ఇంటర్వ్యూలని చూస్తుంటే, నాకు నమ్మకం
లేదు!”

“నిజం! డబ్బు దండగ తప్ప, ఫలితం శూన్యం! అందుకే
ఇంక దేనికీ అప్లికేషను పెట్టను!” దృఢంగా అన్నది.

“మరేం చేస్తావ్?!”

“ఓ బజ్జీల కొట్టు పెడమనుకుంటున్నాను!”

“ఛీ! యింత చదువు చదివి...”

“ఎంత పెద్ద చదువు? ఈ రోజుల్లో డిగ్రీ చదువు కూడా ఓ
చదువేనా?”

“బామ్మవాళ్ళేమంటారో?” సందేహంగా అన్నాడు.

“వాళ్ళకి చెప్పాద్దు!” స్థిరంగా అన్నది.

“జ్వాల! నిజంగా పెడతావా?!” యింకా అపనమ్మకంగానే

అడిగాడు.

“అఁ!”

“అఁ!”

తర్వాత రోజు...

తన ఫ్రెండ్స్ ముగ్గురినీ సమావేశ పరిచింది. ముగ్గురూ,

ప్రస్తుతం తనలాగే నిరుద్యోగులు.

“ఇప్పట్లో మీకు ఉద్యోగాలా చేస్తే సూచనలేమైనా వున్నాయా?!” నూటిగా అడిగింది.

అందరూ ఒకటే సమాధానం ‘లేవు’ అనే యిచ్చారు.

“మీ కెవరికయినా...”

“రికమెండేషన్లు లేవు. లంచాలిచ్చే శక్తి లేదుగాని, నువ్వేంటి నాయకురాలి ఫోజులో మాట్లాడుతున్నావ్?!” సుధీర్ అడిగాడు.

చిన్నగా నవ్వుకున్నారంతా.

“నేనో చిన్న హోటల్లాటిది పెట్టాలనుకుంటున్నాను!”

జ్వాల గట్టిగా అన్నది.

“ఏంటి?!” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

జ్వాల రిపీట్ చెయ్యలేదు.

“ఏదో ఓ సెంటర్లో సాయంకాలం టిఫిన్స్ పెద్దామనుంది!”

“అంటే?!” కాంతి అర్థంకానట్లు చూసింది.

“అంటే ఏముంది? బజ్జీలు, వడలు యివి రెండు హాట్స్.

ఇంకా స్వీట్లదయినా పెడదాం. ముందు చిన్నగా ప్రారంభిస్తే తర్వాత దాన్నే పెద్దదిగా చేయొచ్చు!”

చాలాసేపు ఎవరూ మాట్లాడలేదు.

“ఎవరికిష్టమయితే వాళ్ళు పార్టనర్స్ గా చేరొచ్చు. పెట్టుబడి కూడా అతి తక్కువ. తలా వందే!” అందరినీ పరిశీలనగా చూస్తూ అన్నది.

అందరిశ్లోనూ, నిరుద్యోగుల్ని ఎలా చూడాలో అలానే చూస్తున్నారు. తమకంటే పెద్దవాళ్ళు చులకన చేస్తుంటే, చిన్న

వాళ్ళూ హేళన చేయడం మామూలే. ఆస్టి కేషన్ పెట్టడాని
క్రూడా తండ్రిని దేబరించాలి. విసుక్కుంటూనే ఇవ్వడం, వీలయి
నప్పుడల్లా, ఆవసరం వున్నా లేకపోయినా, మాటలతో కించ
పరచడం, దెప్పడం, అప్పుడు తలదించుకుని తమలో తాము కుమిలి
పోవడం దాదాపు యీ సంవత్సరంనుండీ జరుగుతున్నదే! అందరికీ,
యింటికి వెళ్ళటం విసుగ్గానే వున్నది.

ఇలాటి సమయంలో జ్వాల మాటలు అందరికీ నచ్చడంలో
ఆశ్చర్యమేం లేదు. ముగ్గురూ తమ అంగీకారాన్ని తెలియజేశారు.

“ఎక్కడ పెద్దాం?!” సుధీర్ కొద్దిగా వుత్సాహంగా
అడిగాడు.

“నేనన్నీ రాత్రే ఆలోచించాను!”

“ఎక్కడ?!”

“హోటల్ స్వాగత్ ఎదురుగా ఓ సందు వుం కదూ! ఆ
సందు ఏమంత రద్దీగా వుండదు. ఆ సందు మొదట్లో చిన్న రేకుల
షెడ్ వేద్దాం!”

“అది గవర్న మెంట్ స్థలంగా?!” సంచేహంగా అడిగాడు
ప్రసాద్.

“అడిగినప్పుడు చూద్దాంలే!” నిర్లక్ష్యంగా అన్నది.

“మరి ఫర్నిచర్?!” సుధీర్ అడిగాడు.

“మనం పెట్టేది బజ్జీల కొట్టు. బట్టల కొట్టు కాదు!” - వ్యూతూ
అన్నది జ్వాల.

“అయితే మాత్రం ఓ రెండు టేబుల్స్, ఐదారు కుర్చీలు
కావద్దా?”

“అవును. అవన్నీ సెకండ్ హ్యాండ్ వి కొందాం” జ్వాల
అన్నది.

“మా యింట్లో ఓ యినప టేబుల్ రంగులుపోయి, కొద్దిగా
పాడయింది వుంది. దాన్ని మరామత్తు చేసి, రంగులు వేద్దాం. ఇంకా
టేబుల్ కొందాం!” శాంతి అన్నది.

“గుడ్! మా యింట్లో ఓ చెక్క కుర్చీ వుంది. తీసుకు
వస్తాను.”

“అయితే ఒక టేబుల్, నాలుగు ఛెయిర్స్ మొత్తం ఓ రెండు వందల్లో వస్తాయి. ఇంకో రెండు వందలు వుంటే షేడ్ వెయ్యడానికి కావాలి!”

“కనీసం ఆరువందలయినా కావాలి!” సుధీర్ సుమారుగా లెక్క వేసి చెప్పేడు.

“టేబుల్స్, ఛెయిర్స్ ఇప్పుడొస్తులే. తర్వాత ఇల్లో చూడొచ్చు!” జ్వాల ఆలోచిస్తూ అన్నది.

“నలుగురం కలిసి ఓ మూడువందలు తీసుకొస్తే ప్రస్తుతానికి చాలు!”

“మనం అడిగితే ఇంట్లో యిస్తారా?!” సుధీర్ అనుమానంగా అన్నాడు.

“ఇవ్వరు. ఏదో ఓ జాబ్ వస్తుందని దానికి లంచం ఓ వంద కావాలని అడిగితే?!” ఆలోచనగా అన్నాడు ప్రతాప్.

“ఇవ్వకపోతే దొంగతనం చేద్దాం!” విసుగ్గా అన్నాడు సుధీర్.

తర్వాత రోజుకీ సమావేశం వాయిదా వేసారు.

* * *

సరిగా ఐదు రోజుల తర్వాత...

హోటల్ స్వాగత్ పక్కన పట్టిభద్రుల ఫలహారశాల, అనే నామం గల చిన్న హోటల్ వెలిసింది. రేకులతో ఏ చిన్న గది చేకారు. ఆ చిన్న గదికే నాలుగు లెట్లు పెట్టారు. ఓ టేబుల్ మీద అప్పుడే వండిన వేడివేడి బజ్జీలు, వడలు నోరూరిస్తున్నాయి. శాంతి, జ్వాల, ప్రసాద్ ముగ్గురూ పొయ్యి దగ్గరే చిన్న స్టూల్స్ వేసుకుని చేస్తున్నారు. చాలామంది స్టూడెంట్స్ వచ్చారు అక్కడికి.

ఆ రోజు అందరూ ఎంతో వుత్సాహంగా కొన్నారు. చాలామంది రాత్రి తొమ్మిది దాకా అలాగే వున్నారు.

“మేము కేన్వాస్ చేయమా?” ఓ స్టూడెంట్ ముందుకొచ్చి అడిగాడు.

“అబ్బే! వద్దండీ” సుధీర్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

“కాని ఆ అబ్బాయి బైట నిలబడి “బజ్జీలండీ బజ్జీలు! వేడి వేడి బజ్జీలు!” అంటూ అరవడం మొదలుపెట్టాడు.

దాంతో అందరూ లయబద్ధంగా చప్పట్లు కొడుతూ, చూసే వాళ్ళకి అక్కడ బజ్జీల కొట్టుకాక, సంగీత కచేరీ అనిపించేలా చేసారు. అక్కడ చేరిన వారందరిచేత బలవంతంగా కొనిపించారు. వాళ్ళు యిష్టంగానో అయిష్టంగానో కొన్నారు. కాలేజీ కాంటీన్ లో తింటూ ఎంత గొడవ చేస్తారో, అంత గొడవగానూ వుంది అక్కడ.

జ్వాల ధైర్యంగా హోటలు పెడదామన్న రేకాని, మనస్సులో బెరుగ్గానే వున్నది ఎలా సాగుతుందోనని.

ఆ రోజు తాము వూహించిన దానికంటే బాగానే వచ్చింది. లెఖ్క చూస్తే పాతికరూపాయలు లాభం వచ్చింది.

“ఇవి కూడా మిగలకపోతే ఇంకా నాలుగైదు రూపాయలు వచ్చేవే” కాంతి మిగిలిన బజ్జీలు, వడలువంక చూస్తూ అన్నది.

“వడలు రేపటివరకూ బాగానే వుంటాయి. బజ్జీలు మాత్రం యీ రోజే ఖాళీ చెయ్యాలి” జ్వాల టేబుల్ మీద కూర్చుంటూ అన్నది.

తర్వాత కాంతి ఒక్కో కాగితంలో నాలుగు బజ్జీలు, ఒక వడ పెట్టి అక్కడ వున్న వాళ్ళందరికి యిచ్చింది. అవి తిని నుంచి నీళ్ళు త్రాగి అందరూ లేచారు.

“జ్వాలా నాకో ఐదు రూపాయలు కావాలి” సుధీర్ నసుగుతూ అన్నాడు.

“ఏ రోజు లాభం వచ్చింది ఆ రోజు పంచుకుంటే యింక దీన్ని ఎలా పెద్దది చేస్తాం. ఈ రోజు పెట్టుబడితో లాభం కూడా కలిపి రేపు పెట్టుబడి క్రింద పెద్దే యింకా ఎక్కువ లాభం వస్తుంది కదా!” జ్వాల సందేహంగా చూస్తూ అన్నది.

“అది కరెక్ట్ గాని, సుధీర్ కు చాలా అవసరం అయి వుంటుంది,” అని “ఏం సుధీర్ అంటేనా?” ప్రతాప్ అడిగాడు.

సుధీర్ తలాడించాడు. జ్వాల సుధీర్ కు మటుకు ఐదు

రూపాయ లిచ్చింది. మిగిలిన డబ్బంతా బ్యాంక్ లో సర్దేసింది.
అందరూ ఎవరింటికి వాళ్ళు బయలుదేరారు.

*

*

*

రెండు రోజుల తర్వాత కాంతి ఇంట్లో పెద్ద గొడవ చేసింది.
రాత్రి తొమ్మిదిన్నరకి వచ్చిన ఇద్దరినీ వాకిట్లోనే నిలదీసింది.

“ఎక్కడినుండి మీరు వచ్చింది?”

ఇద్దరూ తడుముకోకుండా “ఘెండింటి దగ్గర నుండే,”
అన్నారు.

“సిగ్గులేదూ? అబద్ధం చెప్పడానికి?”

జ్వాల, ప్రతాప్ ముఖముఖాలు చూసుకున్నారు.

“నీ కసలు బురుందా? ఆడపిల్లవి. బజార్ లో బజ్జీల కొట్టు
దగ్గరా కూర్చునేది?”

“ఏంటే ఆ గొడవ కాంతమ్మా?” లోపలినుండి కాంతి
అమ్మమ్మ అడిగింది.

“చూడు అమ్మమ్మా! వీళ్ళు చేసేపని” క్షిర్యానుగా అన్నది.

“ఏం లేదు బామ్మా!” నవ్వుతూ అని, ఒక చేత్తో కాంతి
నోరు మూసి ప్రక్క గదిలోకి లాక్కెళ్ళింది. ప్రతాప్ కూడా వాళ్ళ
ననుసరించాడు.

“కాంతీ! ప్లీజ్ బామ్మకు చెప్పకే!” బ్రతిమాలుతున్న
ధోరణిలో అన్నది జ్వాల.

“ఏం? ఎందుకు చెప్పకూడదూ?”

“అబ్బ! చెప్పాద్దంటే వినవేం? బామ్మ అనవసరంగా గొడవ
చేస్తుంది, చుట్టూప్రక్కల వాళ్ళందరూ వినేలా.”

“గొడవ చేస్తుందని ఆవిడననటం దేనికి? బజార్ లో బజ్జీల
కొట్టు పెడే అందరికీ తెలియదా! మీరు చేసేపని ఏమైనా
బాగుందా?”

“కాంతీ!” నెమ్మదిగా అన్నాడు ప్రతాప్.

“బుద్ధి లేకపోలేదని! ఇద్దరి కిద్దరూ తోడు దొంగలయ్యారు.
అసలీలా చేయడానికి మనస్సెలా వొప్పింది? హవ్వ! చదివారెందుకు
చదువు? ఇంత చదివి బజ్జీలు వండటమా? పరువేమాతుందో ఆలో

చించారా?” బ్రతిమాలే కొద్ది రెచ్చిపోతున్న కాంతి అన్నది.

దాంతో జ్వాల కోపంతో మండిపోయింది.

“హు! పరువు! తిండానికి తిండి లేకపోయినానానే పరువు కావాలి! ఆకలితో ఛస్తున్నాననే పరువు పోకూడదు. నా కలాటి పరువు అక్కలేదు!” విసురుగా అన్నది.

“హవ్వ! ఎంత బరితెగించి పోయావే!” బుగ్గలు నొక్కుకుంటూ, అంతా విన్న బామ్మ అన్నది.

బామ్మవైపు తిరస్కారంగా చూచింది.

“ఇలా అయితే మీ యిద్దరి పెళ్ళి అయినట్లే!” యాసడిస్తూ అన్నది.

“అయ్యో! బామ్మా! నువ్వింకా మాకు పెళ్ళిచేసే సితిలో వున్నావా? పోనీ పాపం కట్టం లేకుండా చేసుకునేందుకు నీకు మనఃవశ్య కూడా లేరే?” బాలి పడుతున్నట్లుగా నవ్వింది.

“ఏంటా నవ్వు? మొగరాయుడిలా?”

“నాకు తెలీకడుగుతాను. నవ్వులు కూడా మొగాడికని, అడదానికని వేర్వేరుగా వుంటాయా?” అమాయకంగా ముఖం పెట్టి అడిగింది.

“వుండనూ మరి? మా కాలంలో యిలా నవ్వే వాళ్ళమా?”

“ఎందుకని బామ్మా?” ప్రతాప్ నెమ్మదిగా ఆవిడ పక్కకి చేరాడు. జ్వాల, ప్రతాప్ యిద్దరూ కలిసి ఆవిడని పక్కనోవ పట్టించారు.

“అమ్మమ్మా! ఆసలు విషయం చెప్పకుండా ఎలా చాటేస్తున్నారో చూసావా?” ఫిర్యాదుగా అన్నది కాంతి.

“ఆ! నిజమేనే! ఒరే! ప్రతాప్! నిజం చెప్పరా? మీ రెక్కడినుండిరా వస్తుంది?”

“బామ్మా! చచ్చే ఆకలిగా వున్నది. అన్నం పెట్టవా?” జ్వాల అడిగింది.

“తర్వాత చెప్తారే కాంతమ్మా! పాపం! ఆకలేస్తుందట. అన్నం పెట్టు!” కాంతి విసుక్కుంటూ లోపలికెళ్ళింది.

*

*

*

“జ్వాల!”

“ఏంటే?!”

“అలా వెళ్దాం పద!”

“ఎక్కడికీ?”

“మా తాతకి వున్నట్లుండి తలనొప్పి వచ్చేద్దీని. దానికి తోడు కళ్ళు తిరుగుతున్నట్లు, వళ్ళు తూలినట్లు వైరా వైరాలతో బి. పి. ఎక్కువయిందేమోనని అనుమానం. ఇంట్లో నాన్నలేరు. డాక్టర్ ని తీసుకురమ్మని అమ్మ ఒకటే గొడవ!”

“మీ ఫ్యామిలీ డాక్టర్ గారిల్లు చాలాదూరం కదా?!”

“ఆ! అయినా అతను వూళ్ళో లేరు!”

“మరయితే ఎక్కడికీ?!”

“ఇదుగో! యీ వీధిలో ఎక్కడో ఓ డాక్టరు బోర్డు చూసిన గుర్తు. వెళ్దాం!”

ఇద్దరూ ఓ డాక్టరు బోర్డున్న యింట్లో కెళ్ళారు. ఎక్కడా మనుష్యులున్నట్లు లేదు. ఓ గదిలోనుండి సన్నగా వెస్ట్రన్ మ్యూజిక్ వినిపిస్తుంది. తలుపుమీద నెమ్మదిగా శబ్దం చేసింది. సమాధానం రాకపోవడంతో చిన్నగా నెట్టింది జ్వాల. ఎలాటి శబ్దం లేకుండా, అతివిధేయుడయిన సేవకుడిలా తలుపు తెరుచుకుంది. లోపల ఓ పదిమంది మ్యూజిక్ కి అనుగుణంగా డాన్స్ చేస్తున్నారు.

“ఎవరు కావాలి?!” ఓ అబ్బాయి తమవైపు వస్తూ విసుగ్గా అడగడంతో, అందరూ డాన్స్ ఆపి, ఆ అబ్బాయికంటే విసుగ్గా చూసారు.

“డాక్టరుగారు కావాలి!” శాంతి నెమ్మదిగా అన్నది.

“లేరు! యిప్పుడు రారు!” విసుగ్గా చెప్పి, యింక మీరు వెళ్ళొచ్చు నన్నట్లు చూసాడు.

“థేంక్స్” చెప్పి బైటికొచ్చారు.

ఇద్దరూ మానంగా నడుస్తున్నారు. హుషారుగా, హోరుమనే సంగీతం ఇద్దరి చెవుల్లోనూ గింగురుమంటూంది. పరధ్యానంగా అడుగులేస్తున్నారు. హఠాత్తుగా కరెంటు ఫెయిలయింది.

“జ్వాల!” భయంగా జ్వాల చేతిని పట్టుకుని అన్నది శాంతి.

“ష!” ధైర్యం చెప్తున్నట్లుగా శాంతి చేతిని గట్టిగా పట్టుకుంది. ఇంతలో రెండు చేతులు ఇద్దరి మెడలమీద పడినయ్! పడిన చేతిమీద మరో చెయ్యి. శాంతి భయంతో గడ్డకట్టినట్లయింది. జ్వాల విసురుగా వెనక్కి తిరిగి దొరికిన చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని మరింత గట్టిగా నొక్కేసింది.

“అబ్బా!” బాధతో కూడిన మూలుగుతోపాటు, గుప్పన లెట్టు ఒక్కసారిగా వెలిగినయ్.

ఎవరో చెప్పిన పారిపోవటం కన్పించింది. తన చేతిలోన్న చేతివైపు చూచింది. మృదువుగా, సుకుమారంగా, సన్నటి పాడుగాటి వేళ్ళతో ఆరిసిక్ గా వుంది. తలెత్తి ఆ చేయి తాలూకు వ్యక్తివైపు చూసింది.

అతని ముఖం బాధని బలవంతంగా దిగమింగుతున్నట్లుగా వుంది.

“మీ...మీ...రు” అతను మాటలకోసం తడుముకున్నట్లుగా అన్నాడు.

“బావున్నామా?!” అడిగింది జ్వాల.

“అహ... కాదు!” అనుకోని ప్రశ్నకి వుక్కిరి చిక్కిరవుతూ అన్నాడు.

“ఏంటీ? బాగలేమా? కళ్ళు సరిగా పజ్జేస్తున్నాయా?!” వ్యంగ్యంగా అడిగింది.

“అబ్బే... అదికాదు” ఖంగారుగా అన్నాడు.

“మరేంటి మిష్టర్! అమ్మాయిలు కన్పించగానే...” శాంతి విసురుగా అన్నది.

“ఛ! ఛ! నేనా వుద్దేశ్యంతో మీమీద చెయ్యి వెయ్యలేదు. మీ యిద్దరి నెనగా ఒకతను నడవడం, కరెంటు పోగానే మీమీద చెయ్యి వెయ్యడం చూసి, అతన్ని తన్నాలనుకుని అతని చేతిని పట్టుకోబోయాను. మీరేమో నన్నే విలననుకున్నారు!” చిన్నగా, ఆతని నెమ్మదిగా చెప్పేడు.

జ్వాల, శాంతి ముఖాలు చూసుకున్నారు. మళ్ళీ యిద్దరూ ముఖాలు తిప్పి అతనివైపు అనుమానంగా చూసారు.

“సామిన్! నే నలాటి వాడిని కాను!” నమ్మకంగా అన్నాడు.

“సారీ! ఎట్లాది సేమ్ టైమ్ థేంక్యూ!” జ్వాల చిన్నగా చెప్పింది.

“జ్వాల! నీ మెడమీద రక్తం!” ఆదుర్దాగా అన్నది శాంతి. జ్వాల మెడమీద తడిమి చూసుకుంది. చేతికి చెమ్మ తగిలింది.

“ఏంటి? మీరూ మాతో వస్తున్నారు?” శాంతి తమ వెనకే వస్తున్నతన్ని చూస్తూ, విసుగ్గా అడిగింది.

“నా దారి యిటే!”

“జ్వాల! పద, అటు వెళ్దాం!” వెనక్కి తిరుగుతూ అన్నది.

“ఎక్కడికి వెళ్తున్నారు?” అసందర్భంగా అడిగాడు.

“డాక్టర్ దగ్గరకి!” శాంతి అన్నది.

“ఎందుకండీ? ఈ కొంచెం దెబ్బకే పదిరూపాయలు వదిలించు కోడం? కావాలంటే నేను కాస్త మందేసి కట్టుకడతాను” ధైర్యంగా అన్నాడు.

“ఇక్కడికి దగ్గర్లో డాక్టర్ వరయినా వున్నారా?” అతని మాటలు పట్టించుకోకుండా అడిగింది జ్వాల.

“నేను పనికి రానాండి?!”

“ఈ దెబ్బకి కాదులెండి. అసలు మేము డాక్టర్ కోసమే వైతేరాం.”

“నేనూ డాక్టర్ నేనండి!” నవ్వుతూ అన్నాడు.

“మీరా?!” యిద్దరూ ఆశ్చర్యంగా అడిగారు.

“అలా కన్పించడం లేదేమో కానండి, నేనయితే డాక్టర్ నే!”

“.....”

“నా కినికో కొద్దిదూరంలోనే వుంది. వస్తారా?!”

“రండి!” తాళంతీసిలోపలికి ఆహ్వానించాడు. పెద్దగది. ఓ వైపు టేబులుండి. దాని చుట్టూ నాలుగు కుర్చీలు దగ్గర్లో ఓ పాడు గాటిబల్లు. గది మధ్యలో స్క్రీన్. ఓ ర్యాక్ నిండా అవసరమయిన మందులూ, మరో ర్యాక్ లో కొన్ని పుస్తకాలూ వున్నాయి.

“మీ యింట్లో అనారోగ్యం ఎవరికండి? లోషన్ నీళ్ళతో

కడిగి, టించర్ వేస్తూ అడిగాడు.

“మా తాతగారికి” శాంతి చెప్పింది.

“మీ ఫీజు!” అతను స్క్రీన్ కవతలి వైపు వెళ్తుండగా అడిగింది.

“మీ తాతగారికి కూడా చూడాలన్నారు గా? ఒక్కసారే యిద్దురు!”

“జ్వాల! యితగాడు డాక్టరేగాని, తాతయ్య ఒప్పుకోడే? ఎలా?” శాంతి సందిగ్ధంగా అడిగింది, అతను లోపలి కళ్ళింతర్వాత.

“ఏంటి మీ తాతగారి కంప్లయింటు?!” టవ్ తో చేతులు తుడుచుకుంటూ అడిగాడు.

“ఒకటి, అరా కాదు. బోలెడున్నాయి. అవన్నీ నాకు గుర్తు లేవు!” శాంతి నవ్వుతూ అన్నది.

“పదండి. వెళ్దాం!”

*

*

*

“ఎవరా అబ్బాయి?!” తాతగారు, అనుమానంగా చూస్తూ అన్నారు.

“నీ కోసమే!” శాంతి.

“నా కోసమా? పేరెంటి బాబూ? మీ దేవూరు? మీ నాన్న పేరెంటి? ఏంచేస్తుంటారు? మీ అమ్మ దేవూరు?” ఎక్కడ చూసానా అని గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూ, అడిగారు.

అతడు యిబ్బందిగా శాంతివైపు చూసాడు.

“అదికాదు తాతయ్యా! నీ కోసమంటే నీకు తెల్లిన వాళ్ళ కాదు. డాక్టర్ గారు!”

“ఏవీటీ యీ అబ్బాయి డాక్టరా?!” అసంతృప్తిగా, గులాబిరంగులలో సన్నగా, సుకుమారంగా, పొడుగ్గా వున్నతనివైపు చూసాడు.

“ఏం చదువుకున్నావయ్యా?!”

“ఎమ్. డి. చదువుతున్నానండి!” వినయంగా అన్నాడు.

“అంటే యింకా చదువుతూనే, ప్రాక్టీసా? హు! కలికాలం!

చదువులు పూరి కాకుండానే, డబ్బు సంపాదిస్తున్నారు!”

“అదికాదండి. నేను ఎమ్. బి. బి. యస్., చదివాను!”

ఖంగారుగా అన్నాడు.

“తాతయ్యా! నీ వంట్లో ఎలా వుందో చెప్పు. చూస్తారు!”

విసుగ్గా అన్నది.

“ఒంట్లో నీరసంగా, తలనొప్పిగా, కళ్ళు తిరుగుతున్నట్లుగా వుంది. కాళ్ళూ, చేతులూ ఒకటే లాగేస్తున్నాయి. పి. పి. వుందేమో చూడు బాబూ! స్పాసిల్ వేసుకోమంటావా! న్యూరోబియాన్ వాడనా? లేకపోతే నవాలినా?!” రోగాలు వాటితోపాటు వాడాల్సిన మందులూ గడగడా తనే చెప్పేసి, యివన్నీ నీ కింకా తెల్సి వుండవులే అన్నట్లుగా చూసారు.

అతను ఓపిగా బి. పి. చూసి, తాతగారు చెప్పేవన్నీ అతి శ్రద్ధగా వింటూ, మధ్యలో అవసరమయినప్పుడు మాట్లాడుతున్నాడు. ఈ కుర్ర డాక్టర్ కి సహనంగా, నిదానంగా చూసే ఓపిక వుండవని తాతగారి నిశ్చితాభిప్రాయం. అలాటిదీ కుర్రవాడు తన అభిప్రాయాన్ని తారుమారు చేసేలా వున్నాడే, గట్టివాడనుకున్నాడు.

“ఇంతకీ నువ్వు ఫారిన్ వెళ్లొచ్చావా?!”

“లేదండి!”

“లేదూ?!” నిరుత్సాహంగా పెదవి విరిచాడు. ఫారిన్ వెళ్ళొస్తేనే కాని ఏ డాక్టరూ, డాక్టరు కాదనేది అతని అభిప్రాయం.

“ప్రాక్టీసు పెట్టావా? అదీ లేదా?!”

“పెట్టానండి!”

“అయితే రోజుకే మాత్రం వసుంవేంటి?!”

“క్రొత్తగా పెట్టాను కదండీ! పదో, పాతికో వస్తాయి!”

“అంటే రోజు కొకళ్ళూ, యిద్దరూనా?!”

“కాదండి. రోజుకో పదిహేనో, యిరవై మందో వస్తారు!”

“మరయితే యింకేం? పదిహేను మందయినా నూటయ్యై

వస్తాయిగా?!”

“అదికాదండి. నేను ఒక్క రూపాయి మాత్రమే ఫీజుగా

పుచ్చుకుంటానండి. నేను చూసేది తక్కువ జీతం వచ్చేవాళ్ళకీ, పదిరూపాయలు ఫీజిచ్చి చూపెట్టుకోలేని కేదలకీ!”

“ఏమిటి రూపాయి డాక్టరువా?!” ఆ అనడంలో ఆశ్చర్యం, హేళన తొంగి చూస్తున్నాయి.

అమ్మడు కాని సరుకుని, తగ్గింపుచేట్లతో వదుల్చుకునే వ్యాపారి గుర్తుకొచ్చాడు. పదిరూపాయలు ఫీజంటే ఎవరూ రాక పోవడంతో, ఒక్క రూపాయ చేసేడేమో? అనుమానంగా చూసాడు.

“కాఫీ తీసుకోండి! చేతులు కడుక్కున్న తర్వాత టవల్ యిచ్చి చెప్పింది.

మానంగా కాఫీ త్రాగి రేచాడు.

“ఇదుగోండి మీ ఫీజు!” యిరవై రూపాయల నోటు అందించింది.

“నా ఫీజు రెండు రూపాయలే!”

“అతగాడు రూపాయి డాక్టరేనట!” తాతగారు చెప్పారు.

“నిజంగానా? అయినా రూపాయి ఫీజేంటి? అన్ని ధరలూ అంబర వీధుల్లో విహరిస్తుంటే, డాక్టర్ ఫీజు అవనిమీద నిల్పిందా?!” హాస్యంగా అన్నది జ్వాల.

“అబ్బే! డాక్టర్స్‌ందరి ఫీజు సంగలికాదు. నేను మాత్రం రూపాయే తీసుకుంటాను!”

“ఇలా అయితే మీరేమీ సంపాదించలేరు. డాక్టర్‌న్న తర్వాత ఓ నాలుగు డిగ్రీలు, అందులో ఒకటో, రెండో ఫారిన్ వి అయితేనే మంచి ప్రాక్టీసు వుంటుంది. అలాగే ఆపిగాడికి పదన్నా, ఇరవయ్యన్నా సవినయంగా సమర్పించుకుంటారు” జ్వాల నవ్వుతూ అన్నది.

“నిజమే మీ రన్నది. కాని ఫీజు లిచ్చుకోనని కేదలు, గుమాస్తాలు వుంటారని మర్చిపోతే ఎలా? మన జనాభాలో వాళ్ళే ఎక్కువ. అందరూ, ఫారిన్ వెళ్ళి డిగ్రీలు తెచ్చుకుని, ముప్పయి రూపాయలు ఫీజంటే, కేదల సంగతేంటి?”

“కాని, మీ ఫ్యామిలీ ఈ రూపాయ ఫీజుతో ఎలా గడు

నుండి?!”

“నా సంపాదన మీద ఆధారపడి లేరులెండి మా యింట్లో
వాళ్ళు!” నవ్వుతూ అన్నాడు.

“అంటే?!”

“మా డాక్టీ మంచి బిజినెస్ చేస్తున్నారు. నా అవసరం
లేదు!”

“అయితే ఆదృష్టవంతులు మీరు. మీ ఆశయాల్ని ఆచరణలో

పెట్టగలరు!”

“అబ్బే! నాకు పెద్దగా ఏ ఆశయాలు లేవు!” మొహమా

టంగా అన్నాడు.

“గ్లాస్ నెట్ డాక్టర్! వెరీమచ్ థాంక్యూ!”

“గ్లాస్ నెట్! అవునూ! యింతకీ మనం పరిచయం చేసుకోలేదు
కదూ? నా పేరు థీరజ్!”

“నా పేరు జ్వాల. తను శాంతి!”

*

*

*

ఆ రోజుకి ఒకటి కొట్టు పెట్టి సరిగా నెలయింది. నలుగురూ
కూర్చుని జమా, ఖర్చులు చూస్తున్నారు. నెలనుండి నలుగురూ
కలిసి శాంతి వాళ్ళ ముందు హాల్లో మూడు గంటలనేపు చుప్పయి
మందికి ట్యూషన్స్ చెప్తున్నారు. మొత్తం ట్యూషన్స్ మీద నాలుగు
వందలు, ఒకటి వ్యాపారంలో ఆరువందలు వచ్చాయి. ఇంతచేసినా
ఒక్కొక్కరికి రెండువందల యాభయ్య వచ్చింది. అయినా ఎవరూ
నిరుత్సాహపడలేదు. మొదటి నెల యింత వస్తే యింకా ముందు
ముందు చాలా వస్తుందని అందరికీ అనిపించింది. అందరిలో సుధీర్ కే
కాస్త నిరుత్సాహంగా వుంది.

“మనం యింత కష్టపడ్డా రెండువందల యాభయ్యగా
వచ్చింది. ఇంతకంటే పెళ్ళిళ్ళప్పుడు వంటమనిషిగా వెళ్తే రోజుకు
పదిహేను రూపాయల్లో పాటు, విందు భోజనమూ కొనుక్కుంది!”

“సుధీర్! అనవసరంగా మిగతావాళ్ళని నిరుత్సాహం పర్చకు.
మనం ఖాళీగా కూర్చుని, యింట్లో వాళ్ళ దీవెనలు తింటూ వుంటే

బావుందా? మన సంపాదన అంటూ వుంటే, అది ఎంతయినా కావచ్చు, మనమీద మనకెంత ఆత్మవిశ్వాసం వుంటుంది? యిదివరకటిలా మనమేమంత నిరుత్సాహంగా లేము” ప్రసాద్ ఆత్మవిశ్వాసంతోనూ, భవిష్యత్ పట్ల ఆశతోనూ అన్నాడు.

“సుగీర్! మనం పెట్టిన పెట్టుబడిని పెట్టి లాభాలు వుంటాయి. వందపెట్టి లాభాలు వేలలో రావాలంటే ఎలా వస్తాయి? మనం పెట్టిన పెట్టుబడికీ, పడిన కష్టానికి తగ్గ ప్రతిఫలమే వచ్చింది” జ్వాల నెమ్మదిగా, నచ్చచెప్పే ధోరణిలో అన్నది.

“నీ కిష్టం లేకపోతే మానెయ్!” ప్రసాద్ కోపంగా, విసుగ్గా అన్నాడు.

“అనికాదు జ్వాల!...” మధ్యలోనే ఆపేశాను పోస్టుమన్ నిచూసి.

జ్వాల పేర ఓ కవరుంది. జ్వాల కవరు చిప్పి ఆర్రంగా చూసింది.

“ఏంటిది?!” మిగతా ముగ్గురూ ఒక్కసారే అడిగారు.

“అప్పుడెప్పుడో అప్లయి చేసాను. ఇప్పుడు ఇంటర్వ్యూకి రమ్మంటున్నారు.”

“ఈసారి వస్తుందేమో?!” శాంతి అన్నది.

“నాకేం నమ్మకం లేదు!”

“ఈ చూరే కాబట్టి, వెళ్ళిరా. వస్తే వస్తుంది. లేకపోతే లేదు!” ప్రసాద్ అన్నాడు.

*

*

*

తిర్వాత్ రోజు ఇంటర్వ్యూ కెళ్ళింది.

“గుడ్ మార్నింగ్!” వెళ్ళగానే విష్ చేసింది.

“ఎస్! గుడ్ మార్నింగ్!” అంటూనే అలవాటుగా చెయ్యి చూపేరు.

జ్వాల మానంగా ఒరిజనల్స్ అందించింది.

ఇంతలో ఫోన్ రింగయింది.

“హల్లో!”

“ఆర ఆర మీరా?!” సంతోషంగా అన్నాడు.

“.....”

“అజ్జే! ఇంకా సెలక్స్ కాలేదండి!”

“.....”

ఓ నిమిషంసేపు అవతలవైపు వాళ్ళు చెప్పేసి విన్నారు.

“ఓ! అలాగే!” అంటూ పెట్టేసారు.

“గుడ్ బై సర్స్!” టేబుల్ మీదున్న తన స్ట్రెక్స్ కెల్లు తీసుకుని, వెనక్కి తిరిగింది.

“అదేంటి?” ఆశ్చర్యంగా అడిగారు పార్థ సారథి గారు.

ఇన్నిసార్లు ఇంటర్వ్యూ చేసినా, తనేమీ అడగకుండానే, తను వెళ్ళమనకుండానే, ఇలా వెళ్ళినవాళ్ళు తనకెప్పుడూ తప్పకపడలేదు. వర్మగారు కూడా అంతే ఆశ్చర్యంగా చూసారు.

“అవునండి. ఏ.వి.ఐ.పి గానో, తమ క్యాండిడేట్లు వుందంటూ, ఫోన్ చెయ్యడం. మీరు సరే ననడం. ఇలాటి సంఘటనలు సినిమాల్లోనూ, పుస్తకాల్లోనూ, మామూలే కదా? ఇప్పుడూ అంతే అయింది!”

ముందు తెల్లబోయినా, తర్వాత జ్వాల చెప్పిన తీరుకీ, ఇద్దరికీ నవ్వాల్సింది. అంత ధైర్యంగా చెప్పినందుకు మెచ్చుకోకుండా వుండలేకపోయారు.

“ప్లీజ్! జ్వాల! టేక్ యువర్ స్టీప్!” పార్థ సారథి గారు అన్నారు.

“నువ్వు చెప్పింది నిజమే! ప్రభువో తనుగ్గారు తెలుసు గా? అతను ఫోన్ చేసాడు వాళ్ళ క్యాండిడేట్లు వుందని. కాని ఆ క్యాండిడేట్లు అన్ని అన్నతూ పున్న వ్యక్తే! పెగా ఎస్. కానె. అతడూ ఇంటర్వ్యూ కొచ్చాడు!” వర్మగారు చెప్పారు.

“థంక్స్ సర్స్!” అతనింత వివరంగా చెప్తుంటే, మన స్ఫూర్తి గా అన్నది.

“ఈ పోస్ట్ కాకపోతే, యింకోటి, టెంపరరీ పోస్టు వుంది. చేస్తావా?”

“చేస్తానండి.”

“సెనో కమ్ టెషిన్ పోస్టు. మా సెనో హెల్త్ బాగ లేక

లీవ్ పెట్టాడు రెండు నెలలు?”

అప్పటికప్పుడు అస్టికేషన్ పెట్టడం, జాయినింగ్ రిపోర్ట్ వ్వడం వెంటనే జరిగింది. జ్వాల కింకా నమ్మ బుద్ధికావడం లేదు. దీన్ని అదృష్టమనాలో యింకేమనాలో తెలియలేదు.

*

*

*

అనుకోకుండా ఉద్యోగం వచ్చినందుకు మిశ్రులంతా ఆనందించారు, జ్వాలని ఆభినందించారు. సాయంకాలం ఆఫీసునుండి రాగానే ముఖం కడుక్కోడం, మళ్ళీ తయారై స్నేహితుల్తో పాటు తనూ, బజీలు వెయ్యడంలో సాయపడడం, ఎప్పుడో రాత్రి తొమ్మిదిన్నరకి యింటికి జేరడం. ఇదీ రోజూ కార్యక్రమం. ఒక్కక్షణం తీరకనేది లేదు.

ఆ రోజు...

ఏవో ఫ్లెల్సుమీద పార్థసారథిగారి సంతకం కావాలంటూ, వర్మగారే వాళ్ళింటికి పంపించారు.

డబ్బున్న వాళ్ళిల్లలాగానే అత్యంతాధునికంగా, ఖరీదైన ఫర్నిచర్ తో సినిమా సెటింగ్ లా వుంది. ప్యూన్, మర్యాదగా ఆఫీసుగది చూపించి, ‘కూర్చో’ మని చెప్పి వెళ్ళాడు. అయిన నిమిషాలు కదలకుండా కూర్చునేసరికి విసుగ్గా వుండి, లేచి కిక్కి దగ్గర కెళ్ళింది. కట్టెన్ తొలగించి చూసింది. చల్లని గాలితో పాలు, గులాబీల సువాసనలు ఒక్కసారిగా వచ్చినయ్! అపురూపంగా అతి శక్కువగా దొరికే గులాబీల రకాలు, ఆకరణీయంగా, ఆహ్లాదంగా శరీరాన్నీ, మనస్సునీ మత్తెక్కించేలా వున్నాయి. చేయి చాచి పసుపురంగులో వున్న గులాబీని మృదువుగా స్పృశించబోయింది.

“ఆగు! కొయ్యద్దు!” పెద్ద ఉరుములాంటి కేకకి, ఉలిక్కిపడి, చేతిని వెనక్కి తీసేసుకుంది.

“ఎవరు నువ్వు? ఏం కావాలి?!” తన అనుమతి లేకుండా గులాబీని కొయ్యబోయే జ్వాలని మ్రింగేసేలా చూస్తూ అడిగాడు.

జ్వాల మాట్లాడకుండా, యింకా గులాబీల సౌరభాన్ని మర్చిపోలేకుండా వుంది.

మనోజ్ తీవ్రంగా, జ్వాలని చూసాడు. 'ఎక్కడో చూసాను
 యీ ఆమ్మాయిని. ఆమ్మాయిల్ని అంగుళానూ అందమైన ఆమ్మ
 యిల్ని ఒక్కసారి చూస్తే చాలు. గుంటుంది కొందరికి. ఆ
 కొందరిలో మనోజ్ మొదటివాడు. అందుకే జ్వాలని త్వరగా
 గుర్తుపట్టాడు. టుబాకో కంపెనీలో, ఏదో పోస్టుకి ఇంటర్వ్యూకి
 వచ్చినట్లు వెంటనే గుర్తొచ్చింది. ఓహో! రికమెండేషన్ కోసం
 కాబోలు.

“రికమెండేషన్ కోసమా?!”

తల అడ్డంగా వూపింది.

“అసలేవరికోసం వచ్చావ్?!”

జ్వాల చురుగా చూసింది. ఎలాటి పరిణయమూ లేని తనని
 నువ్వు అనే యీ పెద్దనునిషేవరు? జ్వాల కలాటి వాళ్ళంటే
 అసహ్యం. అందుకే అతడెంత పెద్దనునిషయినా, తనూ గౌరవం
 యివ్వదల్చుకోలేదు.

“నీ కోసం మాత్రం కాదు!” ‘నీ’ దగ్గర వత్తి పలుకుతూ
 అన్నది.

‘సాక్’ తిన్నట్లు చూసాడు. ఎంత డ్రైవ్లో యీ పిల్లే! తనని
 నువ్వు అంటుందా? పైగా ఆ చూపులు చూపు! ఎంత తీరస్కా
 రంగా వున్నాయో?

పార్థసారథిగా రోచ్చేసరికి యిద్దరూ ఒకళ్ళ నొకళ్ళు
 తీవ్రంగా, ప్రత్యర్థుల్లా చూసుకుంటున్నారు.

“జ్వాల! ఏంటిలా వచ్చావ్?!” నవ్వుతూ లోపలికొస్తూ
 అడిగారు.

జ్వాలట! మండినట్లే వుంది! మనస్సులోనే అనుకుని, “డాడీ!
 వెళ్తున్నా!” చెప్పేసి, జ్వాలవైపు చురుక్కుమనేలా చూసి వెళ్ళి
 పోయాడు.

జ్వాల మానంగా చేతిలో ఫ్లేట్స్ అందించింది.

“ఎలా వుందమ్మా ఉద్యోగం?!”

“బావుంది!” పొడిగా అన్నది.

“ఊర్లో?” ఫ్లేట్స్ తెరిచి చూడబోతూ అన్నారు.

జ్వాల కూర్చోకుండా, తెరిచివుంచిన కిటికీలోనుండి కన్ని
స్తున్న గులాబీతోటవైపు చూస్తూ నిల్చుంది.

తర్వాత ఎక్కువసేపు వుండకుండానే వచ్చేది. ఆ
రోజంతా గులాబీలే మనస్సులో తిరుగుతున్నాయి. వాటి సోపానం,
వాడిగా వుండే ముల్లాలా మనోజ్ ముఖమూ గుర్తుకొస్తూనే వుంది.

*

*

*

అప్పటికే ఐదు దాటింది. డైల్లవీ సరేసి, యింటికెళ్ళడానికి
తయారవుతుండగా వర్కగారి పి. ఏ. వచ్చి చెప్పేడు.

“జ్వాల! బాస్ ఓ పదినిముషాల్లో ఏవో టైమ్ చేసుకొన్నా
మేటరు పంపిస్తానన్నాడు. ఆలస్యమయినా అంతా టైమ్ చేసి
వెళ్ళండి!”

“ఇప్పుడా?!”

“అవును. నాకూ యిప్పుడే ఫోన్ చేసి చెప్పేరు. నేను
వెళ్తున్నాను.” వెళ్తూ మనోసారి, అన్నీ టైమ్ చేసి మరీ వెళ్ళమని
చెప్పి వెళ్ళాడు.

పదినిముషాలు విసుగ్గా ఎదురుచూస్తూ కూర్చుంది. ఆఫీసులో
ప్యాన్, తనూ తప్ప ఎవరీ లేరు. ఎంత మేటరు పంపిస్తాలో?
ఎప్పటికీ ఆవుతుందో? ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది.

అన్నట్లుగానే పదినిముషాల్లో మేటరు మనోజ్ చేత పంపిం
చారు.

“రంగన్నా! సెనో గారున్నారా?” బైటనుండి మనోజ్
గొంతు గట్టిగా వినిపించింది.

“ఉన్నారండి!”

“అయితే యిద్దరికీ కాఫీ, టిఫిన్ తీసుకురా!”

జ్వాల అసహనంగా కదిలింది. ఖర్మ! ఇతనా వచ్చేది?

“నువ్వా?!” జ్వాలని చూస్తూనే షాక్ లిస్టులుగా అన్నాడు.

ఆ రోజేదో రికమెండేషన్ కోసం వచ్చిందనుకున్నాడు.

కాని ఆఫీస్ పనిమీద వచ్చిందనుకోలేదు. ఓహో! యిక్కడ డైన్
గానా చేస్తుంది!

జ్వాల తలె తిక్మాడా చూడలేను.

మనోజ్ తను తెచ్చినవాటిని జ్వాల ముందు గట్టిగా శబ్ద
మధ్యేలా పెట్టాడు.

జ్వాల వెంటనే తీసుకుని చూసింది. ఆబ్బో! చాలా వుం! తనే కోర్కొని మేటరనుకుంది కాని, యింతుంటుం దనుకోలేను. ఎంత స్పీడ్ గా చేసినా గెండుగంటలకి తక్కువ పడును.

“ఒన్ ప్లస్ టూ!” మనిషికి కాక, ఓ గోడకో, టేబుల్ కో చెప్పినట్లు చెప్పాడు.

జ్వాల లేచి, టేబుల్ కో కాన్స్ట్రక్షన్ చూసింది. ఒక్కటి లేను.

“కార్బన్ షేపర్స్ లేవు!” లోపలనుపడేది టేబుల్ అన్నది.

మనోజ్ ఏం మాట్లాడలేను.

జ్వాల మానంగా మేటర్ చూస్తూ కూర్చుంది.

పనిముఠాల తర్వాత పూర్వ కాఫీ, టిక్ మనోజ్ కురు

టేబుల్ మీద పెట్టాడు.

“రంగన్నా! ఓ డజను కార్బన్ షేపర్స్ తీసువరా!” తన దగ్గర వే ఐదు రూపాయలు నోటు తీసిచ్చింది.

తర్వాత, పెన్నిల్ తీసుకుని తనకి అర్థంకాని వోల్టేజీ అండర్ లైన్ చేస్తూ చూసింది.

“టిక్!” చేతులు కడుక్కుని, ప్యాకెట్స్ ను రెండు షేట్లలోనూ పెట్టి అన్నాడు.

“వదు!” తలె తక్కుడానే అన్నది.

“కాఫీ?”

“వదు!”

రంగన్న వచ్చిం తర్వాత, తను చూసిన మేటర్ ని మనోజ్ కి పంపింది. మనోజ్ కాఫీ సిప్ చేస్తూ అండర్ లైన్ చేసిన దగ్గర పెన్నిల్ కో అర్థమధ్యేలా వ్రాసిచ్చాడు.

అప్పటికే కాన్స్ట్రక్షన్, వైల్ షేపర్స్ టేబుల్ చేసి పెట్టింది.

“హయ్! మనూ!” రూంకిగా మారుతంలా ప్రవేశించారు మనోజ్ కైంస్.

“హాయ్!” పది నిమిషాలకే పరమ బోర్ గా పరిణమించి ఆలా
మానంగా కూర్చోడం. డ్రైంప్స్ రాగానే సంబోధనగా చేచాడు.

“ఏంటిలా కూర్చున్నావ్?!” రవి అడిగాడు.

చిన్నగా నుదిటిమీద చేతో కొట్టుకుని “ఎక్క” అన్నాడు.

“మాకేనా టిఫిన్! నువ్వెంత మంచాడివి! మేము నామని
తెలిసి అన్నీ రెడీగా వుంచావ్!” ఉమ మెచ్చుకోలుగా మాసి
పేట్లు చేతిలోకి తీసుకుంది.

“ఎంత సేపుండాలి?!” కిరణ్ అడిగాడు.

“అవిడ ఆ మేటర్ చేసిచ్చేదాకా!” నెమ్మరిగా, విసుగ్గా
అన్నాడు.

“హతోస్కి! అయితే పిక్చర్ ప్రోగ్రాం కాన్సిల్ చేశా?” నిరు
త్సాహంగా అడిగింది ఉమ.

“ఆహా!” రవి వెక్కిరిస్తూ అన్నాడు.

“ప్లానే! హాయిగా యిక్కడే కయ్యు చెప్పక కాం!”
రాధిక అన్నది.

అయిదుగురు, అక్కడ యింకో మనిషి లేనట్టే నిర్మలా
పడ్డారు. ఓ పక్క వెస్ట్రన్ మ్యూజిక్, మరోపక్క సినిమాల
వాదనా, టీటికి తోడు కప్పెగిరి పోయేలా నవ్వులూ, టిక్కెట్లూ!
చాలాసేపు ఏమీ అనకుండానే టైమ్ చేసింది. అంతకంతకీ హాల్లో
గొడవ ఎక్కువైంది. కయ్యులో నుండి, సందే ప్రోగ్రామ్
గోల్కొండ అని ఒకళ్ళూ, ‘కిద్వాయ్ గాడ్స్’ అని ఒకళ్ళూ
అనడంతో అసలయిన గొడవ మొదలయింది. ఒకళ్ళు - పేదరి
ఒకళ్ళు విచ్చించుకోకుండా అంతా గందరగోళంగా ఆరుడున్నారు.

“స్టాప్!” స్వాల్ గట్టిగా, అసహనంగా అరిచింది.

దాంతో అందరూ ఒక్కసారిగా స్వాల్ని కోపంగా. తనే
నేలా చూసారు.

“ఇది ఆఫీస్!” నెమ్మరిగా, స్పష్టంగా అన్నది.

“కాని యిది ఆఫీస్ టైమ్ కాదు!” ఉమ కోపంగా అన్నది.

“కావచ్చు. కాని, నేను చేసేది ఆఫీస్ పనే!”

“మిస్! అసలు ఉమ ఎవరో తెల్సా?” రవి అడిగాడు.

“ఎవరయినా నా కనవసరం. ఆఫీసులో ఇలా ప్రవర్తించడం
సభ్యుల కాదు!” తీవ్రంగా అన్నది.

మనోక్ టేబుల్ మీద కూర్చుని, సిగరెట్ తీసి తేస్తూ,
ఆసక్తిగా వింటున్నాడు.

ఉమ ఈ మాటలకి బాగా కోపం వచ్చింది. ఈ ఆమ్మాయి
ఎంత? యీవిడ చేసే వున్యోగం ఎంత? తమ ఆఫీసులో జీతానికి పని
చేస్తూ తననే ఎరిస్తుందా? ఎంత అహంకారం? ఉమ కోపంగా
విసవిసా నడిచి, జ్వాల దగ్గర కెళ్ళింది.

“మిస్! నేనెవరో తెల్సా?” టైప్ రైటర్ మీద చేయివేసి
విలాసంగా ఆడిగింది.

“తెలుసుకోవాల్సిన అవసరం లేదని యిందాకే చెప్పాను!”
నెమ్మదిగా అన్నది.

“నీకు లేకపోయినా నేను చెప్పాను విను. నేను వర్క్ గారి
చిన్నమ్మాయిని. నువ్వు పని చేస్తుంది చూ ఆఫీసులో, ఆఫీస్
టైపిస్టుగా!”

జ్వాల ఆశ్చర్యంగా ఉమకేసి చూసింది. ఓ తూణం ఫియంట్
జలదరించింది. మరుక్షణంలో సంభాళించుకుని,

“అయితే?” అంటూ ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

మిగతా అందరూ ఆసక్తిగా జ్వాల ముఖంలో కలిగిన
మార్పుల్ని చూస్తున్నారు. జ్వాల అలా ఎవరు ప్రవర్తించడంతో,
ఉమ తికమకపడింది. తనెవరో చెప్పగానే ఆ పిల్ల ఫియంట్
దని, యింతకుముందు అన్న దానికి ‘సార్’ చెప్తుందని యెదురు
చూసింది. కాని తను వ్రాపించిన దానికి వ్యతిరేకంగా జరిగడంతో
ఉమ కేం చెయ్యాలో తోచలేదు.

“ప్లీజ్! చెయ్యి తియ్యండి! అంటుగా చెయ్యాల్సిన మేట
రిది!” సౌమ్యంగా అన్నది.

“ఇంచాక మీరు అన్నదానికి ‘సార్’ చెప్పండి. తీసేస్తాను!”
జ్వాల తగడంతో, తనూ తగింది.

“నేనేం తప్పుగా అనేను!”

“మా ఆఫీసులో, మేం మాట్లాడుకుంటుంటే ‘స్టాప్’ అనడం

తప్పకామా?!" పోయిన కోపం తిరిగి తెచ్చుకుంటూ అన్నది.

"ఇది మీ ఆఫీసు కావచ్చు. కాని, నేను చేరేది మీ ఆఫీస్ పనే. అలాటప్పడు మీరు నాకు డిస్ట్రబెన్స్ గా పట్టాడు కోవడం....."

జ్వాలని మధ్యలో ఆపింది. "వ్యాట్! మేము పట్టాడు కుంటున్నామా? అసలు మీరు విన్నారా?!"

జ్వాల విన్నానన్నట్లుగా తలూపింది.

"అయితే ఆఫీస్ పని మానేసి మా మాటలు వినడం తప్పకామా?!"

జ్వాల నిర్భంతపోయింది. విన్నానంటే, వినడం తప్పకామా అంటారు, విన్నేడు అంటే వినకుండానే పోట్లాట అని ఎలా అన్నాడు అని అడుగుతారు. ముందుచూస్తే నుయ్యి, వెనుక చూస్తే గొయ్యిగా వుండి పరిసితి. చాలా నేర్పుగా యిరికించారు. మిగతా అందరినీ కట్టిన వాళ్ళ సంభాషణనే వింటున్నారు.

జ్వాలకి వాళ్ళముందు మాట్లాడలేననిపించింది. అందుకే, "మాడండి! తప్పొప్పుల పట్టిక తర్వాత చూద్దాం. ముందు యిది చెయ్యనివ్వండి!" అన్నది.

మనోజ్ ఆస్పటికరకూ శ్రోతగా వున్నవాడల్లా, లేచి ఇద్దరు దగ్గరికి వచ్చాడు.

కింగ్, రవి, యీ అమ్మాయిని ఎక్కడో చూచినట్లుంది. ఎక్కడ చూసామా అని గుర్తుకు తెచ్చుకుంటున్నారు బాయింటుగా.

"అ! ఆ స్వాగత్ ప్రక్కన బజ్జీలకొట్లో చూసాం!" రవి హుసారుగా అన్నాడు.

"ఏయ్! నువ్వు బజ్జీల కొట్లో పిల్లవే కదూ?!" రవి హాళనగా అడిగాడు.

జ్వాల కా మాటలకి కస్సుమన్నది. "అవునోయ్! బజ్జీలయ్యు తున్నాం, కాని నీ జేబులో డబ్బులేం కొట్టెయ్యడం లేదే!" వికారంగా ముఖం పెట్టి అన్నది.

లేకపోతే వీళ్ళ కెందు కంత చులకన. తను బజ్జీలయ్య కుంది. ఇంకేమైనా చేస్తుంది. అదేం తప్పవని కాదే! అయినా వీళ్ళ

కందుక? బజ్జీలమ్మకున్నారు అంటే యింత హేళనగా అపహాస్యం చెయ్యాల్సి కాబోలు! తనకి, వాళ్ళ తాతల్లా సంపాదించిన ఆస్తి లుంటే దర్జాగా, ఎవర్నీ లెక్క చెయ్యదు. ఇప్పుడు మాత్రం? వీళ్ళని 'కేర్' చెయ్యాల్సిన పనేం లేదు. తను చేస్తున్నది నీతిగా వున్నప్పుడు, ఎవరు హేళన చేసినా పట్టించుకోనవసరం లేదు.

రవి అడిగినదానికే మిగతా నలుగురూ విసుబోయి చూస్తుంటే, జ్వాల 'అవునోయ్' అనడంతో అందరూ ముందు తెల్లబోయినా, తర్వాత కోపంగా చూసారు.

“ఎంత ధైర్యం! ఎంత పొగురు! అవునోయ్ అంటావా?!”

రవి తినేసేలా చూస్తూ ముందుకొచ్చాడు.

తన ఫ్రెండ్స్ ముందర, ఓ ఆడపిల్ల, అదీ ఉమ వాళ్ళ ఆస్తి లు! చేసే పిల్ల తనని అవునోయ్, అంటుందా? రవి కోపంగా మండిపోయాడు. ✓

“నువ్వనేదూ? 'ఏయ్' అని. ఎంత అహంకారం, ఎంత గర్వం లెకపోతే అలా అంటావా?!” జ్వాల, రవి మాపుల శ్రేమాత్రిం బెదరితేడు. పైగా అతి నిర్లక్ష్యంగా, విసురుగా జడ వెళ్ళి ఒక్క తల విసురుతో వేసుకుంది.

అందరూ జ్వాల ధైర్యానికి అచేతనంగా ఫుండపోయారు. జ్వాల యిదేం పట్టించుకోకుండా, లేచి లైట్ వేసింది. తర్వాత, పెసర్, ఎగిరిపోకుండా పెల్ఫోలోనుండి పెద్ద బైండింగ్ మో తీసుకుని స్టేజ్ లో కూర్చుంది.

మేటర్ చూడానికి తల పక్కకి తిప్పవోయిందల్లా, భుజం మీద బలమైన చెయ్యి పడ్డంతో విసురుగా తల తిప్పి చూసింది.

“ఉమకి, రవికి సారీ చెప్ప! మనోజ్ చీక్షణంగా అన్నాడు.

జ్వాల ముఖం కోపంతోనూ, అవమానంతోనూ ఎర్రబడింది. టేబుల్ మీనున్న పెద్ద బైండింగ్ పుస్తకంతో బలంగా మనోజ్ చేతిమీద ఒక్కటేసింది.

“అబ్బా!” మనోజ్ బాధగా అరిచాడు, చేతిని పట్టుకుని.

జ్వాల అందరివైపు ఓ నిర్లక్ష్యపు చూపు విసిరి, టకటక టైపు చేసింది.

అప్పటివరకూ చూస్తున్న కిరణ్, “మాకు ‘సారీ’ చెప్పండి మీ రీ రూమ్ నుండి బయట వెళ్ళండి!” దగ్గరకొచ్చి, స్పేస్ జాన్ ని గట్టిగా కదలకుండా పట్టుకున్నాడు.

“ముందు చెయ్యి తియ్యండి!”

“ముందు ‘సారీ’ చెప్పండి!” పట్టుదలగా అన్నాడు కిరణ్.

“ఇందాక మీ ఫ్రెండ్ కి జరిగిన మర్యాదే మీకూ కావాలంటే అలాగే వుంచండి. నాకేం అధ్యంతరం లేదు!” జ్వాల మొండగా అన్నది.

“కిరణ్! ఏడు దాటింది. మేటర్ చాలా వుంది. త్వరగా చెయ్యనీ! నువ్విలా రా!” మనోజ్ బుద్ధిమంతుడిలా అన్నాడు.

అందరూ నమ్మలేనట్లుగా చూసారు. మనోజ్ జ్వాల చూడకుండా కన్నుగీతాడు. కిరణ్ అక్రమయిన వాడిలా చేయి తీసి, జ్వాలని కోపంగా చూసి, వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళాడు.

జ్వాల యిదేం పట్టించుకోకుండా మళ్ళీ మొదలుపెట్టింది. కాని జ్వాల ‘మూడ్’ అంతా చెడిపోయింది. తపాలు రావడంతో, ఓ తుణం చెయ్యాల్సిన మేటర్ వైపు దిగులుగా, భయంగా చూసింది. జ్వాల అవస్థకి ఓ తుణం మనోజ్ కి జాలి లాటిది కలిగినా, అల్లుడు పుట్టిన పొగరు, గర్వం గుర్తుకొచ్చి కోపం వచ్చింది. హేళనతో కూడిన నవ్వు అందరి పెదవుల మీద లాగ్యం చేసింది. జ్వాల పది నిమిషాలు, కళ్ళు మూసుకుని, మానంగా కూర్చుంది. తర్వాత పింక్ దగ్గరకెళ్ళి, చల్లటి నీళ్ళతో ముఖం కడుక్కని, కర్చీఫ్ తో తుడుచుకుని వచ్చి కూర్చుంది. అంతే! ఒక్క తుణం అపకుండా ఎనిమిదిన్నర దాకా అలాగే చేసింది. చేసిన పేపర్స్ వైపు తృప్తిగా చూసుకుని, అన్నీ వరసగా పెట్టి కవర్ లో పెట్టింది. అన్నీ ఎక్కడి వక్కాద సందేసింది. మనోజ్ దగ్గరకెళ్ళి కవర్ ని గట్టిగా శబ్దమయేలా పెట్టింది. మనోజ్ ఒక్కొక్క పేపరే తీసి జాగ్రత్తగా చూస్తున్నాడు. ఫోన్ రింగవడంతో, ఎవరయినా ఎత్తుతారని ఎదురుచూసి, ఎవరూ అప్రయత్నం చెయ్యక పోవడంతో, తనే తీసింది.

“హల్లో!”

“హల్లో! జ్వాల! యింకా అవలేదూ? ట్రెయిన్ తొమ్మిదికి.

ఇప్పుడు ఏనిమిడిన్నర దాటింది. త్వరగా చెయ్యమని చెప్పి పంపించాను. ఏం చేస్తున్నావ్? అందించగలవా? లేదా?" వర్మగారు ఆదుర్దాగా అడిగారు.

“అయిందండి!”

..గుడ్! అవి తీసుకుని, మనోజ్ తో స్టేషనుకి రా. మనోజ్ వున్నాడు కదూ?!”

“అ! వున్నారు.”

“అయితే త్వరగా రండి. అవి అందించగలవో లేదో నని ఖంగారుపడుతున్నాను!”

“.....”

“ఏం మనోజ్ లేడా? యిలా పిలు!”

జ్వాల పని యిరకాటంలో పడింది. రిసీవర్ పట్టుకుని, మనోజ్ వైపు చూసింది. అప్పటిదాకా యితే చూస్తున్న మనోజ్, జ్వాల యిటువైపు చూడగానే టక్కున తల దించి, అతి శ్రద్ధగా పేపర్స్ చూస్తున్నట్లు నటించాడు.

“పిలుస్తున్నారు!” సంబోధన లేకుండా అన్నది.

అందరూ, తమని కాదన్నట్లుగా కూర్చున్నారు. ఎవరూ లేచే ప్రయత్నం లేకు.

జ్వాల తిప్పదన్నట్లుగా, “మనోజ్ గారిని!” మనోజ్ అని, గారు అనేటప్పుడు ఎంత వికారంగా అనాలో అంత వికారంగానూ అన్నది.

మనోజ్ తీర్గిగా లేచి రిసీవర్ అందుకున్నాడు.

“మనూ! జ్వాల, నువ్వు స్టేషన్ కి రండి. వెంటనే బైలేకండి. ఎక్కువ టైమ్ లేదు!”

“అలాగేనండి!” వినయంగా అన్నాడు.

“రంగన్నా! త్వరగా తాళాలు వేసేయ్! ఛీమా! రండి. వెళ్ళాం” మనోజ్ వెనకే అందరూ వచ్చారు. జ్వాల ఆఖరున వచ్చింది.

“ఇవిగోండి బాబూ! తాళం చేతులు!”

మనోజ్ వాటిని జేబులో వేసుకుని కారుదగ్గరకి వెళ్ళాడు.

జ్వాలకి కానాలనే ముందుసీటు ఖాళీ వుంచి, పలుగురూ వెళ్ళక కూర్చున్నారు.

జ్వాల చేసేదిలేక వెళ్ళి కూర్చుంది.

మనోజ్ వెంటనే స్టార్ చేసాడు. మరో పనినిముచ్చాల్లో స్టేషన్లో వున్నారు.

“ఓ! ఏంటందరూ యిలా వచ్చారు?!” అందరినీ చూసి, నవ్వుతూ అడిగారు పార్థసారథిగారు.

“జ్వాలగారు ఒక్కరే వున్నారని కంపెనీ యిచ్చాం!” ఉమ నవ్వుతూ అన్నది.

“జ్వాల! అన్నీ కరెక్ట్ గా చేసావ్ కదూ? నేను బేస్ చేస్తే చాలుగా? మళ్ళీ చూడకపోయినా ఫర్వాలేదు కదూ?!” వర్క్ గారు అడిగారు.

“కరెక్ట్ గానే చేసానండి!”

“మనోజ్! జ్వాలని వాళ్ళింటిదగ్గర డ్రావ్ చేయ్యి! జ్వాల! ఆ పదోనెంబర్ ఫైలు, యివేళ ఉదయం చూసామే, దాన్ని మరో సారి, పి. ఏ. కి చూపెట్టి టైమ్ చెయ్యాల్సినవి చేసివుంచు. ఆన్ లైన్ లో మర్చిపోయాను. రేపుదయం శర్మ (పి. ఏ.) గారు రాసన్నారు. చువ్వు చూడు. తెలుసుందిలే!”

“అలాగేనండి!”

“ఓ. క. గుడ్ బై!” టైమ్ నెమ్మదిగా కదిలింది. ఇద్దరూ చేతులూపుతూ బై టే నిల్చున్నారు.

జ్వాల తప్ప అందరూ చేతులూపుతూనే వున్నారు.

“రండి!” జ్వాల సందేహించడం చూసి అన్నాకు మనోజ్.

“నేను బస్ లో వెళ్ళగలను” నిలబడకుండా, ముంగిటు నడిచింది.

“డ్రావ్ చేస్తాం. రండి!” మరోసారి అడిగాడు.

కాని జ్వాల అప్పటికే కారు దాటి వెళ్ళిపోయింది.

“ఎందుకు ఆవిడని బ్రతిమాలడం?!” విసుగ్గా అడిగింది ఉమ.

మనోజ్ చిన్నగా తన ప్లాను వివరించాడు. అందరూ ఆమోదించారు. ఆ ప్లాన్ చెప్పినందుకు మనోజ్ ని అభినందించారు.

బస్ స్టాప్‌లో నిలబడిన జ్వాల ముందు కారు ఆపి, “రండి!
బస్సు యిప్పుడు వచ్చేలా లేదు!” అన్నాడు.

జ్వాల మాట్లాడలేదు.

“రండి!” డోర్ తెరిచిపట్టుకుని అన్నాడు.

మరోక్షణంలో తను ఎక్కకపోతే, అతనే ఎక్కించేలా
వున్నాడు. అందుకే, యింకేమనకుండా వెళ్ళి కూర్చుంది.

మనోజ్ కారుని, అతి ఖరీదయిన హోటల్ ముందు ఆపేడు.

“జ్వాల! ఇవేళ మీరు మాకు పార్టీ యిస్తున్నారు. ఎంకో
తెచ్చా? మీకు జాబ్ వచ్చిన సందర్భంగా!” తెచ్చిపెట్టకున్న
సవ్యతో అన్నాడు మనోజ్.

“నేనా? ఇప్పుడా?” ఖంగారుగా, భయంగా అడిగింది.
పర్సులో వున్న మూడురూపాయల చిల్లర కళ్ళముందు కదిలింది.
వీళ్ళ వాలకం చూస్తుంటే బలవంతంగా యిచ్చించుకునేలా
వున్నారు.

“రండి. లోపలికదాం!” మనోజ్, కిరక్ యిద్దరూ జ్వాల
కిరువైపులా నిలబడ్డారు. వెనకగా ఉమ, రాధిక, రవి వున్నారు.

జ్వాల గాఢంగా నిట్టూర్చి ముందుకు నడిచింది.

అందరూ వీర్ కండ్లపై ఫ్యామిలీ డూమ్‌లో కూర్చున్నారు.

ఈసారి జ్వాల కావాలనే మనోజ్ పక్కగా కూర్చుంది.

మనోజ్ గెండు స్వీట్స్, గెండు హాట్స్, ఐస్ క్రీమ్‌లకే ఆసక్తి
రెచ్చాడు. చాలా సరిదాగా, మాటిమాటికీ జ్వాలనికూడా తమలో
కలుపుకుంటూ మాట్లాడుతూ కూర్చున్నారు. జ్వాల భయాన్ని
లోపలికి నెట్టేసి, ముఖం నిండా సవ్య పులుముకుని, అంతకు
ముందేమీ జరగనట్లుగా, వాళ్ళే తన ఔట్ డ్రెస్ డ్రెస్‌స్‌లుగా
మాట్లాడింది.

అందరూ చాలా స్దాగా మాట్లాడుతూ తింటున్నారు.

మనోజ్ కి కాని, మిగతావాళ్ళకి గాని జ్వాల కిరు ఆగం
కాలేదు. ఎంత నిర్భయంగా కూర్చుంది! ఆ ఆమ్మాయి పర్సులో
మూడురూపాయలు మించి లేవని, తను చూసానని గట్టిగా చెప్పేదే
మనోజ్. మరీ పిల్ల నిమ్మకి నీరె తీనట్లు, తనకేం పట్టనట్లు కూర్చుం

దేంటి? ఓ వేళ తమెవరనా బిల్ చెప్పినా రనుకుంటుంటే మో?

“ఈ చేతోనే వెట్ పార్టీ కూడా యిస్తారా?” మనోజ్ కోంటుగా అడిగాడు.

“ఓ! ఎస్! మీకు కావాలంటే తీసుకోండి!” నిర్భయంగా నవ్వుతూ అన్నది.

మనోజ్ బీర్ బాటిల్ తెప్పించాడు.

అందరికీ గ్లాసుల్లో పోసి, ఐస్ వాటర్ కంపి తనే యిచ్చాడు.

“జ్వాలగారు యిలాగే ఎప్పుడూ మనకి పార్టీలు యిస్తుండాల్సి!” అందరూ టోస్ట్ చేశారు.

జ్వాల తన గ్లాసుని మనోజ్ ముందుకి నెట్టింది.

“అలవాటు లేదా?!” రవి అడిగాడు, కంఠంలో ఏ మాత్రం హేళన లేకుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు.

“ఊహు..”

“అయితే యింకో ఐస్ క్రీము తీసుకోండి!” జ్వాల సమాధానం చెప్పకుండానే, బేరర్ కి తీసుకురమ్మని చెప్పాడు.

జ్వాల మానంగా తల వంచుకుని, నెమ్మదిగా తింటూంది.

అందరూ ఒకళ్ళకొకళ్ళు సైగలు చేసుకుని ఒక్కసారిగా లేచారు.

“మేం బైట వెయిట్ చేస్తుంటాం! త్వరగాండి!” మనోజ్ నవ్వుతూ, అతి మర్యాదగా చెప్పాడు.

జ్వాల తలూపింది.

వెళ్తూ, మనోజ్ ఆగలేక, తల వెనక్కి త్రిప్పి జ్వాల వెళ్తు చూసాడు. జ్వాల ముఖంలో తనాశించిన భయంగాని, అంతాశనంగాని ఏనీ లేవు. నిదానంగా తింటూంది. మనోజ్ జ్వాలని మరోసారి పరిశీలించి చూసాడు. జ్వాల వంటిమీద చిన్న మెత్తు బుగారం లేదు. అలా అనుకుంటే గిల్ట్ వి కాని, మట్టిగాజులూ, పూలూ లాటివికూడా లేవు. ఏంటీ పిల్ల ధైర్యం? ఏం చూసుకుని అంత ధైర్యం. దాదాపు ఎనభైరూపాయల బిల్లు ఎలా యిస్తుంది? చూడాల్సి యమ ఆసక్తిగా వున్నా, ఉమ చేయిపట్టుకు లాగడంకో తప్పనిసరిగా బైటికెళ్ళాడు.

“బిల్ తీసుకురా?” జ్వాల విస్మయము తిని చెప్పింది.

అందరూ పాపాల నోయి డ్లెట్ పేసి, “ఛేమీటా పాన్!
ఏక్ విల్స్ సిగరెట్ ప్యాకెట్!” చెప్పింది.

దాదాపు పదిహేను రూపాయలు డ్లెట్ అలాగే వాలెయ్య
డంతో, బేరర్ విస్తుబోయి నిల్చున్నాడు.

“తీసుకో!” జ్వాల నవ్వుతూ చెప్పింది.

బైట అందరూ ఆత్రంగా, హోటల్లో జరగబోయే గల్లంతుని
ఎగురు చూస్తూ నిల్చున్నారు. తిక్క తిన్నగా వదలుతుంది. పేకహాతే
ఎంత పొగురు? ఎంత మిడిసిపాటు? కలిగా ఎవరికీ వాళ్ళే మనస్సులో
అనుకున్నారు.

జ్వాల తీనిగా, మహారాణిలా నడిచి వచ్చింది.

“తీసుకోండి. ఇది వుంటే కాని మీ పాట్ల పూర్తి కాదేమో?”
అందరి ముఖాల్లోకి పరిశీలనగా చూస్తూ, చేయి చాపి, కస్టోన్లతో
వున్న మీటాపాన్ని, సిగరెట్ ప్యాకెట్ ని వాళ్ళముందు పెట్టింది.

అందరూ ఆలా తెల్లబోయి చూస్తుంటే జ్వాలకే విరగబడి
నవ్వాల్సింది. బలవంతాన వచ్చే నవ్వు ఆనాకుం. అప్పటికే
నవ్వుతున్నట్లున్న జ్వాలని చూసి, ఘోరిమైన అవమానం జరిగిన
వాడిలా ఫీలయ్యాడు మనోజ్.

“అదేంటలా చూస్తున్నారు? తీసుకోండి!” మనోసారి
నవ్వుతూ హెచ్చరించడంతో, తీసుకున్నారు. డేంక్స్ వెళ్ళాలని
కూడా ఆ సమయంలో ఒక్కళ్ళకీ గుర్తులేదు. వున్నా చెప్పేవాళ్ళు
కాదేమో?

జ్వాల అపమన్నట్లుగా యాం తిక్ంగా, హోటల్ స్వీగత్
పక్కనే ఆపి, జ్వాల దిగగానే సార్ చీనాడు.

జ్వాల నవ్వుతూ ‘టాటా’ చెప్పింది.

“ఎందుకింత లేటయింది?!” శాంతి అడిగింది.

“ఇవాళెంత పెద్ద వండర్ జరిగిందో చెప్పి?” నవ్వుతూ
అన్నది.

“ఏంటది?!” కుకూమాలంగా అడిగాడు సుధర్.

జ్వాల జరిగిందంతా, ఒక్క అక్షరం పోకుండా చెప్పింది.

“ఇడియట్స్! నన్నే ఘాల్సీ చేద్దామనుకున్నారు!” కసిగా అన్నది.

నలుగురూ చాలాసేపు మాట్లాడలేదు.

“ఇంతకీ ఆ డబ్బు లెక్కడివి?!” ప్రసాద్ సంకోచంగా అడిగాడు.

“మనోజ్ జేబులోవి!” నిదానంగా అన్నది.

“మెగాడ్!” ప్రసాద్, శాంతి ఆశ్చర్యంగా నోళ్ళు తెంచారు.

“ఏం? వాళ్ళు చేసిన పని బావుందా? నా దగ్గర డబ్బు లేవని తెల్సికూడా వాళ్ళలా చెయ్యడం ఎలా వుంది? అందుకని, మనోజ్ జేబులోంచి ఒడుపుగా కాజేసి, బిల్ చెల్లించాను” అన్నది నిర్లక్ష్యంగా జ్వాల.

అంతలో “హేయ్! జ్వాల! శాంతి!” అన్న మాటలు విని పించాయి.

“హేయ్! డాక్టర్! రండి!” నవ్వుతూ ఆహ్వానించారు ధీరజ్ ని.

“జ్వాల! మీరు చెప్పిందంతా విన్నాను. వినాలని కాక పోయినా చెవులబడింది. ఇక్కడో పేషెంటుని చూసాస్తూ, యిలా వెళ్తుంటే మీరు కన్పించారు. అగాను. కాని మీ రెవరూ చూడకపోతే, ఏం చెయ్యను? అలాగే నిల్చున్నాను. ఐ కంగ్రాచ్యులేట్ యూ జ్వాల!”

జ్వాల తెల్లబోయింది. ధీరజ్ అంత చనువుగా, ఫ్రెండ్లీగా, చెప్తుంటే. ఆ రోజు ఒక్కమాట కూడా సరిగ్గా మాట్లాడని ధీరజ్ గుర్తుకొచ్చి చిన్నగా నవ్వింది.

“మీ తాతగారి కలా వుంది?!” శాంతివైపు తిరిగి అడిగాడు.

“బాగానే వున్నారు.”

“డాక్టర్ ధీరజ్! వీళ్ళు మా ఫ్రెండ్స్ ప్లస్ మా బిజినెస్ పార్టనర్స్. సుధీర్, ప్రసాద్” ముగ్గురికీ పరిచయం చేసింది జ్వాల.

తర్వాత అందరూ బస్ స్టాప్ లో కొచ్చి నిలబడ్డారు. ముందుగా ప్రసాద్, సుధీర్ వాళ్ళ బస్ రావడంతో వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

“మీరీ బిజినెస్ ఎందుకు పెట్టారో అడగొచ్చా?” సందేహంగా

చూస్తూ అన్నాడు.

“అందరూ ఎందుకు వెడతారు? డబ్బు సంపాదించాలని. మేమూ అందుకే!” కాంతి చెప్పింది.

“కాని యిలాటిది, మీలా చదువుకున్న వాళ్ళెవరూ పెట్టరు. ఇంట్లో పనేయడానికీ కొందరికి చదువుకున్నామనే అహం అడ్డొస్తుంది...”

ఫ్లిరజ్ వి మధ్యలోనే ఆపి, “మీ డాడీ బిజినెస్ బావుం దన్నార కదా? హాస్పిటల్ ఓపెన్ జెయ్యక ఇంత చిన్న క్లినిక్ ఎందుకు పెట్టారు?!” అడిగింది.

“డాడీ డబ్బుతో హాస్పిటల్ ఓపెన్ చేస్తే, డాడీ, పని రూపాయల ఫీజంటే పని, ఇరవయ్యంటే ఇరవై తీసుకోవాలి. అలా కాకుండా నా డబ్బుతో ఎంత చిన్నది పెట్టినా నాకు తృప్తి. నా ఇష్టమైనట్లుగా ఫీజు తీసుకోవచ్చు” వివరంగా చెప్పాడు.

“మీ దగ్గరున్న డబ్బుతో చిన్న క్లినిక్ వస్తే, మా నలుగురి దగ్గరున్న డబ్బుతో యిది పెట్టగలిగాం. వుద్యోగాలు మాలాటి వాళ్ళకి ఎప్పుడో కాని రావు. ఈ లోపల ఆమ్మా, అయ్య చేత దీవెనలు!” నవ్వుతూ వివరించింది కాంతి.

ఫ్లిరజ్ కాంతి చెప్తుంటే శ్రద్ధగా వింటూ నిల్చున్నాడు.

“అరుగో, మా బస్ వస్తోంది!” జ్వాల అన్నది.

“గుడ్ నైట్!”

*

*

*

ఆ గోజు ఆదివారం...

కాంతికి టైప్ పరీక్షలించా పదిహేను గోజులే వుండడంతో, ఆదివారం కూడా ఇన్ స్టిట్యూట్ కెళ్ళింది. ప్రతాప్ బైటికెళ్ళాడు. బామ్మగారు. ప్రక్కింటి కెళ్ళారు. జ్వాల తీర్థగా, యీ వారం గోజుల బట్టలు వాష్ చేస్తుంది.

“సాకి రేపు బాన ఏమంది...?”

దగ్గరగా పాట వినిపించడంతో, బట్టలకు సోప్ పెడుతున్న దల్లా, తలెత్తి చూసింది. వంటింటి గడపలో నుంచుని రాగ యుక్తంగా, చప్పట్లు కొద్దూ పాడుతున్నాడు మనోజ్.

“మీరా?!” ఆశ్చర్యంతో, నిటారుగా నిలుస్తుంటూ అన్నది.
మనోజ్ అవునన్నట్లుగా తలూపి, మళ్ళీ పాటందుకున్నాడు.
“ఏం చేయమన్నదా? వీపు సాపు చేయమన్నది!” గురుగా
చూసి కోపంగా అన్నది.

“ఎందు కొచ్చారు?” నూటిగా అడిగింది.

అసలు మనోజ్ కి తన ఇల్లెలా తెలుసు? అయినా మంటికి
రావడం ఎందుకో ఆర్థం కాలేదు.

“పనుండి!” నవ్వుతూ, జ్వాల వెళ్ళడా నికన్నట్లు దారి
యిచ్చాడు.

“ఏం పని?!”

“మా ఫ్రెండ్స్ పిక్నిక్ ఏర్పాటు చేశారు. మీరు కూడా
వస్తే బావుంటుందని తీసికెళ్ళడానికి వచ్చాను. వస్తావా?!”
మర్యాదగా, జ్వాల వెనకే నడిచి ముందు గదిలో కొచ్చి అన్నది.

“రాను. నాకు చాలా పనుండి!”

“రావాలి. మా ఫ్రెండ్స్ తప్పకుండా రమ్మన్నారు!”

“.....” మాటలు అనవసరం అన్నట్లుగా చూసింది.

“నే నింకో రెణ్నిముషాలు యిక్కడే వుంటే, మా
ఫ్రెండ్స్ తో మీ యింటిమీదకు దండెత్తుతారు. అప్పుడేలాగా
రాకతప్పదు!”

“అయితే త్వరగా వెళ్ళండి!” నిమ్మహమాటంగా అన్నది.

“మీరు రాండే వెళ్ళను!”

“చూడండి! మీరు వున్నవాళ్ళు. పని లేనివాళ్ళు. కాని
మాకు ఆదివారాలు కూడా, మిగతా రోజుల్లాగే పనుంటుంది. మీలా
షికార్లు కొట్టడానికి మాకు తీరికా వుండదు. డబ్బూ వుండను!”

“ఉన్న వాళ్ళమే కాని పని లేనివాళ్ళం అంటే ఒప్పుకోను.
పిక్నిక్కి వెళ్ళడం ఓ పని కాదంటారా?” తనలాటివాడు మంటి
కొచ్చినా, ఏమాత్రం సంతోషించకుండా, నిర్లక్ష్యంగా వుంది!
కనీసం కాఫీ ప్రయత్నాలు కూడా చెయ్యకుండా, విశిష్టమైన
వెళ్ళడా అన్నట్లు చూస్తూంది పైగా.

“మీ ఆహ్వానికో నమస్కారం! మీకో నమస్కారం! ఇంక

“దయ చేస్తారా?” వినుగ్గా, రెండు చేతులూ చెప్పుడయ్యేలా నోడించి అన్నది.

మనోజ్ ఏనో మాట్లాడే లోపలే, తుపానులా కచ్చిపడ్డా రంతా.

“ఏంటింకా అలాగే వున్నాను? త్వరగా రండి!” ఉమ చనువుగా అన్నది.

వాళ్ళింతగా తన నెండుకు పలుస్తున్నారో అర్థం చేసుకోలేనంత అమాయకురాలేం కాదు. ఏనో గట్టి అవమానమే చెయ్యడానికి ప్లాన్ జేసుంటారు. నీళ్ళని కమ్మి వాళ్ళతో వెళ్ళేంత తెలివి తక్కువని కాదు తను.

“సారీ! నేను రావడం లేదు. మీ టైమ్ వేస్టింగుకు చేసుకుంటారు యిక్కడుండి!” వ్యంగ్యంగా అన్నది.

అందరూ మనస్సులోనే పశ్చు నూరుకున్నారు. చేసేదిలేక వెళ్ళిపోయారు.

“అనిడ నేనో అవమానించాలనుకుంటాం. కాని మనమే ప్రతి సారీ బోల్తా పడుతున్నాం!” మనోజ్ సాలోచనగా అన్నాడు.

“ఎప్పుడో ఓసారి ఛాన్స్ దొరక్కపోతుందా?!” రవి, ఉమ ఆశగా అన్నారు.

ఎప్పుడు ఛాన్స్ దొరుకుతుందా అని వేడుకుక్కల్లా ఎగురు చూస్తూనే వున్నారంతా.

*

*

*

“హేయ్! డాక్టర్ సావ్! మీరోసారి మా ఇంటికి రావాలి!”

• కాంతి లోపలి కొస్తూ అన్నది

“ఎందుకండీ?”

“మా తాతగారికి మళ్ళీ డాక్టర్ అవసరం వచ్చింది!”

“ఓ పదినిముషాలు కూర్చుంటారా? ఇప్పుడే వస్తారు. ఇక్కడే దగ్గలో ఓ వేషంటుని చూసి రావాలి!”

“అలాగే. కాని త్వరగా రావాలి!”

అన్నట్లుగానే పదినిముషాల్లో వచ్చాడు. తాళం వేసేసి, “పదండి. వెళ్దాం” అన్నాడు.

“ఎలా వుంది మీ బిజినెస్?!”

“నా ముఖంలానే వుంది!” నిరాశగా అన్నది.

“మీ ముఖానికేం చాలా బావుంది!” నవ్వుతూ ఆ నాలు క్కరుచుకున్నాడు.

“సారీ! నా చెయ్యి మటుకు పట్టుకోకండి!” అని అంటూ అన్నాడు.

కాంతి విస్తుబోయినట్లు చూసింది. తర్వాత అమ్మేన దానిలా నవ్వింది.

“మా జ్వాలకీ ఆ అలవాటు వుంది. నాకు లేదు. జ్వాల చేతిని గట్టిగా పట్టుకుందంటే గిలగిలా తన్నుకునేదాకా వచ్చు” నవ్వుతూ అన్నది.

“అబ్బి ఎంత గట్టిగా పట్టుకున్నారంటే, ఎముకలు విరిగి పోతాయేమో ననుకున్నాను.”

“అంతే! అది మామూలుగా పట్టుకున్నా దీర్చుకోలేదు.”

“ఇంతకీ మీ బిజినెస్సెలా వుంది?”

“ఊళ్ళో కలరా ఎక్కువగా వుందిగా! ఇలాంటివన్నీ బల వంతంగా మూసేసారు. ఖర్మ! మేమేది పెట్టినా కలిసిరావడం లేదు” నిరుత్సాహంగా అన్నది.

“మరేం చేస్తున్నారు?”

“ఏం చేస్తాం! తిని తిరుగుతున్నాం. నిజంగా యింట్లో వుండడం ఎంత బోర్ గా వుందో చెప్పలేను. మొదటినుండి ఇంట్లో వుంటే యింత బోర్ కొట్టదు. మొన్నటిదాకా కాలేజీలో ఉన్నప్పు కుని, యిప్పుడు ఏ పనీ లేకుండా యింట్లో వుండాలంటే కాళ్ళు విరగొట్టినట్లుంది.”

“జ్వాల ఏం చేస్తున్నారు?”

“జ్వాలకి టెంపరరీ జాబ్ వుందిగా? అదే చేస్తుంది!”

“మరి ప్రసాద్, సుధీర్ లు?!”

“ఊ్లు సర్వే చేస్తున్నారు!”

“ఎలా వుందండి తాతగారూ?! కులాసాగా వున్నారా?!” నవ్వుతూ పరామర్శించాడు.

నిజానికి తాతగారు పెక్కి ఆరోగ్యంగానే వున్నాడు. అసలీ వయస్సులో వుండతగ్గ జబ్బులేవీ లేనేలేవు. అయినా ఆయనకదో అనుమానం. తుమ్మితే, దగ్గితే, జ్వరం వస్తే యిలా ఎంత చిన్న కొచ్చినా అదేవో పెద్ద జబ్బయినట్లు వూహించుకుని తను భయపడి, నానా హంగామా చేసి ఎదటివాళ్ళని కూడా భయపెట్టేసుంటాడు.

శాంతి “నీకేం రోగంలేదు తాతయ్యా! వూరికే ఖంగారు పెట్టకు” పొరపాటున అన్న కొయికా పిల్లని రూడించిగాని వదిలి పెట్టడు.

“మీ ఆయ్య పెట్టే బలమయిన తిండికి, మీ ఆయ్య ఇప్పించే మందులకీ ఆరోగ్యంగా ఎందుకుండనూ?!” అంటూ అర్థగంటదాకా గణుగుతూనే వుంటాడు.

అందుకే తాతగారు డాక్టర్ ని తీసుకురమ్మనగానే తీసుకు వస్తుంటారు. డబ్బున్న రోజుల్లో జరిగినట్లుగానే యిప్పుడూ జరగా లంటాడు. ఎలా జరుగుతుందో మాత్రం ఆలోచించడు. తను చెప్పింది చేసి తీరాల్సిందే! అనుకున్నది జరిగి తీరాల్సిందే. విసుక్కుంటూనే తాతను చెప్పింది చెయ్యడం అలవాటయింది, ఆ ఇంట్లో అందరికీ.

“అఁ! ఏం కులాసా నాయనా! వంట్లో అరడజను జబ్బుల్లో, మా అబ్బాయి యిప్పించే డజను మందుల్లో కులాసాగా వుండక చస్తానా?!” వెటకారంగా అన్నాడు.

ధీరజ్ అర్థం కానట్లు శాంతివైపు చూసాడు.

‘తర్వాత చెప్తాను. ముందు చూడండి!’ అంటూ సైగచేసి లోపలికెళ్ళింది.

పావుగంట తర్వాత ధీరజ్ ని పంపడానికంటూ తనూ బైతేరింది.

“మా తాతగారి ఆరోగ్యం బాగుందికదా?!”

“అఁ! బానే వున్నారు. నిజానికా వయస్సులో అంత ఆరోగ్యంగా వుండటం అరుదు. కాని...” తటపటాయిస్తూ ఆగేడు.

“మీరు చెప్పేది నిజమని మాకూ తెలుసు. కాని మీరేకాదు, ఏ డాక్టర్ కొచ్చే ముందయినా, లేదా ఎవరయినా తెలిసిన వాళ్ళు పరామర్శించడాని కొచ్చినా, మంచంలో పడుకుని, తను అనా

రోజ్యంగా వున్నాడని, చూడడానికొచ్చిన వాళ్ళు అనిచోవాలని
రాని మూలుగు మూలుగుకూ యిలా చేస్తుంటాడు. ఏ చేశాం?
ఒక్కొక్కళ్ళకి ఒక్కొక్క పిచ్చి!” నిర్వేషంగా అన్నది.

“అవును. కొందరూ వయస్సులో అలానే చేస్తుంటారు!”

“వెరీమచ్ థేంక్ యూ డాక్టర్! గుడ్ బై!”

“గుడ్ నైట్! గుడ్ బై!”

*

*

*

ఉద్యోగంలో చేరి రెండు నెలలు దాటింది. ఇంజనీరుకూ
ఒక్కపైస కూడా జీతంగా యివ్వలేదు. జ్వాల అడగడం లేదు.
ఇప్పటివరకూ అంతకుముందున్న డబ్బుతో ఎలాగో గడిచింది కాని,
ఇంక ఒక్కరోజు కూడా గడిచేలా లేదు. ముందు ఇంట్లోని వస్తువులెలా
వున్న, బస్సు ఖర్చులు మాత్రం పెట్టుకోక తప్పడం లేదు. ఏమయినా
ఈ రోజు అడగాల్సిందే. తను భయపడకుండా, సూటిగా అడగా
ల్సిందే. హఠాత్తుగా గుర్తొచ్చింది, వర్మగారు నాలుగు రోజులుగా
పూర్వో లేరని. వచ్చే సూచనలు కూడా ఏం లేవు. తనేహ్ ఆఫీసు
కెళ్ళాలని నాలుగు మెతుకులు తినొస్తుందిగాని, యింట్లో వుండే
వాళ్ళే కదా అని ‘టీ’లతో ఎన్ని రోజులని కాలక్షేపం చేశారు?
పేదరికాన్ని మించిన ఘోర నరకం యింకొక్కడా వుండదు. వేధవ
జీవితం! హాయిగా ఒక్కపూట బాగా తిని సుఖంగా నిద్రపోలేని
జీవితం? ఛ! ఛ! తనలాటి వాళ్ళ నెందుకు పుట్టిస్తాలో ఆ నా వుడు.
తన స్నేహితులు కూడా తనకి తగినవాళ్ళే! హు! స్నేహం ఏదేదీ
ఒకే స్థాయిలో వుండే వాళ్ళకేకదా? తనకో లక్షాధికారి క్రై. నెందు
కుంటుంది?

“జ్వాల! జ్వాల!” టేబుల్ దగ్గర నిల్చుని గట్టిగా పిలు
స్తున్నాడు మనోజ్.

జ్వాల ఆలోచనలో నుండి తేరుకుని, ఎదురుగా వున్న
మనోజ్ వైపు అర్థం కానట్లు చూసింది.

“ఏంటలా వున్నారు? ఎంత పిల్చినా పలకరే?!“ అడుక్కుగా
అడుగుతున్నాడు.

మల్లా చూసింది. మహానుభావుడు! ఒక్కడే వచ్చిపోయింది.
వెంట స్నేహితులూ లేరు, వచ్చే సూచనలూ లేవు. ఎందుకొచ్చాడో!
ఇప్పుడుగాని టైమ్ డెయ్యమనడు కదా? ఊహలు! చేతి వ్రేళ్ళు
సమ్మె చేసికట్లుగా, కదిలేట్లు లేవు.

“ఏంటింకా వున్నారు?”

జ్వాల విస్తుబోయినట్లుగా చూసింది.

“అదేంటండీ! ఆలా చూస్తారు? ఆఫీస్ టైమయిపోయి
పావుగంటయింది. అందరూ వెళ్ళిపోయారు. మీ కేడయినా
పనుందా?!”

‘లేద’న్నట్లుగా తలూపింది.

“మరెంగుటన్నారు?!”

జ్వాల మానంగా టైల్స్ తీసేసి, టైప్ రైటర్ కి కవర్ వేసి
లేచింది.

“డాప్ చేస్తాను. రండి!” వినయంగా డోర్ తీసి పట్టుకుని
అన్నాడు.

అనుమానంగా చూసిందతని వైపు. అయినా తన కిప్పుడు
రెండు బస్సుల కోసం ఎదురు చూసి, గంటన్నర నిల్చుని, పది నిమి
షాలు వడిచి ఇల్లు చేరుకునే ఓపిక లేదు. హాయిగా కళ్ళు మూసుకుని
కూర్చుంటే. పదినిముషాల్లో తనింట్లో వుంటుంది. యాంత్రికంగా
వెళ్ళి కూర్చుంది.

తన స్థితిని తల్చుకుంటే నవ్విస్తుంది. పైసా, తికానా లేకు
కాని జగాగా యింపోనక్ కానో వెళుంది. మనోజ్ తో మాట్లా
డతే గొప్ప, సినిమా కత్తే గొప్ప. పికాగెత్తే గొప్ప. ఇలాగ చుకునే
వాళ్ళు చాలామందే వున్నారు. పార్థసారథిగారి లాటి ఇండస్ట్రియ
లిస్ గారి ఏకైక పుత్రుడు, వర్మగారికి కాబోయే అల్లుడు! మరి
గొప్ప కాక ఏంటి? అయినా తనేంటిలా ఆలోచిస్తుంది. ఈ
మనోజ్ తనకి కన్పించినప్పుడల్లా, ఏదో ఒక అవమానం డెయ్యడా
నికి ఎదురుచూడం తనకి తెలియందా! ఇప్పుడూ ఏదో ప్లాన్ వేసు
కునే వుంటాడు. ఇప్పుడా అవమానాన్ని తనెదుర్కొనేంత ఓపిక
తనో లేదు.

“దిగండి!”

జ్వాల ఆలోచనలో నుండి ఒక్కసారిగా తేలుకుని చూసింది. తననుకున్నట్లుగా యిది తనిల్లు. కాదు. హోటల్ తాక్. హోటల్ని చూడగానే ఆకలి గుర్తొచ్చింది. లోపల ఆత్మారాముడు అనందంతో గంతులేస్తున్నాడు. ఏదవుతే అదే అవుతుంది. ముందీ ఆకలిని తీర్చాలి. మరేం మాట్లాడకుండా దిగి అతని వెనకే నడిచింది.

మనోజ్ కి తను చెప్పబోయేది ఎలా చెప్పాలా అని తికమక పడుతున్నాడు. తను చెప్పింతర్వాత యీవిడ ఎంతెత్తున ఎగురు తుందో? ఎన్ని మాటలంటుందో?

“దో కాఫీ!” బేగర్ కి పరధ్యానంగానే చెప్పాడు.

“ఊహు.. నాకు రెండు దోసెలు, ఓ ఉప్పా!” జ్వాల తటపటాయిస్తూనే అన్నది.

బేగర్ వెళ్ళిపోయాడు.

జ్వాల మానంగా రెండు దోసెలు, ఉప్పా తిన్నది. ఆయనా ఆకలేం తీరలేదు. వెధవ టిఫిను! ఎన్ని తిన్నా కిడుపు నిండదు. మరి ఆ దోసెలు, ఈ కలవారి పిల్లలాగే అతి నాజుగా వున్నాయ్! ఛ ఛ! ఏం బావున్నాయ్! మరో రెండు దోసెలు తిని, రెండు స్వీట్స్ చెప్పింది. మనోజ్ కళ్ళప్పగించి చూడడం తప్ప ఏం మాట్లాడలేదు. కాఫీ త్రాగింతర్వాత కాని కాస్త హుషారు వచ్చి నట్లు లేదు. ఆ బిల్ తనకే యిస్తాడేమోనని చూసింది. మనోజ్ అదేం పట్టించుకోకుండా బిల్లు చెల్లించి లేచాడు. జ్వాల ఆశ్చర్యంగా చూసింది. ఇవాళేం టిలా వున్నాడు! ఏమీ అనకుండా అంత పరధ్యానంగా వున్నాడేం? కలవారబ్బాయికి కూడా కలలా? ఏమయినా, తృప్తిగా టిఫిను తినిపించిన మనోజ్ కి మనసు లోనే థాంక్స్ చెప్పుకోకుండా వుండలేకపోయింది.

“జ్వాల!” చాలా మృదువుగా పిల్చాడు.

కాని జ్వాలకి మాత్రం గట్టిగా పిల్చినట్లుంది.

పబ్లిక్ గార్డెన్స్ లోని చల్లగాలిని ఆస్వాదిస్తూ, పరధ్యానంగా నడుస్తున్నదల్లా, ‘ఏంటన్నట్లుగా’ చూసింది.

“జ్వాల! మీ కిప్పుడు డబ్బేదయినా అవసరమా?!” అన్నగా

అడిగాడు.

నమ్మలేనట్లుగా చూసింది. ఇదంతా దేనికి నాన్? ఎందుకింత మర్యాద చూపిస్తున్నాడు. ఏదో గట్టి ప్లానే వేసుంటాడు. జ్వాల చురుగా ఆలోచించింది.

“ఎందుకూ?!” అనుమానంగా చూసింది.

“వర్మగారు, మీ కివ్వమని మీ ‘సాలరీ మనీ’ నాచ్చారు!”

“నిజంగానా? ఏదీ?!” ఆ క్షణంలో మనోజ్ కన్పించినంతమంచిగా మరెప్పుడూ కన్పించడమవుతుంది. అబ్బ! ఎంత మంచివాడు. సర్దిగా తనకి అత్యంత అవసర సమయంలో యిస్తున్నాడు.

“ఖర్చయిపోయింది!” సిగరెట్ వెలిగించుకోడానికి కొంచెం కంటూ అన్నాడు.

జ్వాలకి వెంటనే అర్థం కాలేదు.

“మీరు పోయినైల ‘రిగి’న రాలేదు కదూ ఆఫీసుకి. ఆరోజే జీతాలు యిచ్చారు. మీ కివ్వమని నా కిచ్చారు. ఈ నెలది కూడా నాకే యిచ్చారు. చేతిలో డబ్బుంటే అయిపోయేదాకా నా కింకో పని చెయ్య బుద్ధికారు. అలా క్లబ్బు కల్పాను. ఇలా పేకాట ఆడాను. అలా అయిపోయింది!” నవ్వుతూ తమాషాగా చెప్పాడు.

“.....”

“అయిపోయిన తర్వాతగాని మీరు గురు రాలేదు. సారీ. మీ కిప్పుడు అవసరం లేదుగా! ఘంటే ఎప్పడో అడిగేవారు కదూ?!”

జ్వాల కోపంతో మండిపోయింది. ఈ మాట చెప్పడానికా యింత మర్యాద చేసాడు.

“మీ దగ్గర కాదు నేను పనేస్తుంది. వర్మగారి దగ్గర. వర్మగారు రాగానే అడిగి తీసుకోగలను!” వెటకారంగా అన్నది.

మనోజ్ ఖంగారుగా చూసాడు. జ్వాల నిర్లక్ష్యంగా తల త్రిప్పుతుంది. కొద్ది నిమిషాలు, ఏదో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ నిల్చున్నాడు. తర్వాతేదో స్ఫురించిన వాడిలా, సిగరెట్ క్రింద పడేసి, బూటు కాలితో నలిపి, చిన్నగా అన్నాడు:

“మీకు జీతం యిచ్చానని వర్మగారితో చెప్తే?!”

జ్వాల దెబ్బతిన్నట్లు చూసింది. ఇంత మోసం చేస్తాడని తను కళ్ళో కూడా అనుకోలేదు. అన్ని లక్షలుంటున్నవి, తన జీతం డబ్బులు కావాల్సి వచ్చాయా? ఎందరి పొట్టులు కొట్టి యిలా సంపాదిస్తున్నాలో! ఎంతకయినా తగుదురు? వాళ్ళకి డబ్బు సంపాదన తప్ప, అవతలి వాళ్ళ కష్టం లెందుకు? జ్వాల తిరస్కారంగా తల తిప్పుకుంది.

“చెప్పండి! అప్పుడేం చేస్తారు మీరు?!” నవాబ్ చేస్తున్నట్లుగా చూసాడు.

జ్వాలకి ఏమపొచ్చిందంత పనయింది. తనేం చెయ్యాలను. వర్షగాను కాగోయే అల్లుడి మాట వినక, తన మాట వింటాడనుకునే మూఁగురాలు కాదు. తనేం చెయ్యలేదని తెలిసే, అలా ఖర్చు పెట్టి వుంటాడు. జ్వాల నడవలేని దాన్లా అక్కడే కూలబడింది. ఇందాకంతో ఆప్యాయంగా, అకలిగా తిన్న టిఫిన్ వాంతయ్యేలా వుంది. తను లేమితో వుండొచ్చుగాని, ఇలాటి ఘోరమైన మోసం తన కెప్పుడూ ఎదురుకాలేదు. ఇలాటి మోసగాళ్ళుంటారని తనెప్పుడూ అనుకోలేదు.

“జ్వాల!” ఖంగారుగా పిల్చాడు. నడుస్తున్నదల్లా, ఒక్కసారిగా అలా నిస్సత్తువగా కూర్చోడంతో భయంగా పిల్చాడు.

“జ్వాల!” మరోసారి పిల్చాడు. పలక్కపోవడంతో జ్వాల భుజంమీద చేయివేసి కుదిపాడు.

ఖస్సుమన్నట్లు, చేయి విదిలించి దెబ్బతిన్న త్రాచుతలెత్తింది. జ్వాల ముఖం ఎర్రగా కందిపోయింది.

“ఛీ! నన్ను ముట్టుకోకు. నీలాటి మోసగాళ్ళతో మాట్లాడం యిదితక్కువ. నేనేం చేసానని యింత మోసం చేస్తున్నావు? ఏడిపించడాని కింకెవరూ దొరకలేదా? ఖర్చు పెట్టడానికి మీ లక్షలు పనికిరాలేదా? బోడి నా ఆరువందల జీతం కావాలా?!” కోపంగా, విసురుగా అన్నది.

“జ్వాల! ఐ యామ్ వెరీ సారీ. మీరింతగా బాధపడారనుకోలేదు!” నెమ్మదిగా అన్నాడు.

“బాధా? బాధంటే ఏంటో మీకు తెల్సా? ఈ జీతంమీద

మా ఇంట్లోవాళ్ళు ఆధారపడారని తెల్సా? ఇంట్లోవాళ్ళు ఆకలితో
 మాడుతుంటే మానూ ఊరుకోవడం ఎంత బాధో మీకలా తెలు
 స్తుంది? అలా కబ్బుకెళ్ళి యిలా పేకాట్లో తగలేసిన ఆ డబ్బులు,
 మూలాటివాళ్ళకి రెండు నెలలు యీశీగా కలుంబం గడుస్తుంది”
 బ్వాల గాలి పీల్చుకోడానికో నిమిషం ఆగింది.

మనోజ్ చిత్తరువులా కూర్చుని వింటున్నాడు. మనోజ్
 ముఖంలో పశ్చాత్తాపం, బాధ కొట్టొచ్చినట్లుగా కనిపిస్తున్నాయి.
 బ్వాల మళ్ళీ అందుకోబోయింది.

“షేజ్! మీరింకేం చెప్పాదు. మీ కిప్పుడే యిస్తాను. రండి
 కెళ్దాం!” మనోజ్ లేచి, బ్రతిమాల్తున్నట్లుగా ఆని వాగ్దానాడు.

ఆప్పటికప్పుడు తన వాచి, ఉంగరం అమ్మేసి బ్వాల చేతిలో
 విడువందలు పెట్టాడు.

“మీ రిసుకున్నట్లుగా మీ జీతం మాడువందలు కాను.
 మాడువందల యాభై తీసుకోండి!”

బ్వాల సంకోపించింది.

“మీ రిప్పుడవి అమ్మకుండా, రేపిచ్చినా సగుకోగలను!”

“ఊహా! వదు. తీసుకోండి!”

బ్వాల మాట్లాడకుండా తీసుకుంది.

“ఓ విషయం చెప్పాలి. మీతో! ఆరోజు, అంటే నేను
 జాయినయిన క్రొత్తలో, మీరు పార్టీయిచ్చుని హోటల్ కి తీసు
 కెళ్ళారు కదూ! ఆప్పుడు ఓల్ యిచ్చింది మీ డబ్బులే. తీసు
 కోండి!” వందరూపాయల నోటు అందించింది.

మనోజ్ విచిత్రంగా, నమ్మలేనట్లుగా చూసాడు.

“నేను చెప్పింది నిజం! నా దగ్గర ఆప్పుడు డబ్బులు లేవని
 మీకు తెల్సు. మీ పాకెట్ లోవి కొట్టేసాను. ‘సారీ’ చెప్పాల్సిన
 అవసరం లేదు. మీరలా బలవంతంగా తీసుకెళ్ళకపోతే, నేను
 పాకెట్ మార్ చేసేదాన్ని కాను. ఆ అవసరం నా కప్పుడూ లేదు.
 అలవాటూ లేదు!” ఎలాటి సందేహం, ముఖమాటం లేకుండా
 చెప్పింది.

బ్వాల ధైర్యానికి విస్తుబోయాడు. డబ్బు కొట్టేయడాని

కంత ధైర్యం వుండాలో, కొట్టేసానని ఒప్పుకో దానిక్కుడా
అంతే ధైర్యం కావాలి మరి!

“ఇక్కడాపండి!” హఠాత్తుగా అన్నది.

సడెన్ గా ఆపేసి, ప్రశ్నార్థకంగా చూసాడు.

జ్వాల మాట్లాడకుండా దిగి దోర్ వేసింది.

“మీ ఫ్రెండ్స్ ఆరుగో.” జనతా బజార్ లోకి వెళ్తున్న
వాళ్ళవైపు చూపెడ్తూ అన్నది.

మనోజ్ చూసాడు కాని, వాళ్ళదగ్గరకి వెళ్ళలేదు. సరాసరి
యింటికే వెళ్ళాడు.

జ్వాల, వాళ్ళని దాటివెళ్తున్న మనోజ్ వైపు చిత్రంగా
చూసి, గబగబ యింటిదోవ పట్టింది.

“జ్వాల! జీతం సంగతి అడిగావా? యిచ్చారా?” ఆడు
ర్నాగా, జ్వాలకోసం ఎదురు చూస్తున్న శాంతి చేతిలో పర్పు పెట్టి,
మంచాని కడంగా పడుకుంది.

“జ్వాల! ఏవయింది? ఎందుకలా పడుకున్నావ్?!” ఒంటి
మీద చెయివేసి చూస్తూ అడిగింది.

“.....”

“చెప్పవే! ఏవైంది?!”

“ఏం లేదు” సాధ్యమయినంత మామూలుగా అనేసి కళ్ళు
మూసుకుంది.

తనలా అన్నదని మనోజ్ కి కోపం రాలేదుకగా? వస్తే తన
ఉద్యోగం గోవిందార్పణం. అసలయినా యీ ఒక్కనెలే తను
చేసేది. కాని, నెమ్మదిగా వర్మగారినో, పార్థసారథిగారినో అడిగి,
తన పరిస్థితులు వివరించి యింకేదయినా జాబ్ కోసం అడుగుదా
మనుకుంది. ఇప్పుడలా అడగడానికి వీలు కాదు. కాబోయే అలుడి
గారి కోపానికి కారణం తనని తెలిస్తే, ఛస్తే యింకొక్క గోజు
కూడా ఆ ఉద్యోగంలో ఉండనివ్వరు. పోనీ! వెధవ ఉద్యోగం!
వెధవ బ్రతుకు! ఎంతసేపని ఒకళ్ళకి లొంగి వుండడం. ఓటమి
అనేది ఎంత భయంకరమయిందో? లొంగివుండడంకూడా అంటిదే!
తను ఓటమిని సహించలేదు. లొంగివుండనూ లేదు. విసుగ్గా అను

కుంది. ఏదయితే అదే అవుతుంది. తను చేయగలిగిందేమీ లేదు. అయినా తను మాత్రం తప్పుగా ఏచన్నది? వెధవ అలోచనతో తలనొప్పి బాగా వచ్చింది. అలా ఎంతసేపు పడుకునేదో గాని, శాంతి లేపడంతో బద్ధకంగా కళ్ళు తెరిచింది.

“జ్వాల! ఎలా వుంది? డాక్టర్ గా రొచ్చారు? ఇలా చూడు!”

“ఎప్పుడొచ్చావ్ నువ్వు? ఓ! మీరా!” శాంతిని, డీరజ్ ని ఒక్కసారే పరామర్శించింది.

“ఎలా వుందండి?” డీరజ్ అడిగాడు.

“నాకేంవైంది! ఏమిటే శాంతి! డాక్టర్ గార్ని తీసుకొచ్చావేం?”

“శాంతి తీసుకురాలేదు. డీరజ్ తాతయ్యని చూడడానికని వచ్చారు. మీ యింటికే జైలేరాం. శాంతి వీధిలోనే, నీకు బాగ లేదని, పడుకున్నావని చెప్పింది!”

“ఎలా వుంది మీ జాబ్?”

“ఉంటానా, ఊడతానా అన్నట్లుంది!” నీరసంగా అన్నది.

“నీరసంగా వున్నారేంటి?”

“ఏం లేదు. మీరు డాక్టరు కదా? మీ కంటికి, ప్రతివాళ్ళూ ఏదో రోగంతో బాధపడుతున్నట్లే వుంటారు” నవ్వుతూ అన్నది.

“అదేం కాదు. మీరు చెప్పండి శాంతి. జ్వాల యివాళ నీరసంగా లేనూ?” సపోర్ట్ కోసం చూసాడు శాంతివైపు.

“నిజమే!” శాంతి, శాంతి ఒక్కసారే అన్నారు.

“సరే. ఒప్పుకుంటున్నాను. ఏం చేస్తారు? ఇంజక్షన్ చేస్తారా?”

“అబ్బే! ముందు చూడనివ్వండి. తర్వాత ఏం చేయాలా చెప్తాను” జ్వాల మానంగా వుండిపోయింది.

శాంతి కాఫీ కలపడానికి లోపలికెళ్ళే, శాంతి అసలు విషయ మేంటో తెలుసుకుందామని శాంతి వెనకే వెళ్ళింది.

జ్వాల! చెయ్యాలా యివ్వండి చూస్తాను!

జ్వాల విసుగ్గా చేతిని ముందుకు చాచింది.

“మీరు మాత్రం నా చేతిని పట్టుకోవద్దు. అలా అయితే నే
చూస్తాను” నవ్వుతూ పరతు పెట్టాడు.

“ఓ అమ్మాయి చేతిని పట్టుకుంటే, ఓర్పుకోలేని సూర్యం
డాక్టర్?” నవ్వుతూ ధీరజ్ చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని నొక్కింది.

“అసలు మీకీ అలవాటేలా వచ్చిందండీ?” చేతిని చూచు
తంగా వదిలించుకుని, కంఠిపోయి చేతిని చూసుకుంటూ అడిగాడు.

“నాకు గుర్తులేదు. చిన్నప్పటినుండి ఈ అలవాటుంది.”
నన్నగా, పొడుగ్గా, బలంగా వున్న తన వేళ్ళవైపు ఆప్యాయంగా
చూసుకుంటూ అన్నది.

“ఆ వచ్చేవాళ్ళు ఎవరోకాని, వాళ్ళ చేతులు జాగ్రత్త
చేసుకోమని సలహా ఇవ్వాలి!” జ్వాల నవ్వుతూ చూసింది.

“నిజం చెప్పండి. ఇవాళేందుకలా వున్నారు? ఆఫీసుగా
ఏమైనా జరిగిందా?” ఆసక్తిగా అడిగాడు.

“.....”

“జ్వాల! రేపు మీ అందర్నీ చూయింటికి ఏసి కత్తాను.
వస్తారా?”

“రేపు ఆఫీసు వుంది.”

“అయితే ఆదివారం వస్తారా?” ఉత్సాహంగా అడిగాడు.

“ఎందుకూ? మీ యింట్లో ఏదయినా సార్టీనా?” కుంగ
చూలంగా అడిగింది.

“ఆ! అలాటిదే వుంది. తప్పకుండా రావాలి! శాంతి! మీరు
కూడా!” అప్పుడే వస్తున్న యిద్దరికీ చెప్పాడు.

“ఎక్కడికీ? ఎందుకూ?”

ధీరజ్ చెప్పేడు. ముగ్గురూ వస్తానన్న తర్వాతే వెళ్ళాడు.

ఎప్పుడూ ఆఫీసుకి రెగ్యులర్ గా రాని మనోజ్ ఆ నాలుగు
రోజులూ, పదికే రంచన్ గా రావడం, ఐదుకి వెళ్ళడం, యీ
మధ్యలో ఎవరు ఫోన్ చేసినా కదలడం లేదు. ఇలా ఎప్పుడూ
జరగలేదేమో అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు. ఆఫీసు పనిలోకూడా
చాలా కరెక్ట్ గా వుంటున్నాడు.

అయిదోరోజు...

ఆ రోజు శనివారం. మామూలుగా పదికే వచ్చాడు. జ్వాల
దురదృష్టమో, అదృష్టమో గాని అరగంట లేటుగా వెళ్ళింది. అప్ప
టికే రిజిస్టర్ మనోజ్ దగ్గరి వెళ్ళింది.

“ఏండుకింత లేటుగా వచ్చారు?!” వెళ్ళగానే అడిగాడు.

“.....”

“నుర్చిపాయ్యాను చెప్పడం. రేపటినుండి, అంటే సోమ
వారం నుండి మా సెనో వస్తారు.”

జ్వాల చప్పున తలెత్తి చూసింది. మనోజ్ ముఖం
మామూలుగానే వుంది.

“సాయంకాలం వెళ్ళేయిందు రండి. జీతం ఎంత రావాలో
యిస్తాను.”

జ్వాల ముఖంలో నిరాశ స్పష్టంగా కనిపించింది.

“వెళ్ళండి. ఎంత సేపలా నిల్చుంటారు!” ఎంతకీ జ్వాలలో
చలనం లేకపోవడంతో అన్నాడు.

జ్వాల మానంగా వెళ్ళింది. ఆ రోజంతా అన్యమనస్కం
గానే గడిపింది. దాదాపు అయిదు కావస్తుండగా ప్యూన్ వచ్చి
చెప్పాడు, ‘అయ్యగారు పిలుస్తున్నారు’.

“ఇదుగో తీసుకోండి” ఇరవై రోజులకి వచ్చే జీతం లెక్క
చూసి యిచ్చాడు.

“జ్వాల! రేపు మా యింటికి రండి. థీర్ వెల్ పార్టీ
యిస్తాను!”

“.....”

“మా ఇంటికొస్తే మీకో ‘మంచివార్త’ చెబుతాను!”
నవ్వుతూ అన్నాడు.

“.....”

“వస్తారా? పనుందంటారా?”

“సారీ. పనుంది!” ముభావంగా చెప్పింది.

“మీ యిష్టం. ‘మంచివార్త’ వినాలంటే రండి.”

“గుడ్డివినింగ్. గుడ్ బై” పొడిపొడిగా చెప్పి బైటకొచ్చింది.

ఏంటీయనగారు చెప్పే గుడ్ న్యూస్. ఏవోవిధంగా,

ఇంటికి రప్పించుకుని, ఎప్పటికీ మర్చిపోలేనంత గాఢం - అవమానించడం తప్ప యింకేముంటుంది? ఎలాగా వాళ్ళ ఆక్రమణనుండి వెళ్తుందిగా, యింక చాన్సు రాదేమోనని యింకా ఎత్తు! ఇక్కడ సంగతెవరికి తెలీదు?

* * *

“జ్వాల! ఏంటింకా తయారవలేదు? యివేళ ౭ వారముని గుర్తుందా?!” వస్తూనే అడిగాడు ధీరజ్.

“రావాలంటావా?!” బద్దకంగా లేస్తూ అశిగింది.

“అనేగా నేను చెప్పింది.”

“ఎందుకో రావాలని లేదు. మీ యింటికిని కాదు. అసలేక్కడికీ వెళ్ళాలని లేదు!” విసుగ్గా అన్నది.

“మా యింటిని చూస్తే, నీ బద్దకం, విసుగు, దిగులు ఎక్కడి వక్కడ పారిపోతాయి. తెల్సా?!”

“మీ ఇల్లంత బావుంటుందా?!”

“నేను ఇంకా ఏం బావుంటుంది. వచ్చి చూస్తే నీకే తెలుస్తుంది.”

“సరే వస్తాను గారి, ఏం వాహనం తెచ్చావ్?”

“వాహనమా? అబ్బే. రెండు కాళ్ళమీదే. చీకపోతే వర్షమేంట్టువారి పుణ్యమా అని నాలుగు చక్రాల బస్సు మీద!”

“అంతేనా? ఏ కారో తెచ్చావనుకున్నాను!” నవ్వుతూ అన్నది.

“తెచ్చేవాడినే కాని, నీ కిష్టమవునో, కానోనని!” తనూ నవ్వుతూ అన్నాడు.

“నిజంగా నడిచే ఓపిక లేదు!”

“ఇంకా తయారవలేదు? నన్ను తొమ్మిదికే రమ్మన్నారు. నువ్వేమో తీర్చిగా హస్సుకొడుతున్నావ్!” శాంతి వస్తూనే అన్నది.

“తల్లీ! ఇంకేమనకు! ఒక్క పదినిముషాలో తయారై వస్తాను.” అప్పటివరకు తను కూర్చున్న మంచం ఎత్తేస్తూ అన్నది.

ధీరజ్జ్ కా మంచా న్నెప్పుడు చూసినా భలే నవ్వుస్తుంది. ఆవడానికి నవారుమంచమే గాని. పడుకుంటే క్రిందే వుంటుంది. ఆ మంచంలో జ్వాల ఎలా పడుకుంటుందో అర్థంకాదు. తనెప్పుడూ దానిమీద యెవరూ కూర్చోగా చూడేను. బహుశ జ్వాలకి న్నెవరేమో!

“ఏంటి నవ్వుతున్నావ్?”

“మంచం!” ఇంకా నవ్వుతూ అన్నాడు.

“ఆ మంచంలో పడుకుంటే ఎంత మంచి వూహలొస్తాయో తెలిస్తే అలా నవ్వు. ఎంత నిద్ర గాకపోయినా సరే దాన్లో పడుకోగానే ఇట్టే నిద్రొస్తుంది!”

“ఇంకా నయం! నడుం నొప్పిలొస్తాయన్నేను!”

“ఏం రావు!” మంచం వైపు అక్లిమానంగా చూస్తూ అన్నది. మనో పావుగంటలో నాలుగురూ బస్టాపులో వున్నారు. మూడు బస్సులు మంచి దాదాపు గంటన్ను ప్రయాణం చేశారు.

“ఇంకా యెక్కడ బాబూ! మీ ఇల్లు!” విసుగ్గా అడిగింది

జ్వాల.

కినుచూపు మేరలో ఎక్కడా ఇల్లేమీ లేవు. అక్కడొకటి, ఇక్కడొకటి విసిరేసినట్లుగా పాకం మాత్రం కనిపిస్తున్నాయి.

“వస్తుంది!”

“మీ డాడీకి ముద్దుల కొడుకువా ఏం?” పరిసరాల్ని పరీక్షగా చూస్తూ అడిగింది జ్వాల.

“ఎంగుకు?”

“ఊరవతల ఒంటి స్తంభం మేడకాని నీకోసం ప్రత్యేకంగా కట్టించారేమోనని!” నవ్వుతూ అన్నది.

“ఒంటి స్తంభం మాటేమోగాని నేను మాత్రం మా డాడీకి ముగ్గుల కొడుకునే!” తనూ నవ్వుతూ అన్నాడు.

“జ్వాల! ఇదురో ఇదే మా ఇల్లు!”

“నిజంగానా?!” అందంగా అధునాతనంగా వున్న ఖరీ

దయిన బంగారం వైపు వేలెట్టి చూపుతున్న ధీరజ్జ్ ని అడిగింది.

“నిజమే!” నవ్వుతూ లోపలికి దారి తీశాడు.

జ్వాల

“బావ్ రే! ఇంత పెద్ద బంగళానే!” లోపల కనుకునేదే శాంతి పెద్దగా అనేసింది.

శాంతిలా పెద్దగా అనకపోయినా అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు. అంత పెద్ద బంగళాలో థీరజ్ ఒక్కడే ఉంటున్నందుకు. ఇల్లంతా చాలా అందంగా వుంది. ఫర్నిచరే వాదాపు లక్ష విలువ చేసేట్లుంది. ఇంటి చుట్టూ ఫూలతోట. తోట మధ్యమధ్యలో సిమెంటు బెంచీలు. తోట మధ్యలో స్విమ్మింగ్ పూల్. మధ్యలో అందమైన ఏనుగు బొమ్మలు రెండు. చూడగానే అందరినీ ఆకర్షించింది.

“నా రూమ్ పైనంది. చూద్దరుగాని రండి.” పైకి దారి తీస్తూ అన్నాడు.

“ఇదంతా మీ ఇల్లేకదా? ఇంకా వేరుగా మీ రూం ఏమిటి?” ప్రతాప్ అడిగాడు.

“నా ఇల్లేననుకోండి. కాని నేను ఎక్కువగా వుండేది ఆ రూమ్ లోనే. క్రిందంతా ఎక్కువ తాళం వేసే వుంచుతాను.” వ్రేలికి వున్న తాళం చేతుల గుత్తిని గిర్రున త్రిప్పుతూ అన్నాడు.

క్రిందనున్న దానికంటే ఆశ్చర్యంగా చూశారు పైనన్న రూమ్ ని. ఎంటర్ అవగానే సెంటు పరిమళం, ఎయిర్ కూలర్ చల్లగాలితోపాటు వెదజల్లుతుంది. మధ్యలో బంగారు జలతాను తివాచి. దానిమీద నాలుగు సోఫాలు, మధ్యలో ఖరీదైన టీపాయ్ వున్నాయి. గోడలు, కట్టెలు అంతా నీలం రంగు. ఒక ప్రక్కగా డబుల్ కాట్, దానిమీద బెడ్ సీట్సుని అందరూ ఆశ్చర్యంగా అలానే చూస్తుండిపోయారు. ఏదో కొంచెం డబ్బుగలవాడనుకున్నారు గాని, మరి ఇంతని మాత్రం వాళ్ళలో ఎవరూ అనుకోలేదు. జ్వాల, ప్రతాప్ లోపలెంత ఆశ్చర్యపోయినా పైకి మాత్రం మామూలుగానే వున్నారు. కాని శాంతి పొందిన ఆశ్చర్యమంతా కళ్ళలో ప్రతిఫలిస్తున్నట్లుగా వుంది. శాంతినే గమనిస్తున్న థీరజ్ “ఏమిటి? అలానే నిల్చున్నారు. కూర్చోండి.” నవ్వుతూ పలకరించాడు.

అసలే చలికాలం. అందులో ఇంకా ఎయిర్ కూలర్. శాంతి

సోఫాలో ఒక మూలగా ముడుచుకు కూర్చుంది.

“చలేస్తుందా?” ఢీరజ్ శాంతిని అడిగాడు.

“అబ్బే! అదేంలేదు” తడబాటుగా అని సరిగా కూర్చుంది.

ఢీరజ్ బెడ్ మీద కూర్చుంటూ దాని క్రింద నే ఎటాచ్ చేసిన బటన్ నొక్కాడు. ఫాన్ గాలి రివ్యూన గదంతా వ్యాపించింది.

“అరే! స్విచ్ ఎప్పుడు ఆన్ చేశారు.” ప్రతాప్ ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

అంతకు ముందే ఢీరజ్ ను గమనిస్తున్న జ్వాల బెడ్ దగ్గర కొచ్చి అడుగున ఎటాచ్ చేసిన స్విచ్ లను చూసింది.

“మీ గొప్పోళ్ళంతా అందుకనే అంతంత లానెపోతారు. కూర్చున్న చోటునుండి కదలరు. అన్ని సౌకర్యాలు చేతికందే దూరంలోనే వుంచుకుంటారు.” జ్వాల నవ్వుతూ చూసింది.

“అన్యాయం జ్వాలగారు! నేనంత లావుగా వున్నానా! మీరు చెప్పండి ప్రతాప్ గారు నేనంత లావున్నానో?!” నవ్వుతూ ప్రతాప్ వంక చూస్తూ అన్నాడు.

శాంతి మటుకు ఈ లోకంలో లేదు. తనకి ఇరవై రోజుల క్రితం జరిగిన సంఘటనే గుర్తుస్తుంది.

* * *

ఆ రోజు.....

తాత గారి కోసు ఢీరజ్ క్లినిక్ కు వెళ్ళింది.

“నేను పట్టుకు వస్తానులేండి.” ఢీరజ్ చేతిలోని మెడికల్ బ్యాగ్ అందుకుంటూ అంది.

“అదేంటి? ఫర్వాలేదు. ఇక్కడేకదా?” అంటున్న ఢీరజ్ చేతిలో నుండి బలవంతంగా తీసుకోబోయింది. కాని ఢీరజ్ గట్టిగా పట్టుకోవడంతో వదిలేసింది. ఆ సమయంలోనే ఢీరజ్ కూడా వదిలేశాడు. దాన్ని తీయడానికి ఇద్దరూ వంగారు. ఇద్దరి తలలు కొట్టుకొన్నాయి.

“సారీ!” ఇద్దరూ తలలు తడుముకుంటూ ఒకేసారన్నారు.

ఢీరజ్ నవ్వుతూ చూశాడు శాంతి వైపు. చూపుల ధాటికి తట్టుకోలేని శాంతి నవ్వుని పెదాలలో దిగపట్టి తలవంచుకుంది.

“శాంతీ! మీ యింట్లో స్వేదరేమేనా వుందా?” అనిగా
వణుకుతున్న కంఠంతో, తాతగారిని చూసి వసుంధగా అడిగాడు.

అప్పటికి రాత్రి తొమ్మిదయింది. చలిగాలి రివ్వన కీస్తుంది.
ప్రొద్దునే కొంచెం టెంపరేచరు వచ్చిందిగాని మంచం వేసుకోలేదు
అదే పోతుందని. ఇప్పుడు బహుశ చలిజ్వరం వచ్చేలా వుంది. చలికి
తట్టుకోలేకపోయాడు.

“ఏమైంది?” శాంతి అరుగుగా అడిగింది.

“చలిగా వుంది. బహుశా జ్వరం రావొచ్చు. త్వరగా రిక్వా
పిలుస్తేనే వెళ్ళిపోతాను” వణికిపోతూ అన్నాడు.

శాంతి లోపలికి పోయి పాతకాలంనాటి రగ్గు చెచ్చి
యిచ్చింది. అటుగా పోతున్న రిక్వాని పిల్చింది.

“ధీరజ్ గారూ! నేనుకూడా రానా?”

ధీరజ్ ఏమీ మాట్లాడలేదు. శాంతి ఒక చేయి పట్టుకుంటే
అతి కష్టమిద రిక్వా ఎక్కాడు.

“మీరుకూడా రండమ్మా! బాబుగారికి బాగా జ్వరం ఉన్న
టుంది” రిక్వా వాడనడంతో శాంతి లోపలికి వెళ్ళి యిప్పుడే వస్తా
నని చెప్పి పట్టపటాయిస్తూనే ఆ రిక్వాలోనే ఎక్కింది.

రిక్వావాడు, తనూ యిద్దరూ కలిసి ధీరజ్ ని అక్కడే వున్న
బల్లపై పడుకోబెట్టి దుప్పటి కప్పారు.

“నేను జ్వాల యింట్లో వున్నాను. వస్తే రాత్రికి వస్తాను.
లేకపోతే ప్రొద్దునే వస్తాను శాంతి.”

ఓ చీటీమీద వ్రాసి రిక్వా అబ్బాయికిచ్చి యింట్లో యిమ్మని
చెప్పింది. దాంతోపాటే ధీరజ్ జేబులోనుండి రెండురూపాయల
నోటుకూడా అందించింది.

రిక్వావాడేశ్శాక ధీరజ్ వైపు తిరిగింది. ఇంకా వణుకుకూనే
వున్నాడు. ఆ గది తలుపులన్నీ అంతకుముందే వేసి వుండడంవలన
వెచ్చగానే వుంది. ఐనా శరీరంలో పుట్టుకొచ్చే చలికి అప్పకోలేక
పోతున్నాడు.

“ధీరజ్ గారూ...ధీరజ్ గారూ!” చేత్తో తిన్నూ పిల్చింది.

కొంచెం కళ్ళు తెరిచి శాంతివైపు చూశాడు.

“మందు పేరు చెప్పండి. చూసిస్తాను.”

“అక్కో ఏవో చిన్నగా చెప్పి మళ్ళీ కళ్ళు మూసుకుని పడు

కున్నాడు.

“...కేం అరం కాలేదు. కొంచెం పెద్దగా చెప్పండి” శాంతి మళ్ళీ చెప్పా ఆడిగింది.

ఈనాటి ఒక్కో పలుకు కూడదీసుకుని చెప్పాడు ఆనందయ్యలా.

“మెళ్ళిపోవున్న కాపుసలో తీసి దాన్ని ఢీకట్ నోట్లో వేసి మంచి నీళ్ళు త్రాగించింది. దాదాపు గంటన్నర వరకూ అలా వ.ప.కుతూనే వున్నాడు. తర్వాత మత్తుగా కదలకుండా పడుకున్నాడు. బహుశా చలి పోయివుండవచ్చు. ఒంటిమీద చేయివేసి చూసింది. చాలా మైంట్లపరేచ రున్నట్లుంది. ఉడుకులాం వేస్తూ అలానే చాలా సేపు కూర్చుంది. తర్వాత తనుకూడా ప్రక్కనేవున్న కుర్చీలో కూర్చుని నిద్రపోయింది.

దాదాపు తెలవారుతుండగా ఢీకట్ ప మెళుకువ వచ్చింది.

తనమీద కిప్పుకున్న రక్తనూ, ప్రక్కనే కుర్చీలో కూర్చునే నిద్ర పోతూన్న శాంతిని తుడంసేపు అర్థంగానటు చూశాడు. తర్వాత రాత్రి జరిగిన సంఘటన లొక్కలోకి తే గుస్తుకొచ్చి నవ్వు కున్నాడు.

కొంచెం చలిగా వున్నప్పడే వద్దామనుకున్నాడు. కాని

శాంతివాళ్ళ తాతగారు కదలనివ్వలేదు అసంగతి ఈ సంగతి చెప్తూ. ఆఖరికి చలికింక ఓర్పుకోలేక లేచాడు.

“మందు కాఫీ తీసుకురా. తర్వాత ఊడుగ్దవుగాని” అప్పుడే

వచ్చిన పనబ్బాయికి ప్లాస్కు యిస్తూ చెప్పాడు.

న్నానం చేసి, తల దువ్వుకుని శాంతిని లేపాడు.

కిక్కి నులుముకుంటూ లేచిన శాంతిని నవ్వుతూ ‘విష్’

చేశాడు.

“...నా డాంక్స్ శాంతీ! పాపం రాత్రంతా నాకోసం

మేలుకున్నట్లున్నావు.”

“...వ్యాధి! నేనింక వెళ్తాను” కుర్చీలోనుండి లేస్తూ

అంది.

“కాఫీ తీసుకువెళురు గాని, ముఖం కడుక్కుని రండి”
బాత్ రూమ్ చూపిస్తూ అన్నాడు.

“రాత్రి నాకు చాలా భయమేసింది నేనా టెంపల్ ని గొచ్చే
సరికి” కాఫీ సిప్ చేస్తూ నవ్వుతూ అంది.

నవ్వుతూన్న శాంతివైపు తుణంగేపలానే చూశాడు. వకీమని
తల దించుకుంది. జ్వాలలా ఎక్కువగా మాట్లాడడు. చాలా నిదా
నంగా, వినీ వినిపించనంతగా మాట్లాడుంది. ఎక్కువగా తల దించు
కునే మాట్లాడుంది, ఎదుటి ముఖాలను చూడకుండా.

“రాత్రి మీరుకూడా నాతోపాటే వచ్చారా!” కావాలనే
అడిగాడు.

“అవును!”

“ఏమిటి? నేనున్న రికార్డులోనే ఎక్కారా?” నవ్వు పెదాల
చాటున బిగపట్టి ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

నవ్వుతూన్న క్షరజ్జీని చిరుకోపంగా చూసి వెళ్ళబోయింది.

“కాంఫీ.”

“ఏమిటి” వెనక్కి తిరక్కుండానే అడిగింది.

“నీతో ఒక ముఖ్యవిషయం మాట్లాడాలి. కొంత సేపలా
కూర్చుంటావా?”

“ఏమిటా విషయం?” కర్చీలో కూర్చుంటూ అడిగింది.

“నీవు చాలా బాగుంటావు” మాట మారుస్తూ అన్నాడు.

“ఏదో ముఖ్యవిషయం చెప్తానన్నారు!” ఎటో గాస్తూ
గుర్తుచేసింది.

“నామీద నీ ఆభిప్రాయం ఏమిటి?” హఠాత్తుగా అడిగాడు.

“మీరా! చాలా మంచివాళ్ళు. మాలాంటి చీకటి మరీ
మంచిగా కన్పిస్తారు. బహుశా తక్కువ ఫీజు తీసుకోవడమే అందుకు
కారణం అయివుండవచ్చు.”

“నీమీద నా ఆభిప్రాయం చెప్పనా?”

“నే నడగలేదుగా!”

“అయినా చెప్తాను. నీలా నెమ్మదిగా వుండేవాళ్ళంకే నాకు
చాలా యిష్టం. బహుశా యిష్టం ప్రేమగా మారివుండవచ్చు”

కొంటేగా అన్నాడు.

“అంటే!” అరం కానట్లు చూచింది.

“నీ కిష్టమేలే నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటున్నాను.

చెప్ప! ఇష్టమే కదూ!” కళ్ళు చికిరించి అడిగాడు.

శాంతి తలొంచుకుని కాలి బాటన ప్రేలితో నేలని రాస్తూ వుండిపోయింది.

“చెప్ప శాంతి! ఇష్టమే కదూ!” దగ్గరకొచ్చి శాంతి ముఖాన్ని మాపుడు ప్రేలితో ఎత్తి అడిగాడు.

ఇష్టమే నన్నట్లుగా తలూపింది.

“అలా కాదు! నా కళ్ళలోకి చూస్తూ, “నీ వంశే నా కిష్టమే! పెళ్ళిచేసుకుంటాను అని చెప్పాలి” ధీరజ్ చెవిలో గొణిగాడు.

“నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోవడం నా కిష్టమే!” ధీరజ్ రెండు భుజాలమీద చేతులువేసి కళ్ళలో కళ్ళుపెట్టి గమమగా అని గబగబా టికి నడిచింది.

ధీరజ్ నవ్వుతూ చూసాడు, వెళ్తున్న శాంతిని.

తర్వాత చాలాసార్లు జ్వాల వాళ్ళింటికి ఇంట్లో చెప్పి, నాలుగైదుసార్లు పిక్కగి, బీచ్ కి, హోటల్స్ కి తిరిగారు. తన సంగతి జ్వాలతో చెప్తామనుకుందిగాని జ్వాలకి ఎక్కువసేపు తీరిక వుండడం లేదు.

ఒకరోజు సాయంత్రం...

ఆ సిటీలోని పెద్ద హోటల్ కి తీసుకు వెళ్ళాడు, చాలా బాగుంటుందంటూ. అప్పుడే చిన్న, చిన్నగా మొదలైన వర్షం పెద్దతుపానుగా మారింది. రాత్రి దాదాపు పది గంటలవరకూ చూసారు తగ్గిపోతుందని. అంతకంతకూ వుధృతమైందిగాని ఒక్కరవ్వ కూడ తగ్గలేదు.

“ధీరజ్! ఇంటికి వెళ్ళకపోతే ఎలా?” శాంతి దిగులుగా అడిగింది.

“జ్వాల వాళ్ళింటికి ఫోన్ చేద్దాము. వాళ్ళ ఇళ్ళదగ్గరే వర్షం నా ఫోనుందా?”

“ఏమో నాకు తెలియదు. ఒక వేళ వున్నా నెంబరు తెలియదు”

తల ప్రక్కకు త్రిప్పుకుంది.

“పోనీ! నీవే చెప్పాలేమో వెళ్ళాలో! రియకాను కి కా! కనీసం ఆలోచన కూడా లేవు. ఇంత పెద వరం వస్తుందని తెలుస్తే యింత దూరం తీసుకు వచ్చేవాణ్ణి కాదు” చిన్నగా అన్నాడు.

“రూమ్ బుక్ చేయమంటారా!” కాంటర్ లో వున్న వ్యక్తి అడిగాడు.

“ఊం చెంనేపు చూసి...” అనబోతున్న ధీరజ్ ని మధ్యలోనే ఆపి “ఈ రోజు తుపానట. ఇంకా రెండు రోజులవరకూ తీవ్రమైన గాలిలతో ఇలానే పడుందని ఇందాక రేడియోలో చెప్పారు” కాంటర్ లోని వ్యక్తి చెప్పాడు.

“శాంతి! ఏమంటావు? రూమ్ బుక్ చేయించనా?”

“నీ ఇషం.”

ధీరజ్ తన పేరుమీద సింగిల్ రూమ్ బుక్ చేయించాడు. ఈ మధ్యలో కట్టిన హోటలవడం మూలన చాలా అందంగా మరెంతో ‘నీట్’గా వుంది. ‘రూమ్’ చుట్టూ ‘గ్యాస్ డోస్ విండోస్’ వాటికి కర్టెన్స్, మధ్యలో ‘డబల్ కాట్’ వుంది.

“శాంతి! నీవు పడుకో! నేను ఛెయిర్ లో కూర్చుని కానేపలా చదువుకుంటాను” డిజ్ మీది దుప్పటిని సరిచేస్తూ అన్నాడు.

తలుపులన్నీ వేసి, కర్టెన్స్ లాగి లైట్ ఆర్పేశాడు. టేబుల్ లైటు దగ్గరగా ఛెయిర్ లాక్కుని కూర్చున్నాడు.

శాంతి ఏదో ఆలోచిస్తూనే నిద్రపోయింది. అర్ధరాత్రి మెలుకువ వచ్చింది. ప్రక్కనే ధీరజ్ పడుకున్నాడు. ధీరజ్ గుండెలమీద తన తల. తన చుట్టూ ధీరజ్ చేతులు పెనవేసుకు నున్నాయి. పడుకునే మెల్లిగా ధీరజ్ చేతుల్ని తొలగించబోయింది.

“శాంతి!” తన చుట్టూవున్న చేతుల్ని ఏమాత్రం తియ్య కుండా ఇంకా దగ్గరగా తీసుకుంటూ మత్తుగా పిల్చాడు.

“ఊం” ధీరజ్ కాగిలిలో గువ్వలా ఒదిగిపోతూ అంతకంటే మత్తుగా పలికింది.

*

*

*

మరుసటి రోజు మధ్యాహ్నం వరం తెలిపిచ్చింది. స్నానం, భోజనాలు ముగించి ఇద్దరూ ఇంటికి బయ్యదేరారు.

ఫీరజ్ ఎంత మాట్లాడించినా ఆ, ఊలు తప్ప శాంతి ఏమీ మాట్లాడలేదు.

“ఏమిటి, చెప్పవేం? మీ ఇంటికి వచ్చి మీ అమ్మ గారితో మాట్లాడనా?”

“అహ! ఇప్పుడొద్దు!” కంగారుగా అంది.

ఇంటికి వెళ్ళగానే ముందర తనే చెప్పింది “జ్వాల వాళ్ళ ఇంట్లో వున్నప్పుడే పెద్ద వరం అయింది. అందుకని వాళ్ళ ఇంట్లోనే వుండిపోయానని. అప్పుడప్పుడూ శాంతి అూ వాళ్ళింట్లో వుంటుంది. అందుకని శాంతి వాళ్ళమ్మ త్వరగానే నమ్మేసింది.

*

*

*

“శాంతీ! శాంతీ!” అప్పటికే నాలుగైదుసార్లు పిల్చిన ఫీరజ్ యింకా గట్టిగా పిల్చాడు.

శాంతి ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడి చుట్టూ చూసింది. జ్వాల, ప్రతాప్, ఫీరజ్ ఒకళ్ళని చూసి ఒకళ్ళు నవ్వుకున్నారు.

“ఏమిటి శాంతి! మెత్తని సోఫాలో కూర్చుని మమ్మ గా కలలు కంటున్నావు.” ప్రతాప్ హాస్యంగా అడిగాడు.

ప్రతాప్ మాటలకి శాంతితో సహా ఆందరూ నవ్వుకున్నారు.

“నే నిప్పుడే క్రిందకు వెళ్ళొస్తాను” ఫీరజ్.

ఫీరజ్ వచ్చే లోపలే జ్వాల, ప్రతాప్ లు గదిలో ఫర్నిచర్ అంతా అమలువు పరీక్ష చేసారు.

“ఈ కార్పెట్ దాదాపు పదివేలు చేస్తుంది.” ప్రతాప్ వంగి చేతో దాని నాణ్యతను పరిశీలిస్తూ అన్నాడు.

“ఆ పదివేలే మనకుంటే విజినెస్ చేయొచ్చు చక్కగా” జ్వాల నిస్పృహగా అంది.

“పది వేలే!” శాంతి ఆశ్చర్యంతో గుండెల మీద చేయి వేసుకుంది. ఒక్కొక్కటి చూస్తున్న కొద్దీ శాంతికి ఆశ్చర్యంతోపాటు,

భయం కూడా తోడైంది. బహుశా కోటిశ్శరులై వుంటారు. అలాంటి ఢీరజ్ ఏమీ లేని తన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాడంటే నమ్మబుది వేయలేదు. తను పిచ్చిగా నమ్మి అతనికి సర్వస్వం అర్పించింది. ఢీరజ్ మోసం చేయడుగదా? తనలో రేగుతున్న లక్ష అనుమానాలను బలవంతంగా జోకొట్టింది. అప్పుడే లోనికి వస్తున్న ఢీరజ్ ని క్రొత్తవాడిని చూస్తున్నట్లుగా అలానే చూస్తుండిపోయింది. ఢీరజ్ వెనకనే వచ్చిన పనిమనిషి రకరకాల స్వీట్సు, పళ్లు వాళ్ళ ముందర పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

“తీసుకోండి” ఒక ప్లేటులో పెట్టి అందరి ముందు పెద్దూ అన్నాడు.

“తినవేం” అన్నట్లుగా కళ్ళతోనే ప్రశ్నించాడు తన వైపే చూస్తున్న శాంతిని.

“ఢీరజ్ గారూ! ఇంత పెద్ద బంగళాకు ఒక్కటే చిక్కు వైంది. ఒక కారుంటే బాగుండేది” ప్రతాప్ అన్నాడు.

“నాన్నగారు పంపిస్తానన్నారు. నేనే వద్దన్నాను. కార్లో తిరగాలంటే నాకు యిష్టం వుండదు” నవ్వుతూ చెప్పాడు.

“ఇంక వెళ్తామండి! అప్పుడే పన్నెండయింది.” గడియారం వైపు చూసి లేస్తూ అన్నాడు.

“మీ ఆతిథ్యానికి చాలా థ్యాంక్స్ డీ. వెళ్ళొస్తాను.” జ్వాల ప్రతాప్ చెప్పారు.

“శాంతీ! పని రోజుల్లో బాంబే వెళ్తున్నాను. అమ్మవాళ్ళతో మన సంగతి చెప్పి ఒకేసారి ముహూర్తం పెట్టించుకొస్తాను.” ముందరగా వెళ్తున్న జ్వాల, ప్రతాప్ లకు వినిపించకుండా చెప్పాడు.

తర్వాత రోడ్డుమీదవరకూ వాళ్ళని దిగబెట్టి యింట్లోకి గారి తీశాడు ఢీరజ్.

* * *

బస్ స్టాపు దగ్గర కొచ్చిన ముగ్గురూ బస్సుకోసం చాలాకేపు ‘వెయిట్’ చేశారు. అరగంటకో బస్సుందిగాని, ఒక్కటి ఖాళీగా

లేదు. గంటసేపు వెయిట్ చేసినా ఒక్కదాన్లోనూ ఎక్కించుకో లేదు.

“ఈసారి ఏదయినా ఖాళీ కారు వెళ్తుంటే ఆపేద్దాం. ఎంత సేపని వుంటాం?” ప్రతాప్ విసుగ్గా అటూ యిటూ చూస్తూ అన్నాడు.

ప్రతాప్ అన్నాడే కాని, రెండు, మూడు ఖాళీ కారు వెళుతున్నా ఒక్కదాన్నీ ఆపలేకపోయాడు. ఈసారి ప్రతాప్ రోడ్డు కడంగా నిల్చున్నాడు. అప్పటికే ఒంటిగంట దాటింది.

“అదుగో! ఏనో కారు వస్తూంది! ఖాళీగానే వుంది” ప్రతాప్ అన్నాడు. ఆపమనగానే ఆపేశాడు.

“జ్వాల! త్వరగా రండి!”

“సార్! ప్లీజ్ సిటీదాకా లిఫ్ట్స్తారా?”

“రండి” డ్రైవరు ప్రక్కనున్నతను ముందుకు వంగి చెప్పాడు.

“ఓ! మీరా?” ప్రతాప్ దగ్గరికొచ్చి యెక్కబోతూ అన్నాడు.

“జ్వాల! మీ ఆఫీసర్ గారే!” సంతోషంగా కేకపెట్టాడు.

అప్పటికే వాళ్ళు కారు దగ్గర కొచ్చారు.

ప్రతాప్ మనోజ్ ప్రక్కనే కూర్చుని, తాము ఎంతసేపుగా అక్కడ నిలబడ్డనీ, ఎంత విసుగేసిందీ, ఎన్ని కార్ల నాపిందీ వివరంగా చెప్పి బోరు కొట్టిస్తున్నాడు. వాళ్ళ ఫ్రెండ్ బంధువులలో వున్న సంతోషమంతా, ఈ వెయిట్ చెయ్యడంలో ఎలాపోయిందీ, ఆపకుండా చెప్తూనే వున్నాడు. కొద్దిసేపట్లోనే మనోజ్ కి ప్రతాప్ బాగా నచ్చాడు. మధ్య, మధ్యలో జోక్స్ వేస్తూ అందరినీ నవ్విస్తూ, ఎవరినీ మాట్లాడే శ్రమ పెట్టకుండా తనే వాగేశాడు.

“మీరు చాలా బాగా మాట్లాడారే!” నవ్వుతూ అన్నాడు మనోజ్.

“హమ్మయ్య! ఇందాకటి నుండి మిమ్మల్ని బోర్ కొట్టిస్తున్నా నని, మా జ్వాల నా మెడంతా గీరేస్తుంది!” మెడ తడుముకుంటూ అన్నాడు. నాలుగైదు సార్లు, నీ వాగుడాపు అంటూ మెడమీద గీరి

నెగ చేసింది. అబ్బే! ఆపుతాడా? వి నేవాళ్ళుండాలిగా, పుస్తకాలు, కామాలు లేకుండా మాట్లాడేస్తాడు.”

“కొందరం లేనండి! వాళ్ళు మాట్లాడరు! అదేనో టెక్స్ట్ గా వుండడం ఫ్యాషన్ నెనట్లు! ఇవతలి వాళ్ళనీ మాట్లాడేస్తారు!” మనోజ్ సూటిగా రోడ్డువైపు చూస్తూ, జనాంతికంగా అన్నట్లు అన్నాడు.

“అబ్బ వాళ్ళు మాట్లాడకుండా అలా మూతి పెంచుకుని ఎలా వుంటారోనండి! నేనయితే తుణంగేపు మాట్లాడకుండా వుండలేను! ఈ మధ్య యెవరో సెంటిమెంట్స్ చెప్పారండి! పోయిగా మాట్లాడం, గొంతెత్తి తనకొచ్చిన పాటలు, లేదా కూనిరాగాలైనా సరే ప్రీగా పాడేయడం ఒంటి కారోగ్యమట! అంగుకే కాబోలు! మన పల్లీయులు పనిచేస్తూ, కూనలమ్మ పదాలో, జనపదాలో పాడుకుంటూ వుంటారు!”

“చాలా థ్యేక్స్ డీ! సార్! రండి యింట్లో!” మరొకరుగా అహ్మదాచాడు ప్రతాప్.

“మొదట! నోరు మూసుకుని లోపలికి రా. థ్యేక్స్ చెప్పావుగా చాజ్!” జ్వాల చిన్నగా మనోజ్ కి విన్నించకుండా కిసిరింది. అప్పటికే అందరూ నిగారు.

“వద్దులేరండి. మీ జ్వాలగారి కిష్టంలేదులా వుంది!” కానుని బ్యాక్ చేసుకుంటూ అన్నాడు.

మనోసారి అందరూ థ్యాంక్స్ చెప్పారు.

“ఎంగుకే? వద్దంటావు? పాపం! ఇంత దూరం కిస్తే?” ప్రతాప్ ఇంట్లోకి వస్తూ అన్నాడు.

“లేకపోతే రమ్మందామా? ఇంత ఆలస్యమైనందుకు, మనం వెళ్ళగానే బామ్మ తిమ్మంటే ఆతను వినాలా?” విస్మయానికి అని లోపలి కలిసింది.

“ఏమిటిరా? ఇంత ఆలస్యంగా వచ్చారే? ముగ్గురూ కలిసి, ముసలిముండ నింట్లో పెట్టి ఎంత సేపా పికారు?”

“కాదు బామ్మా! బస్సు దొరకలేను. మేమెప్పుడో బసులు దేరాం!” ప్రక్కనే కూర్చుని చెప్పాడు.

పది నిమిషాని కూర్చుని బామ్మని ప్రసన్నం చేసుకుని వుండి
ఉన్నాడు.

*

*

*

మరుసటి రోజు పబ్లిక్ హాల్‌లో. డిరెక్ట్ శాంతి వాళ్ళి ఇంటి
కొచ్చాడు.

“శాంతీ! కాసేపా వెళ్ళొద్దామా!”

ఎంబ్రాయిడరీ చేస్తున్న శీరీచి ప్రక్కన పెట్టి లేచింది.

“శాంతీ! ఇంట్లో ఏమీ పనిచేయవా? నేనెప్పుడు చూసి నా
ఏదో కుద్దానో, అల్లుకుంటూనో కనిపిస్తావు.” పబ్లిక్ గార్డెన్స్ వెళ్ళు
దారి తీస్తూ అన్నాడు.

“మేము ముగ్గురమేనుగా! ఏదో కొంచెం పని వుంటుంది.
అదే నా అమ్మ చేసుకుంటుంది. నన్నేం చేయొద్దు.”

“మీ ఇంట్లో మీ నాన్న లేకుండా! ఎలా ఎదుర్కు
కుంటే. తాతగారు కూడా ఏమీ సంపాదించడంలేదు.”

“నాన్న లక్షలతో వ్యాపారం చేసేటప్పుడు ఏ లోయ
లేకుండా, అవసరానికంటే అధికంగానే ఇంట్లో అందరికీ దుడ్డు
వారు. అంగుకే తాతయ్య కన్నీ ఖరీదయిన అలవాటే. డాక్టర్
కూడా ఫారిన్ రిటర్నర్ అయితే కాని చూపించినాడో చెప్పడం.
ఒక్కసారిగా కంపెనీలో నష్టాలు రావడమే కారణం. అప్పులు
కూడా మిగిలినయ్యాయి. తర్వాత నాన్న ఆ నిగుళ్ళతోనే నాకు చూడే
శ్చలం చనిపోయారు. పరిస్థితి తారుమారయినా, అప్పుల మాత్రం
అన్నీ ఎప్పటిలాగే జరగాలంటాడు. ఈ ముసలాళ్ళతో ఇంకో పెద్ద
బాధ! ఓ విధంగా అదృష్టవంతులమే. నాకు ముందుగా, వెనక్కి
అమ్మకి పిల్లలు లేకపోవడం! వున్నదాంతోనే అమ్మ యిప్పటివరకు
గిడుపుకొస్తుంది. ఇంకో ఏడేనిమిది నెలల వరకూ, ఖరవాలేదను
కుంటాను. అదీ కాకుండా అమ్మ ఏ విషయాలు నాకు చెప్పను.
అవసరంగా నన్ను బాధ పెట్టడం మెండుకని!” చాలా మామూ
లుగా చెప్పింది.

“మీ విషయం చెప్పండి.”

“మా నాన్న కోటిశ్వరుడని అందరూ చెప్పుకుంటారు. నాలుగో, ఐదో పెద్ద హోటల్స్, రెండో మూడో సినిమా హోల్స్, ఫాక్టరీస్ యింకా ఏమేమి వున్నయో నాకు తెలియదు. నాన్నకి డబ్బుతో బాటుగా ఖరీదయిన అలవాట్లకూడా వున్నాయని అంటుంటారు. నేను పన్నెండో ఏటనుండి యిక్కడ పెంగడంతో నా కెక్కువగా అక్కడి సంగతులు తెలియవు.”

“అదేమిటి? అంత ఆస్తి నుంచుకుని ఎక్కడో అమ్మా, నాన్నలకి దూరంగా వుండడం” శాంతి ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

“నాన్నకి ఎంత చెడ్డలవాట్లున్నా నన్ను మాత్రం మంచి వాడిగా తీర్చిదిద్దాలని చాలా తాపత్రయ పడేవారు. నాచేత ఎన్ని వేలకి, వేలు దానా లిప్పించారో లెక్కలేదు. కాని నేనుమాత్రం నాన్నకి ఏమాత్రం తీసిపోకుండా నాన్నడుగుబాడలలో నడవడం ఆరంభించాను. చుట్టూ ఎప్పుడూ ఫ్రెండ్స్, సిగిరెట్లు తిగలేయ్యడంతో నాన్న చాలా బాధపడ్డారు. చిన్నప్పటినుండే తనమాట వినకుండా జులాయిగా తిరగడంతో నాన్న నన్ను అక్కడే హాస్టల్ జాయిన్ చేశారు. హాస్టల్ కూడా నా జీవితంలో మార్పు లేదు. అక్కడ ప్రిన్స్ పాల్ తో సహా అందరూ నన్ను ఎంతో గొప్పగా చూసేవాళ్ళు. నన్నేమైనా అంటే నాన్నకు కోపం వస్తుందన్న భయంతో నేను చదివినా, చదవకపోయినా ఏమీ అనేవాళ్ళు కారు. దాంతో నా గొడవ యింకా రెట్టింపయింది. ఇంక నాన్న లాభం లేదనుకుని, మా వాళ్ళకి దూరంగా యిక్కడ హాస్టల్ ‘జాయిన్’ చేశారు. చేతికి డబ్బులివ్వడం మానేశారు. కాన్వెంట్ స్ట్రెస్ కోసా కూడా ఎంతో శ్రద్ధతీసుకుని చదువు చెప్పే వాళ్ళు. నాన్న రెండు రోజులకోసారి ఏవేవో నీతులు చెప్తూ లెటరు వ్రాసేవారు. బహుశా నాన్న పట్టుదలవలనే యింత చదువు చదివాను. ఎం.బి. పూర్తయినపుడు నాన్న పొందిన సంతోషం అంతా, యింతా కాదు. ఎప్పుడూ, యెవ్వరూ యివ్వనంత గొప్పగా పార్టీ యిచ్చారు బాంబేలో. ఇప్పుడు నేనెంత డబ్బుడిగితే అంతే! మరు తుణంలో పంపిస్తారు. ఆ డబ్బుతో నేనేం చేశానో అన్నీ వివరిస్తూ లెటర్ వ్రాస్తాను. ఆయన పద్దన్నా వినకుండా, అమ్మ మాత్రం

నన్ను కూడా బిజినెస్ లో యిరికించాలని చూసింది. కాని నాన్న మాత్రం “నళిన్! ఈ విషయంలో మాత్రం నా కభ్యంతరం చెప్పడానికి వీలేదు” అని శాసించినట్లే అనడంతో అమ్మ మాట్లాడలేదు. బహుశా నాన్నకు కూడా ప్రజాసేవ చేయడం యిష్టమేనట్లుంది. నే నిలా క్లినిక్ పెద్దానని చెప్పగానే సంతోషంగా ఒప్పుకున్నారు” అంతా చెప్పి దీక్షంగా నిట్టూర్చాడు.

“ఎంతే మీరు చాలా గొప్పవాళ్ళన్నమాట.”

“గొప్పేమోగాని, మా నాన్న ఏగురుగా ఎందుకో బాధ పడున్నట్లుగా, చాలా నిగురుగా వుంటుంటారు. నాకదే బాధగా వుంటుం గొక్కొక్కసారి.”

“నీమీద ఎంత రేయి ఫీక్స్ చేశాగో మీవాళ్ళు?” కొంటేగా అడిగింది.

“ఎంతా! ఓ నాలుగో, ఐవో లక్షలు. అంతే.”

“బావ్ రే! నాలుగులక్షలే నీ వెల! నేను కొనలేను బాబూ” భయంగా అన్నది.

“కొనలేవూ? అయితే అది నీ దురదృష్టం!” నవ్వుకూ అన్నాడు.

“నిజంగానా!” ఇందాకేనో భయం నటించింది గాని, యిప్పుడు మాత్రం నిజంగానే భయపడ్డది.

“భయపడకోయ్! ఏవో నీకని ఓ యాభైలేలు తగ్గిస్తున్నాను!” హాస్యంగా అన్నాడు.

“అబ్బే! అంతకూడా యిచ్చుకోలేం!”

“ఓ లక్ష!”

“ఐహూ!”

“చ చ! అయితే డాడీ నిన్ను చేసుకోవడాని కొప్పకోరు. నామీద ఖర్చు పెట్టిన డబ్బున్నా రావచ్చూ?”

“నిజంగా మీ డాడీ ఒప్పకోకపోతే చేసుకోవా?” అనుమానంగా చూసింది.

“డాడీ అంటే నాకు భయం!” నవ్వుని పెదవులమధ్య కిగ పట్టి సీరియస్ గా అన్నాడు.

“ఛ! హాస్యం కాదు. నిజం చెప్పు!”

“నిజంగా...” ఓరగా చూస్తూ ఆశేసాడు.

“ఊ. చెప్పు. త్వరగా!” భయ, సంశేహాలతో అడిగింది.

“డాడీకి...”

“ఊ. చెప్పు!” ఆదుర్దాగా చెయ్యిపట్టుకుని అడిగింది.

“ఇష్టం...”

“ఊ!” నడవడం మానేసి ధీరజ్ ఎదురుగా నిల్చింది.

“లేకపోయినా చేసుకుంటాను” నవ్వుతూ అని దగ్గరకి తీసుకున్నాడు.

“ఛీ! వదులు. ఎంత భయపెట్టేశావ్!” ముద్దుగా కసురుకుంటూ అన్నది.

“ఇంతకీ డాడీ కిష్టం లేకపోయినా చేసుకుంటానన్నాను. కాని, నిన్నని చెప్పలేదుగా?” కొంటెగా కళ్లు ఎక్కించి అడిగాడు.

“ఛా! అసలు నీవు చేసుకుంటానన్నా, నీ నేం చేసుకోను” కనుకగా అన్నది.

“అందుకే కదూ? రోజూ సాయంకాలం ఐదు కాగానే, నా దగ్గరకు పరుగుతుకొస్తావ్?” నవ్వుతూ అడిగాడు.

“రోజూ వస్తున్నానా? నీ కోసమేనా నేనొచ్చే? తాతయ్యకి చాగుండడంలేదు కాబట్టి, డాక్టర్ కావాలి కాబట్టి వస్తున్నాను!” ముఖం గంభీరంగా పెట్టి చెప్పింది.

“ఊహ. మరి నేను తిప్పమకో డాక్టర్ లేదు కాబోలు!”

“ఏకో శేవలం! నీ దగ్గర తక్కువ ఫీజు కనుక వస్తున్నాం. ఇలాగే పదికొరాలపాటు మూలాంటి శేవలపట్ల దయ చూపండి స్వామీ!” నమస్కారం పెట్టి నవ్వుతూ అన్నది.

*

*

*

జ్వాల ఆ రోజు పదింటికల్లా బయటకి వెళ్ళిపోయింది.

జ్వాలలా వెళ్ళగానే యిలా వచ్చింది ఉమ.

“జ్వాల! నీ కోసం ‘ఉమ’ట! ఎవరో మరి. ఇన్సర్ కార్డు యిచ్చి వెళ్ళారు!” కాంతి రాగానే చెప్పింది.

కనర్ తీసి చూసింది. ఖరీదైన బ్లౌక్ కలర్ కార్డుమీద,

గోల్ కలర్ లో వున్నాయి అక్షగాలు. ఉమ పుట్టికాసోలు సంద
ర్భంగా ఆ కోణు పార్చి వుంది. వెళ్ళాలా, వద్దా అనే మీమాంసలో
పడింది. వెళ్ళి, పీలయితే ఒకసారి పార్శ్వసారథి గారిని కలుసుకుని,
జాబ్ సంగతి అడిగితే మంచిది. అదే ఉద్దేశ్యంతో వెళ్ళింది. వర్మగా
రింటికి అంతకుముందు దెబ్బపడ్డూ వెళ్ళలేదు. జీర్ణంగా లోపల కడుగు
బెట్టింది. దాదాపు రెండు వందలమంది దాకా వున్నారు. వాళ్ళలో
తనకి తెలిసినవాళ్ళవరూ లేరు. ఆఫీసు స్టాఫ్ కూడా ఎవరూ కనిపించ
లేదు. అలాగే నిల్చుంది. ఎవరూ పలకరించలేదు. అందరూ అతి
భరీదయిన మనుషుల వున్నారు. అందరూ సంతోషంగా, సరదాగా
కడుగు చెప్పకుంటున్నారు. ఒక్కసారి వికారంగా, విరగబడి
నవుతున్నారు. కీకా, కవి తనని చూసికూడా పలకరించలేదు.
ఉమ ఎక్కడుంకో కనిపించనేలేదు. అంతమంది మధ్యలో లెనే
ఒంటరిగా వుంది. ఆపు పప్పుడు కొంతమంది తననే చూస్తున్నారు.
ఆ చూపులో చులకన, పిలవని వేరంటాని కొచ్చిల్లు హేళన
వున్నాయి. ఎంతసేపని అలా నిలబడ్డం? ఛ! ఇక్కడే రావడమంత
బుద్ధిమంతుడైన యింకోటి లేదు. నిల్చుని, నిల్చుని కాళ్ళు పీక్కు
కోతున్నాయి. ఏం చేయాలో అం కాలేదు. తనున్న స్థితికి తన
మీదే గాలి వేసింది. ఈ ప్రపంచంలో దుప్పటిన్న పొవ మిరి
లేనే లేదు. అసంపే చాలు, తామూ సింహాసనం నాకున్నట్లు,
మిగతావాళ్ళు తను కాళ్ళదగ్గరున్నట్లు ఫీలవులారేనా! ఒక్కరు
లేకపోతే ఒక్కరుకూడా తనపై సరిగ్గా చూడలేదు. నిరుగ్తి,
వెళ్ళిపోబామని వెనక్కి తిరిగింది. భుజంమీద చెయ్యి పడ్డంతో,
విరుగుగా వెనక్కి తిరిగింది. ఎదురుగా మనోబో! నవ్వుతూ నిల్చు
న్నారు.

“నారీ! మీరనుకోలేదు!” చెయ్యి తీసేసి మామూలుగా
అన్నాడు.

“అనేంట్లో ఉండి నిల్చున్నారు? లోపలికి రండి! ఉమ కనిపించ
లేదా?” స్నేహంగా పలకరించాడు.

జ్వాల తల అడ్డంగా వూపింది.

“రండి! వెళ్ళండి!”

వెంటపెట్టుకుని ఉమ దగ్గరకు తీసుకెళ్ళాడు.

“హీయ్! ఎప్పుడొచ్చారు? యింత లేటుగా వచ్చారే?”
ఉమ అన్నది.

“హీయ్! విష్ యు హాపీ మెనీ రిటర్న్స్ ఆఫ్ ది డే!”
నవ్వుతూ గ్రీట్ చేసింది.

మనోజ్ అక్కడున్న వాళ్ళకి పరిచయం చేశాడు. “అందరూ
నవ్వుతూ, ‘హీయ్ అనో, హెల్లో! హా డు యు దూ!’” ఇలా
పలకరించారు. అంతకుముందు తనని చూసి పలకరించని వాళ్ళు
కూడా, మనోజ్ పరిచయం చెయ్యగానే ప్రతి ఒక్కరూ నవ్వుతూ
పలకరించారు. వాళ్ళ నవ్వులు తెచ్చిపెట్టుకున్నవని చూడగానే
తెలుస్తూనే వున్నాయి. తనకి డబ్బు లేకపోయినా, ధనవంతుడయిన
మనోజ్ పక్కనుండడంతో తనకీ గుర్తింపు వచ్చింది మరి!

“జ్వాల! అక్కడ కూర్చుందాం!” దూరంగా వున్న టేబిల్
వైపు దారితీస్తూ అన్నాడు.

మానంగా అనుసరించింది.

“నిన్నొక్కడి కెళ్ళారు?”

“ఓరజ్ వాళ్ళ బంగళాకి తీసికెళ్ళాడు!”

“ఓరజ్ అంటే ఆ ఎర్రగా వున్న బ్యాగ్?”

“అవును.”

“ఏం చేస్తుంటాడు?”

“ఎస్. డి. చేస్తున్నాడు. ఈ వెనింగ్స్, ఓ రెండు గంటలు
క్లినిక్ లో వుంటాడు!”

“ఎక్కడ?”

చెప్పింది. “ఒక్క రూపాయి ఫీజు తీసుకుంటాడు కదూ?”

“అవును!”

“హీయ్! మీరూ వచ్చారే?” అంతకుముందు చూడనట్లు,
అప్పుడే చూస్తున్నట్లు ముఖం పెట్టారు కిరణ్, రవి.

జ్వాల మాట్లాడలేదు.

“తీసుకోండి!” జ్వాల ముందుకి వేటు నెట్టి అన్నాడు
మనోజ్.

మనోజ్ సుతారంగా బాడునా తింటూ జ్వాల వైపే చూస్తున్నాడు. జ్వాలకా వాతావరణంలో వూపిరాడనట్లుగా, ఎప్పుడంటికి వెళ్ళామా అనుంది.

“ఏంటి? మీరంతా ఇక్కడున్నారా? ఏంటి జ్వాల గారసలు ఏం తినటంతేదు” స్టేటులోని అటూ, ఇటూ కదపడం తప్ప ఏం తినని జ్వాలని చూస్తూ అన్నది ఉమ.

“ఇనుగో! మనో ప్రెజంట్‌షన్!” గర్వంగా ఎడంచేతి వేలికున్న డైమండ్ రింగ్ ని చూపెద్దూ అన్నది.

“చాలా బావుంది!” పరీక్షగా చూస్తూ అన్నది.

“చూడండి!” తీసి చేతిలో బలవంతంగా పెట్టి అన్నది.

“ఇప్పుడే వస్తాను” మనోజ్, ఎవరో పిలవడంతో లేచి వెళ్ళాడు.

“మనో! నేనూ వస్తానుండు!” ఉమ, ఉంగరాన్ని తీసుకో కుండానే వెళ్ళింది.

“ఉమ! ఇది తీసుకుని వెళ్ళండి!” వెళ్తున్న ఉమని పిలుస్తూ అన్నది.

“ఫరవాలేదు. ఉంచండి. తర్వాత తీసుకుంటాను!” ఓసారి వెనక్కి తిరిగి చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

తొమ్మిదవతుండగా జ్వాల వెళ్ళడానికని లేచింది. ఉమతో చెప్పి వెళ్ళామని చూసింది. ఉమ దూరంగా ఎవరితోనో మాట్లాడు తుంది. పక్కనే మనోజ్ వున్నాడు.

“ఉమ! వెళ్ళొస్తాను!” దగ్గరగా వెళ్ళి చెప్పింది.

“రింగేది?” ఉమ తటపటాయిస్తూనే అడిగింది.

“అదేంటి? ఇందాక ఇచ్చాను కదూ?” తెల్లబోయి అడిగింది.

“జ్వాల! హాస్యం కాదు. ఇంకేదయినా అయితే వూరు కుంటాను గాని, మా మనో ఇచ్చింది మాత్రం నే నివ్వను!” నవ్వుతూ అన్నది.

“ఉ...మా!” కూడ బలక్కుంటూ అన్నది.

“ఏంవైంది!” క్రిరత్, రవి, రాధిక వస్తూ అన్నారు.

“క్రిరత్! యిందాక మీ ముందే కదూ, జ్వాలకి నేను రింగ్

ఇచ్చింది.”

“అవును!”

“తర్వాత తను యిస్తుంటే తీసుకోకుండా వెళ్ళిపో కదూ!”

“అవును!”

“ఇప్పుడు చూడు! ఇచ్చానంటోంది!”

“అదేంటి? ఎందుకనివ్వదూ!” తీక్షణంగా అడిగాడు రవి.

“తీసుకున్నవి యిచ్చే ఆలవాటు లేదేమో?” వ్యంగ్యంగా

అన్నాడు కిరణ్.

జ్వాల కోపంగా తలెత్తి చూసింది.

“అసలే చేతివాటం కూడా వున్నది!” రాధిక విసురుగా అన్నది.

“జ్వాల! ఇంకో వుంగరం కావాలంటే దానం చేస్తాను. కాని ఇది మాత్రం ఇవ్వను!” కోపంగా, విసురుగా, ఖచ్చితంగా అన్నది.

జ్వాల నిస్సహాయంగా, నిరుత్తరంగా నిలబడిపోయింది. చుట్టూ చాలామంది మూగారు. ఒక్కొక్కళ్ళు ఆడుగుతుంటే వినరంగా చెప్పుంది ఉమ.

“అలా చేతివాటం వున్న పిల్ల నెందుకు పిలివడం?”

“పిల్లిస్తే మాత్రం వుంగరాన్ని చేతివ్వటమా?”

“లేనోళ్ళ బుద్ధులు లేకిగానే వుంటాయి!”

అందరూ అనేనాళ్ళు! జ్వాల వాళ్ళ తిట్లకి కేంద్రంగా వుండి పోయింది. తను గొంతెత్తి నిజం చెప్పినా ఇక్కడెవరూ వినరు. వాళ్ళందరూ ఒకటి, తనే వేరు.

“ఆ వేషం చూడండి! డాబుగా ఎలా వుంటో?”

తను డాబుగా వేషమేసుకుందా? చీర, జాకెట్ తప్ప వంటిమీద చిన్న యెత్తు బంగారం లేని తను డాబుగా వుందా! వీళ్ళందరికి కళ్ళు లేవూ? ఒక్కరయినా తనవైపు మళ్లాడరేం! నిజానికి జరిగింది వీళ్ళెవరూ చూడలేదు. అయినా అందరూ ఒక్కటిగా ఉమవైపు తనని హేళనగా, భీదరగా చూసి మళ్లాడేవాళ్ళ!

“అందులోనూ అది, వాళ్ళ కాబోయే శ్రీవారు ప్రెజెంట్

చేసారట!”

“అ! ఏం బుద్ధిమార్పిడి! పాదు బుద్ధి! మనమేదో వాళ్ళమీద సానుభూతిగా వుండి, వాళ్ళని మన పార్టీలకి పిలవడమేగాని, వాళ్ళకేమాత్రం కృతజ్ఞత కూడా వుండదు. ఎంతసేపూ ఏది కొట్టేద్దామా అనే ఆలోచన!”

“చూడబోతే చదువుకున్నదాన్ని వుండి!”

“అ! ఎందుకూ చదువు! ఇలాటివి ఇంకాస్త నేర్పుగా చెయ్యడానికా?”

“పోలీసు రిపోర్టు వుండి! వాళ్ళే తేలుస్తారు!”

ఉచితంగా సలహా ఇచ్చారెవరో? జ్వాల తలొంచుకుని నిల్చుండి. అందరి మాటలూ నిశ్శబ్దంగా వింటూండి. ఒక్కొక్క మాట ఒక్కొక్క బాణంగా సూటిగా గుండెల్ని తాకుతుంటే, మనస్సు గిలగిల కొట్టుకుంటూంది. బలవంతంగా వచ్చే ఏడుపుని గిగిమింగుకుని నిల్చుండి.

“పోలీసుల్లాకా ఎందుకూ? మనమే చెప్పిద్దాం!” అని, రవి

ముంగుకొచ్చాడు.

“జ్వాల మర్యాదగా అనుకుతున్నాం! ఇచ్చేయ్య! ఆనంద రంగా పోలీసుల్లాకా ఎందుకు వెళ్ళడం?” రవి బాలి చూడెట్టినట్లు ముఖంపెట్టాడు.

జ్వాల కన్నెత్తి చూడలేదు. మళ్ళాడలేదు.

“జ్వాల!” కఠినంగా పిల్చి, భుజంమీద చెయ్యివేసి పట్టుకున్నాడు రవి.

“జ్వాల! ఇంకో నిమిషంలో ఇవ్వకపోయారంటే, ఇక్కడే వీళ్ళందరిముందే సెర్ప్ చేస్తాను!” అని తీక్షణంగా అన్నాడు.

జ్వాల అప్పుడు తలెత్తి చూసింది. ముఖమంతా కందిపోయి, కళ్ళలో ఎర్ర జీరలతో అనిరే అధికారతో తీక్షణంగా చూసింది.

“ఆ చూపు చూడు ఎలా చూస్తుందో? దొంగతనం చేసి నష్టం అభిమానం ఏదైంది? మేము అంటే అభిమానం పొదుచు కొచ్చింది!” హేళనగా అన్నాడు రవి.

“రవి! వదులు!” విసురుగా విదిలించింది.

మరింత గట్టిగా పట్టుకోవడంతో, జ్వాల విడిచేసి కోపంగా చేతిని లాగి, బలంగా, అలవాటుగా నొక్కేసింది. రవి బాధతో 'కెవ్' మన్నాడు.

“రాక్షసి! దెయ్యం!” రవి బాధగా కోపంగా అన్నాడు.

అక్కడున్న వాళ్ళంతా, జ్వాల ధైర్యనికి, సుమతీ సుమతీ రంగా కన్నీస్తున్నా, ఇంత బలంగా ఎలా నొక్కేందా అన్న అనుమానానికి లోనయ్యారు.

“జ్వాలని నేను పోలీస్ స్టేషన్ కి తీసుకెళ్తాను!” ఎలాంటి వ్యాఖ్యానం చెయ్యకుండా అప్పటిదాకా, మానంగా భూమపానం చేస్తున్న మనోజ్, గట్టిగా అన్నాడు.

ఎవరూ మాట్లాడలేదు.

“జ్వాల!” కఠినంగా పిలిచి, బరబరా యాడుకుంటున్నట్లే, అందరినీ తప్పించుకుంటూ, తీసికెళ్ళి కార్లో కూర్చోబెట్టాడు.

జ్వాల విడిపించుకునే ప్రయత్నం చేసిన కొద్దీ, మనోజ్ మరింత గట్టిగా పట్టుకుని తీసికెళ్ళాడు. జ్వాల ఏం చేయలేనిదానా, వెంట నడిచింది.

సరాసరి ఫైవ్ స్టార్ క్లబ్ కి తీసికెళ్ళాడు.

“జ్వాల! విశ్రాంతిగా ఆలోచించుకొని చెప్పు. - ఉంగరం ఇస్తావో లేక పోలీస్ రిపోర్ట్ వ్వమంటావో!” రూమ్ లో కూర్చోబెట్టి, లాక్ చేసి వెళ్ళిపోయాడు.

జ్వాల ఏవో సమాధానం చెప్తున్నా వినిపించుకోకుండా వెళ్ళిపోయాడు. ఇవాళేంత చెడ్డరోజు! అనవసరంగా అపనిందల పాలయ్యింది. తను చేసిన తప్పు లేకపోయినా అవమానాల పాలయ్యింది. తను చేసిన తప్పంటూ వుంటే, ఉమ వాళ్ళందరి ముందు ఉంగరం చూడమనిస్తే, తను ఉమ ఒక్కతే వున్నప్పుడు యిచ్చింది. ఇంతే! ఇంత ఘోరమయిన అబద్ధం ఆడుతుందనుకోలేదు. ఉమే కాదు, అక్కడున్న అందరూ అంతే! నిజానిజాలు తెల్సుకోకుండానే నిందించేవాళ్ళే. చెయ్యని తప్పుకి శిక్ష! తనలాటివాళ్ళు నేరాలు చెయ్యకుండానే శిక్ష ననుభవిస్తుంటారు. ధనవంతులే చేసినా తెల్లుతుంది. ఎలాటివాళ్ళనయినా ధనాశ చూపెట్టి లాండ్ సుకూ

గలరు. వీళ్ళందరూ కలిసి ఆలోచించుకునే యిలా / చెయ్యలేదు గదా! నిజమంతే ఆయ్యంటుంది! అందరూ కలిసి నోరెత్తండి ఎదుట ఆవమానించారు! ఎప్పుడో వీళ్ళందరినీ కలిపి తనవమానించే ఛాన్సు రాదా! ఆవమానంతోనూ, కోపంతోనూ దహించుకుపోయింది. ఈయన గారేంటి? గదిలో పెట్టి లాక్ చేసాడు? ఏం చెయ్యడానికో?

దాదాపు గంట తర్వాత వచ్చాడు మనోజ్. వెనకే మీల్స్ కూడా తీసుకొచ్చాడు వెయిటర్.

“జ్వాల! మీల్స్ చేద్దాం రా!” మామూలుగా అన్నాడు.

అబ్బ! ఎంత మామూలుగా పిలుస్తున్నాడు. ఇంక ముందేమీ జరగనట్లు, జరిగినా అదేవో మర్చిపోయినట్లు నటిస్తున్నాడు. పైగా తమిద్దరి మధ్యలో నఖ్య తేడ్చినట్లు పిలుస్తున్నాడు.

“నేను తినను” మంచంమీదనుండి లేవకుండా అన్నది.

“ఎందుకని? ఇందాక కూడా ఏం తిన్నేనుగా?” చేతులు కడుక్కుంటూ అడిగాడు.

“.....”

“అయితే నేనూ తినను!”

“నేను తినకపోతే, మీరు నాకోసం మానే నేటంతా నఖ్య త మనిద్దరమధ్య ఏడవలేదుగా? తినండి తినకపోండి. అని మీ ఇష్టం!” సూటిగా అన్నది.

మనోజ్ మాట్లాడకుండా కూర్చున్నాడు.

“అసలు నన్నిక్కడి కెందుకు తీసుకొచ్చారు? పోలీసు స్టేషన్ కన్నారుగా? ఇక్కడికీ తీసుకురావడ మేంటి? గంటసేపు గదిలో బంధించగానే, అబ్బాన్ని, నిజంచేసి చెప్తాననుకున్నారా?” తీక్షణంగా అడిగింది.

“నిజమో, అబద్ధమో తర్వాత చెప్పుకుగాని, ముందు తినండి!” జ్వాల మాటలు పట్టించుకోనట్లుగా అన్నాడు.

“నేను తిననని ముందే చెప్పాను!”

మనోజ్ కోపంగా ప్లేటు తీసి వాష్ బేసిన్ వైపు వెళ్ళాడు.

“అగండి! అలా పారేసారేం?”

“ఏం చెయ్యమంటావ్?” ఓ అడుగు వెనక్కి వేసి అడిగాడు.

“అదుగో. క్రిందికి చూడండి. అన్నంకోసం అలమటించేవాళ్ళ కివ్వండి. మీ పేరు చెప్పుకుని సంతోషంగా తింటారు!” వెటకారంగా అన్నది.

ఛ! బ్యాలలాటి మొండిపిల్లని తనెక్కడా చూడలేదు. అసలు తనకి ఎదురు ఎవరూ చెప్పరు. ఇంట్లోనే కాదు, బైటకూడా తనన్నదానికి యింతవరకూ కాదనేవాళ్ళు లేరు. ఈ రోజుకీ బ్యాల తయారైంది.

“వాళ్ళకీ అన్నం యిచ్చేద్దాం. మనం మళ్ళీ తెప్పించుకుందామా?”

“నా కొద్దు. ముందు నన్నిక్కడనుండి పంపండి. మా బామ్మ ఖంగారు పడుతుంది, యింత టైమయినా రాలేదని.”

“ఊరికే పంపేటంగుకు తీసుకొచ్చానా యిక్కడికి?”

“మరి?” ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

“శర్వాత చెప్తాను. ముందు తిను!” బేల్ నొక్కుతూ అన్నాడు.

వెయిటర్ రాగానే రెండు ప్లేట్లు తీసికెళ్ళి, అనుక్కునేవాళ్ళ కివ్వమని, వేరే ప్లేట్లో తీసుకురమ్మన్నాడు.

వెయిటర్, అర్థం కానట్లు చూసాడు. మనోజ్ ఏమీ మాట్లాడక పోవడంతో వెళ్ళిపోయాడు.

“నేను వెళ్తాను!”

“ఓ నిమిషం వెయిట్ చేస్తే, ఎస్. ఐ. రామకృష్ణ వస్తానన్నాడు. అతడిగే ప్రశ్నలకి జవాబిచ్చి వెళ్ళొచ్చు” కుప్పంగా అన్నాడు.

“బ్యాల! అనవసరంగా ఎందు కాకలితో మాడుతావ్? తినరాదా?”

“.....”

“నాకు చాలా ఆకలిగా వుంది. కాని నిన్నలా యెదుగుగా పుంచుకుని యెలా తిన్న?”

“బైటికెళ్ళి కూర్చుంటాను. తినండి మీరు!”

“ప్లీజ్! బ్యాల! పోనీ నాకు కంపెనీ యివ్వు!”

“.....”

“నిజంగా నాకు కంపెనీ లేకపోతే తిన బునికాదు!”

మనోజ్ మాటలకి సమాధానం యివ్వకుండా, కిక్కిరిస్తూనుండి శ్రద్ధగా క్రిందికి చూస్తూ నిల్చుంది.

“జ్వాల!”

దగ్గరగా విన్పించడంతో వెనక్కి తిరిగి చూసింది. దాదాపు ఒకరికొకరు తగిలేంత దగ్గరలో నిల్చున్నాడు. జ్వాల తీక్షణంగా చూసింది. మనోజ్ నవ్వుతూ చూసాడు.

“క రక్తంగా వుంది మనిద్దరి హైటు!”

ఇంకేవో అంటాడనుకుని ఎగురుచూసిన జ్వాల, మనోజ్. అలా అనడంతో ఆగంకానిదాగా చూసింది.

“నీకు తెలీదా?”

“ఏంటి?” అనుమానంగా చూసింది.

“మగవాడి ‘విప్ హైట్’ లో వుండాలి అమ్మాయి. అప్పుడు జంట సగ్గిగా వుంటుందట!”

జ్వాల విస్తుబోయి చూసింది.

“ఇంకా ఆగం కావేదా?”

తల ఆడంగా ఊపింది.

“మనిద్దరం పెళ్ళి చేసుకుంటే, యిద్దరి జంట...” కొంతగా కళ్ళు చికిరించాడు.

“ఛీ నుమన్నట్లు చూసింది.

“ఛీ! చేసుకుంటానని కాదు. నా క్యాబోయే భార్య నీ అంత హైటులో వుంటే బావుంటుంది అని అంటున్నాను!” జ్వాల కోపం చూసి, వెనక్కి తగ్గుతూ అన్నాడు.

నిసురుగా వెళ్ళి, బినిగా మంచంమీద కూర్చుంది. కాళ్ళు రెండూ మడిచి పైన పెట్టుకుని, మోకాళ్ళచుట్టూ చేతులు వేసుకుని, గడ్డం మోకాలిమీద ఆన్చి బినిగా కూర్చుంది.

“జ్వాల! ఉమ నా హైటుకు సరిపోతుందంటావా?” యధాలాపంగా అడిగినట్లు అడిగాడు.

“.....”

“అబ్బ! నేను వాగడం తప్పితే నువ్వసలు మూర్ఖుడవే?
మీ తమ్ముడు నయం! శ్రాత్తునా ఎంచక్కా మాట్లాడుతాడు!”

“జ్వాల! నిజంగా నీ కలాటి డైమండ్ రింగ్ కావాలంటే
నేను కొనిపెట్టేవాడినే! అనవసరంగా ఉమదగ్గర తీసుకుని, అందరి
చేతా అన్నిమాట లన్నించుకోవడం ఎందుకూ?”

వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ చూస్తుంది. ఏమిటి మాట? ఇంత
మంచిగా మాట్లాడుతున్నాడంటే ఏదో పెద్ద అవమానం చెయ్య
డానికి నాంది పలకడం! ఇంకా తనకి జరగాల్సిన అవమానం
ఏముంది కనుక? ఈ మహానుభావుడు కొనిపెట్టగానే తను ఆశగా
తీసుకుంటుం దనుకున్నాడా? హు! అయితేగా, ఉచితంగా
తనెప్పుడూ, ఎవరిదగ్గరా తీసుకోదనే సంగతి యితగాడి కలా
తెలుస్తుంది?

“ఎస్! కమిన్!” తలుపుమీద చప్పుడవడంతో, విసుగ్గా
అన్నాడు.

“హేయ్! మనూ!”

“నువ్వా? ఏంటిలా వచ్చావ్? ఇంటికెళ్ళే వచ్చావా?”
వక్కగారి ఆఖరబ్బాయి రాకేషని అడిగాడు.

“ఊహు. ఇంటికెళ్ళలేదు. నీ కోసమే వచ్చాను. చిలక
నైసుగా వుండే!” ఓరగా జ్వాలవైపు చూస్తూ అన్నాడు.

“గోరింక డబుల్ వరస్ట్ గా వుంది!” జ్వాల ఛత్రున అన్నది.

“బాప్ రే! మంచి కోపంలా వుంది! ఏం చేసావ్?” బైటి
కెళ్ళి రహస్యంగా అడిగాడు.

“ఛ! నోర్మాసుకో! విన్నదంటే దేహశుద్ధి చేస్తుంది!”

“నిజంగానా? అంత కోపంలా వుందా?”

“ఎందుకొచ్చావ్?”

“ఊరికే! కాబరేడాన్స్ చూద్దామని వస్తే, నువ్వు పైనున్నా
వని ఓ ఫ్రెండ్ చెప్తే, చూద్దామని వచ్చాను!”

“ఊ! చూడమయిందిగా? వెళ్ళు?”

“నాక్కూడా ఓ ఛాన్స్!”

“నోర్మాసుకోమని చెప్పలేదూ? అయినా, నీకంత ఉబలా

టంగా వుంటే వెళ్ళి చూసిరా!” నవ్వుతూ అన్నాడు.

“వద్దులే! వెళ్తున్నాను! క్రిందే వుంటాను. త్వరగా రండి!”

“జ్వాల! యిప్పుడు చెప్ప. ఏం జరిగిందో?” నిదానంగా అడిగాడు.

“కొత్తగా నేను చెప్పేదేం లేదు. ఉమకి నేనే రింగు యిచ్చేసాను!”

“అయితే ఉమే అబద్ధం అడుతుందా?”

“అవును. మీ కవన్నీ అలవాటేగా? ఎదటివాళ్ళ నవనూ నించి, వాళ్ళు బాధపెట్టుంటే చూడ్డం మీ కిష్టమైన పనేగా?”

“నువ్వెప్పుడయినా అలాటి సంఘటన చూశావా?”

“ఇంతకుముందు చూడకపోతే నేం? ఇప్పుడు చూసానుగా!”

“నువ్విచ్చేటప్పుడు, ఉమ పక్కన ఎవరున్నారు?”

“ఎవరూలేరు. అదే నేను చేసిన పొరపాటు. వుంటే మాత్రం నీలాటివాళ్ళు చెప్తారా? మీరూ మీరూ ఒక్కటే! ఇద్దరూ కలిసి అబద్ధం ఆడేస్తారు!” నిరసనగా అన్నది.

“నువ్వొక్కదానికే ప్యాకెట్ మార్ చెయ్యగా లేనిది, మేమిద్దరం కలిసి అబద్ధం ఆడ్డంలో ఆశ్చర్యమేముంది?”

“నేనలా చెయ్యడానికి కారణం మీరు కామా?”

“అయితే మాత్రం? అలా చేస్తారా?”

“పోహు. చెయ్యకపోతే ఆక్కడ కూర్చుని పప్పురుబ్బనా, అంటు తోమనా?”

“ఛ. ఛ. అలా ఎందుకు చేయనిస్తాం!” వెంటనే అన్నాడు.

“ఛ ఛ! ఏంటి? అదేం తప్పుపనా? కాకపోతే మీరు తిన్న దానికి నేనెందుకు చేస్తాను?”

“పోనీ మర్యాదగా, మనోజ్ నా దగ్గరేవు. నువ్వివ్వు! అని అడిగినట్లయితే, తప్పుకుండా ఇచ్చేవాడినే!”

“అహ! వుదారపురుషులు బైలుదేరారు!” వెక్కిరింతగా అన్నది.

“అవునో? కాదో? అడిగి చూడకూడదూ?”

“నరే! అయితే! నాకు జాబ్ చూపెట్టు!” వెంటనే అని,

నాలుక్కరుచుకుంది.

తుణి ఆగి, “ఓ. కే. చూపెద్దాను. నా కేసిస్టాన్?” అన్నాడు.

“పార్టీ!” అప్రయత్నంగా అనేసింది.

“ఏంటి మళ్ళీ నా జేబులోవా?” నవ్వుతూ అడిగాడు.

జ్వాల తలొంచుకుంది.

“జ్వాల! నువ్వు చెప్పింది నిజమే కదూ? నువ్విచ్చేసావు కదూ ఉమకీ?”

“నమ్మితే నమ్ము. లేకపోతే వూరుకో. ఎలాగా ఎస్. వి. వస్తారన్నావుగా? అతడే చూస్తాడు!”

“అనవసరంగా, పోలీసుల దృష్టిలోకి వెళ్ళడం ఎందుకూ? ఆ తర్వాత దీనివల్ల చాలా ఇబ్బందులుంటాయి తెల్సా?”

“ఉంటే మాత్రం? మాలాకి వాళ్ళు, మీ దయవల్ల ఎప్పుడో ఓసారన్నా వాళ్ళ దృష్టిలోకి వెళ్ళకుండా ఎలా వుండాలి?” హేళనగా అన్నది.

“అంతా మాదే తప్పు. మీరే తప్పులూ చెయ్యరు పాపం!” వెటకారంగా అన్నాడు.

“మనోజ్! నన్ను త్వరగా పంపించాలి! ఇంటివద్దగ్గర ఖం గారు పడ్తుంటారు!” చిన్నగా అడిగింది.

“అలాగే. రామకృష్ణకి రావద్దని ఫోన్ చేస్తానుండు!”

ఫోన్ చేసి, ఇద్దరూ క్రిందకొచ్చారు.

“మనోజ్! మీ రందరూ కలిసి ముందే అనుకుని యిలా చేసారు కదూ?”

“వ్హట్!” అశ్చర్యంగా, తనాగి, జ్వాలనాపి అడిగాడు.

“.....”

“నువ్వు భలేదానివి! నేనేదో నీమీది నమ్మకంతో యిలా చేస్తే, ముందే అనుకునిలా చేసారంటావా?”

“నామీదా? నీకా? నమ్మకం? ఛ! ఎందుకుంటుంది? పైగా నీ జేబులో డబ్బు కొట్టేసానని కూడా తెల్సా!” నిరసనగా అన్నది.

“అందుకే నాకా నమ్మకం! నిజానికీ, నా జేబులో వంద

రూపాయల నోటు పోయినట్లు గుర్తుకూడా లేదు. నువ్వు చెప్పే
దాకా, నా జేబులోది పోయిన సంగతి నాకు తేలీదు. నిజంగా
నువ్వలా ధైర్యంగా చెప్తుంటే ముందు ఆశ్చర్యపోయినా, తర్వాత
మెచ్చుకోవడా వుండలేకపోయాను. మనస్సులోనే అనుకో.”

“పెకి మెచ్చుకుంటే, మీ ప్రిన్టీజికి భంగం కాదా?”

మనస్సులోనే నవ్వుకుని “సరే! నీ మీద నమ్మకంతోనే
వదిలేశాను. అది నువ్వు నమ్మినా, నమ్మకపోయినా నిజం. రేపు
పదికి నూ యింటికికొస్తావా?”

“ఎందుకూ? మరే దొంగతనమో అంటగట్టాలా?”

“ఛ! నువ్వేగా, యిందాక జాప్ చూపెట్టమన్నావ్?”

“నీజం గా రానా?”

“రమ్మనేగా చెప్పడం!”

“వూహలు. రాను!” ఏదో అలోచించుకున్న దానిలా అన్నది.

“ఏం?”

“.....”

“రేపు రావగులే. నేనే వెంట, మూడు గోలులూగి, నీకి
విషయం చెప్పడానికొస్తాను!”

స్నానం నమ్మలేకపోయింది. అయినా వెళ్లి ఏమీ అడగలేదు.

“గుడ్ నైట్!” దిగి డోర్ వేసి అన్నది.

“మీ ఇంటికి రానా?”

“కను. గుడ్ నైట్!” చెప్పేసి, వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా
వెళ్ళిపోయింది.

“ఎందుకింత తేటయింది?” రాగానే, మర్నూ ఆత్రంగా
అడిగారు.

“సరికే. డిన్నర్ కూడా వుంది!”

“ప్రతాప్, కాంతి, స్నాన ముఖంలోకి చూస్తూనే, ఏదో
దాచిపెట్టాడని తెలుసుకున్నారు, అప్పటికి వూటకుని, బామ్మగారు
నిద్రపోగానే ఇద్దరూ స్నానవర్గం కొచ్చి అడిగారు. స్నాన జరిగిం
దంతా చెప్పింది.

“ఛీ! ఎలాటి మనషులు?” అంతా విన్న తర్వాత కాంతి

చీదరగా అన్నది.

“మనోజ్ మంచివాడు కదూ?” ప్రతాప్ అన్నాడు.

“అ! అందరూ ఒకటే! ఏదో పెద్ద ప్లీజ్ పోస్ట్ వేసాడు అఖిరికి. అంతే! అందరూ అనుకునే చేసారదంతా!” నిరసనగా అన్నది.

జ్వాల ఆరోజు చాలా నేపు నిద్రపోతేడు. ఎంత పర్చిపోదా మనుకున్నా, ఆవే కళ్ళలో మెదులుతున్నాయి.

*

*

*

అనుకోకుండా సుఫీర్ కి మెట్రడాసులో జాబ్ వచ్చింది. జ్వాల సంబోధం చెప్పనలవి కాదు. తన ఫ్రెండ్స్ లో ఒకరికి యినా ఉద్యోగం దొరికినందుకూ, జీవితంలో స్థిరపడుతున్నందుకూ చాలా ఆనందం కలిగింది. సుఫీర్, కాంతిని తీసుకునే వెళ్తానడంతో కప్పని సరిగా పెళ్ళిచెయ్యాల్సి వచ్చింది. ఎలాగూ మరో ఆరు నెలల నాకా ఇక్కడికి రావడానికి వీలుండదనడంతో, వెంటనే మహిళాబాలు కూడా వుండడంతో ఏర్పాట్లు చేసారు. ముఖ్యమయిన ఫ్రెండ్స్ నే పిల్చారు.

ఆరోజు రాత్రి పదకొండుకి లగ్నం వుంది. క్లుప్తంగా గడియారం పెళ్ళి చెయ్యడానికిని ఏర్పాట్లు చేసారు. చాదాపు అందరూ అక్కడికి చేరుకున్నారు. జ్వాల ముఖ్యమయిన కొద్ది సామానుతో, అఖరుగా దైతేరింది. సామాను బైటపెట్టి తాళం వేస్తుంది. వెళ్తా తాళం! సరిగ్గా పడదు. ఆదెప్పటిదో తాతలనాటి తాళం. ఇంకాకి తాళం వెయ్యాల్సిన అవసరం ఇంతవరకూ కలగలేదు. అందరూ ఒక్కసారిగా బైటకప్పుడూ వెళ్ళలేదు. ఎంత గట్టిగా వేస్తున్నా, పడి చావడంలేదు. విసుగ్గా అలాగే వేస్తుండగా, వెనకనుండేవరో ఆ పని పూర్తి చేసారు. జ్వాల ఆశ్చర్యంగా వెనక్కి తిరిగి చూసింది, “మీరా?”

“ఇనుగో!” తాళంచేవి అందిస్తూ అన్నాడు.

జ్వాలకి, తాళం తీసి అతన్ని లోపలికి పిలవాలో, వరో అర్థం కాలేదు. అయినా తను అర్థంబుగా వెళ్ళాలి. ఎందుకొచ్చాడో యిప్పుడు? రెండు మూడు రోజుల్లో ఉద్యోగం సంగతి, స్వయంగా

పెద్దమనిషి, నెలరోజుల తర్వాత మాతా
 యీ సమయంలో మనోహరికి, బాబుల
 కొత్తగా వుండి, నల్లటి వెంకటగిరి గిరికి,
 జరిపూలు, నన్నటి జరి బోయి. మేచింగ్ బాబు,
 చిన్న నల్లటిపూల దండ, చెవులకి నల్లపూసల
 తగా, అందంగా, అకరణీయంగా వుండి, ఎప్పుడూ,
 దాటనలుండే జడని, యిప్పుడు అల్లపండా ఆలాశ
 ముకున్న నల్లటి జుట్టూ, ఎప్పుడూ బొట్టుపెట్టుకోనిది,
 ముట్ట చిన్న నల్లటిబొట్టుతో, ఫ్యాషన్ గా వుండి.
 ఎవరి ఆలోచనలో వాళ్ళు ఆలాశ, పనేం పేనయిగా

గుడ్డకొచ్చారు? ఏదయినా పనుందా? ఎప్పుడూ, చిన్నగా,
 పండే బాబుల ముఖంలో యిప్పుడు నవ్వు కొట్టొచ్చినట్లుగా

ఈ నవ్వు యంత బావుంటుందని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు.
 దూ ఆ ముఖం కోపంతో ధుమదుములాడ్డం తెప్ప, నవ్వు నేనె
 కోకానా కన్పించదు. అలాటిదీ గోజు నవ్వునుందంటే రేచో
 పెద్ద విశేషమే వుండివుంటుంది. ఏంటబ్బా ఆ విశేషం? అదీకాక
 యీ సమయంలో తాళం వెయ్యడమేంటి? ఈ సామానెంటి?
 మనోహరి బాబుల అడిగిందానికి సమాధానం చెబుకుండా బాబుల
 పక్కనేవచ్చి సామానువైపు, తను వేసిన తాళంవైపు. బాబులవైపు
 మార్చిమార్చి చూస్తున్నాడు.

బాబుల అదేం పట్టించుకోకుండా, తాళిలనాటి గ్రంకు పెట్టెని,
 కాస్త పెద్దగానే తెరిచి, దాన్ని అవకీలగా ఓ చేత్తో పట్టుకుని,
 మనోహరి పెద్ద ప్రేమయిట్టని పట్టుకుని, ముందుప దాటితీర్చి
 అన్నది.

“వెళ్ళా, మాట్లాడదాం. రండి!”

“ఎక్కడికి వెళ్తున్నారు? ఇల్లు ఖాళీ చేస్తున్నారా?” అంత
 బయకయిన సామాను పట్టుకునికూడా అలి తేల్చిగా నడుస్తున్న బాబుల
 వైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ అడిగాడు.

“కాదు. మా కాంతి పెళ్ళి!” నవ్వుతూ

“కాంతా!” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

“అదే! మా అత్తయ్య కూతురు కాంతి
మీ కారులో డ్రావ్ చేసారు!” గురు చేస్తున్నట్లు
చప్పున ఆ పిల్లలవరో గురుకు రాలేదు. జా
లీలగా గుర్తొచ్చింది.

“ఎక్కడ?” జ్వాలతోపాటు నడుస్తూ ఆ
గుడి పేరు చెప్పింది కాని, అదేక్కడు
మనోజ్ కి.

“మరి మమ్మల్నెవర్నీ పిలవలేదే?”

జ్వాల చురుగ్గా చూసింది. “తెలిసిన వాళ్ళ తెల్పు
అరిక సోమతు మాకు లేదు!”

మనోజ్ చిన్నబుచ్చుకున్నట్లుగా చూసాడు.

“పోనీ! ఇప్పుడు పిలుస్తున్నాను. వస్తారా?”

రమ్మరి పిలుస్తూ అడిగింది.

మనోజ్ సమాధానంకోసం ఎదురు చూ
వాడికి ఎండ్రెస్ చెప్పి ఎంతిమ్మంటాడో అనుకుంటున్నది.

“నిజంగా రమ్మంటారా?” మనోజ్ ఉత్సాహంగా అడి
గాడు.

“రెండు రూపాయలెందుకూ? రూపాయన్నర యిస్తాను.
వస్తావా?”

“చెప్పండి? రమ్మంటారా?”

“రావూ? రాకపోతే వెళ్ళు. వెధవ రికాలు. ఒక్కడే
వున్నాడని మాహా గీత! కాస్తేపాగితే యింకోడు రాడా?” ఓవైపు
రిక్కాకోసం చూస్తూ అన్నది.

“డోరీ ఎంత?” చిన్నగా అడిగాడు.

“ఏంటి? అంటున్నారు? ఓ రికావాలా!” గట్టిగా కేక పెట్టూ
అన్నది.

మనోజ్ మాట్లాడకుండా జ్వాల బేరంచేస్తున్న విధానాన్ని
చూస్తూ నిల్చున్నాడు.

వచ్చి ముగ్గురూ జేరం కుదరకుండానే పోయారు. జ్వాల విసుగ్గా ట్రంకుపెట్టెమీద దరాగా కూర్చుంది. చలికాలమేమో రోడ్డుమీద జనం అంతగా లేరు. అదీకాక తొమ్మిది దాటింది. అదీ రద్దీగావుండే రోడ్డుకూడా కారు. అప్పుడప్పుడూ ఒకటి, అర రికాలు, ఒకరిద్దరు మనుష్యులు తప్ప మరే వాహనాలు లేవు.

“ఆ రికా డబ్బులేవో నాకే యివ్వండి. డ్రాప్ చేస్తాను!”

“ఏంటీ మీరు కారులో వచ్చారా? ఏదీ?” ఆశ్చర్యంగా చుట్టూ చూస్తూ అడిగింది.

“వస్తుంది. రికాకంటే ఎక్కువ ఛార్జి యివ్వారి మరి?”

“అయితే వస్తుంది!”

కొద్దిసేపట్లోనే కారు వచ్చింది.

“డ్రాప్ చేస్తాను. వసారా”

“పదండి. వస్తాను!” ఏవో దయ తనిచిన్లుగా ముఖం పెట్టింది.

ఈసారి చనువుగా, మనోజ్ఞ్ ట్రంకుపెట్టెని అందుకున్నాడు. బాప్ లే! ఎంత బరువుంది! ఈవిడెలా పట్టుకుంటే! కారు బయలు దేరాక డెవర్ కి దారి ఎటో చెప్పింది.

“పెళ్ళికొడు కెవను?” కుతూహలంగా అడిగాడు మనోజ్.

“సుఫీర్!” విండోలోనుండి చల్లటిగాలి రివ్వున వస్తూంటే, చీరని తలమీదుగా కప్పకుని అన్నది.

“గ్లాస్ డోర్ వెయ్యండి!” తనవైపుని వేస్తూ అన్నాడు.

“సుఫీర్ కి మ్రెడాన్ లో జాబ్ వచ్చింది. పెళ్ళి కాగానే వెళ్ళిపోతారు!” తనే చెప్పింది.

“అలాగా? గవర్న మెంట్ జాబా?”

“అవును. అనుకోకుండా, రిక మెండేషనేదీ లేకుండా వచ్చేసింది. పెగా సెంట్రల్ గవర్న మెంట్ జాబ్!” గర్వంగా అన్నది.

కొద్దిసేపు యిద్దరూ మానంగా వున్నారు. మనోజ్ హఠాత్తుగా జ్వాల చేతిని మృదువుగా తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

“ఇది మీ కారేనని వెధవ్వేసాలు వేస్తే వూరుకోను!” విసురుగా చెయ్యి తీసుకుని, కోపంగా అన్నది.

జ్వాల గొంతుకి మనోజ్ నిజంగానే భయపడ్డాడు. మరేం మాట్లాడకుండా బుద్ధిగా కూర్చున్నాడు.

“ఏంటి జ్వాల! ఇంతాలశ్యం! నీ కోసం యిండాకటినుండి ఎదురుచూస్తున్నాను!” ధీరజ్ లోపలనుండి వస్తూ అన్నాడు.

“ఏం చెయ్యనూ? రికాలు దొరికి చస్తేనా? కొరికినవాళ్ళు సవ్యంగా అడిగితేనా?” మనోజ్ సంగతే మర్చిపోయి, కారు దిగి ధీరజ్ దగ్గరకి వస్తూ అన్నది.

“అదేంటి? కారెవరి? ఎవరున్నారు లోపల?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

“ఓ! మర్చిపోయాను. మనోజ్ వున్నాడు. సామాను డిక్కిలో వుంది” వెనక్కి తిరిగి అన్నది.

“ఛ! మరి అంత మతిమరుపా? పిలవాలనికూడా లెవీదా?” మందలింపుగా అన్నాడు.

మరీ బలవంతం చెయ్యడంతో, మనోజ్ లోపలకొచ్చాడు. తమ యిళ్ళలో ఎంత చిన్న పార్టీకూడా యింత తక్కువమంది జనం రారు. మొత్తం కలిపి ఓ యాభైమందికూడా లేరు. కళ్యాణ మండపం లేదు. ఏం లేదు.

ధీరజ్, మనోజ్ ని లోపలికి తీసికెళ్ళి, కాఫీ యిచ్చాడు. ఒక్కటే గడేమో, జ్వాల అక్కడే కూర్చుని, కాంతికి పూలజడ కడ్డూంది. కొంతమంది అడవాళ్ళు పెళ్ళిదగ్గరకి కావాల్సిన సామాన్లు తీసి యివతల పెద్దున్నారు. వచ్చిందగ్గర్నుండి చూస్తున్నాడు. జ్వాల ఒక్క ఊణంకూడా తీరిగా లేదు. గిలకలా అటూ, యిటూ తరుగుతూనే వుంది. జ్వాల ఓ ఊణం విశ్రాంతిగా నిల్చున్నా, ఎవరో ఒకరు ‘జ్వాల!’ అనగానే, ఛెంగున వెళ్ళి, ఆపనేదో చూసి వస్తుంది. జ్వాల అలా ఊణం తీరికలేకుండా వుంటే మహా ముచ్చటగా, చూడ బుద్ధవుతూంది.

“ఏంటలాగే కూర్చున్నారు? భోజనానికి రారా? అందరూ వెళ్ళేరు. మీరలాగే వున్నారే?” ఒంటరిగా, ఓ మూలగా, వచ్చి నప్పుడు ధీరజ్ ఏ కుర్చీలో కూర్చోనున్నాడో, యింకా అలాగే బుద్ధిగా, కదలకుండా కూర్చున్న మనోజ్ దగ్గరకొచ్చి అన్నది.

ఇంతలో “జ్వాల! విడిదింటి కళ్ళొచ్చా? పురోహితులవారు వెళ్ళమంటున్నారు!” ధీరజ్ లోపలికిగూ అన్నాడు.

జ్వాల, ధీరజ్ యిద్దరూ బెటికెళ్ళారు.

“జ్వాల! పెళ్ళికొడుకుని తీసుకురావడానికి కారు తీసికర్దాం. నడిపించడం ఏం బావుంటుంది?” ప్రతాప్ సందిగ్ధంగా అన్నాడు.

“ఏం? ఎందుకు బావుండదూ?” విసుగా అన్నది.

“ఆతన్నడిగితే ఏం? కాదంటాడా?” ధీరజ్ అడిగాడు.

జ్వాల అయిష్టంగానే తలూపి, మనోజ్ దగ్గర కెళ్ళింది.

“మీ కారు కావాలి! పెళ్ళికొడుకును తీసుకు రావడానికి!”

“ఓ! అలాగే! తీసికెళ్ళండి!” నవ్వుతూ అంగీకరించాడు.

విడిదికి కొందరిని పంపింతర్వాత, ధీరజ్, తనూ తిలబోతూ, మనోజ్ గురుకొచ్చి గదిలో కొచ్చింది.

“రండి. మనమే వున్నాం. అందరూ తినేసారు.”

మనోజ్ మాట్లాడకుండా, జ్వాల వెనకే నడిచాడు. కాళ్ళకి నీళ్ళందించి, టవల్ యిచ్చి, ఆక్కడే నిల్చుంది. మనోజ్ చెయ్యి తుడుచుకుని, జ్వాల భుజంమీద వేసాడు. వేసింతర్వాత ఏమంటుందో నని జంకాడు. కాని జ్వాల అదేం పట్టించుకొలేదు. ఎప్పుడూ క్రింద కూర్చుని తినలేదేమో, యిబ్బందిగా, అటూ, యిటూ, కదిలాడు.

“మీ కంత యిబ్బందిగా వున్నా, యిప్పుడు టేబుల్ మీల్స్ ఎరేంజ్ చెయ్యలేను!” మనోజ్ యిబ్బందిపడ్డం చూసి అన్నది. ధీరజ్ అప్పటికే పెరుగు కలుపుకుంటున్నాడు.

“జ్వాల యిలా తినటం బావుంది కదూ?” ధీరజ్ వెళ్ళింతర్వాత, పక్కనే కూర్చున్న జ్వాలతో చిన్నగా అన్నాడు.

“అంతేగాక జ్వాల విస్తలో వున్న బజ్జీ అమాంతం తీసుకున్నాడు. జ్వాల అప్పటికే పెరుగు వేసుకుంది. మనోజ్ అలా తీసుకోగానే, వెంటనే విస్తరాకు మడిచి లేచింది.

“జ్వాల!” తెల్లబోయి చూసాడు.

వెంటనే తనూ విస్తరాకు మడిచి జ్వాల వెనకే నడిచాడు. అనవసరంగా జ్వాలని తిన్నివ్వకుండా చేసాననే బాధ! తను మరీ

త్వరపడ్డానేమో అనే అనుమానం! వీటిలో సతమతమవుతూ, పరాకుగా కూర్చున్నాడు. జ్వాల కాఫీ కప్పుతో వచ్చి, చిన్నగా నవ్వుతూ, “పాపం భోజనం సరిగా చేయనట్టుంది. కాఫీ త్రాగు,” అంటూ కప్పు అందించింది.

ఆ తర్వాత పెళ్ళివాళ్ళు రావడంతో, జ్వాల కసలు తీరికే లేచి, ప్రతాప్, కెమెరా తెచ్చి, ఫోటోలు తీసేపని, మనోజ్ కప్పు గించాడు. జ్వాలకి తెలియకుండా, ఓ ఫోటో తీశాడు. పెళ్ళి యధా విధిగా జరిగిపోయింది. ఓ గంట తర్వాత అప్పగింతల కార్యక్రమం కూడా అయిపోయింది. తర్వాత అందరూ సుధీర్ వాళ్ళింటికి వెళ్ళారు. ఓ పదిమంది తప్పయింకెవరూ లేరు. అందులో జ్వాల కూడా వుంది.

“ఆ రోజు ‘రీలు’ నా దగ్గరే వుండిపోయింది. ఇవిగో ఫోటోస్!” మనోజ్ కవరు చేతి కందించాడు.

“కూర్చోండి. బాగా వచ్చాయా?” పక్కనే చోటు చూపించింది.

మనోజ్ కూర్చోబోయాడు. జ్వాల అదే క్షణాన లేవ బోయింది. మనోజ్ ఆమె భుజంపై చేయివేసి నొక్కి, “ప్లీజ్!” అన్నాడు.

“ఎవరే అమ్మాయ్ వచ్చింది?” బామ్మగారు లోపలికొస్తూ అన్నది.

జ్వాల సమాధానం చెప్పకుండా ఛటుక్కున లేచి లోపలికి వెళ్ళింది.

“నువ్వా బాబూ! కూర్చో నాయనా!” పంచెని, నెత్తి మీదకు లాక్కుంటూ అన్నది.

మిథిగా కిటికీలో కూర్చున్నాడు.

“బామ్మా! పాలు పోయ్యమిద పెట్టాను” జ్వాల వస్తూ చెప్పింది. బామ్మ లోపలకు వెళ్ళగానే “బావున్నాయా?” అని అడిగాడు మనోజ్.

“చాలా బాగున్నాయి. మీరు ఫోటోలు చాలా బాగా

తీస్తారేలే వుందే?" ఒక్కొక్క ఫోటో చూస్తూ అన్నది.

“జ్వాల! రేపు నువ్వోసారి మా ఇంటికి రా. నీ జాబ్ విషయం మెహతాగారితో చెప్తే, రేపోసారి రమ్మన్నారు.”

“అలాగే” నన్నట్లు తయారైంది:

“సోనీ ఆఫీస్ ఎడ్రస్ చెప్పండి. అక్కడికే సరాసరి వస్తాను!”

“ఏం? మా ఇంటికి రాకూడదా?”

“.....”

జేమిటోనుండి దైరీ తీసి, చిన్న కాగితం చింపి, ఎడ్రస్ వ్రాసిచ్చాడు.

“జ్వాల! యింక వెళ్తాను!”

“కాఫీ తీసుకుని వెళ్ళండి” లోపలికళ్ళబోతూ అన్నది.

“ఊహు. ఇంకోసారి తీసుకుంటాను. వెళ్తున్నాను!”

*

*

*

అన్నట్లుగానే మరుసటి రోజు పదింటికే బైలేరింది. అర్థ గంటలో వెళ్ళొచ్చుననుకుంది. కాని ముప్పాపుగంట పట్టింది.

“ఏంటింత ఆలస్యమైంది?” వెళ్ళగానే అడిగాడు.

“బావుంది. నాకు నీలా కారులేదుగా? చాలా త్వరగానే బైలేరాను. బస్సుందలేదు!” నుదుటపట్టిన చెమట తుడుచుకుంటూ అన్నది.

“నువ్విక్కడే కూర్చో. ఇప్పుడే వస్తాను!”

వెళ్ళిన పదినిమిషాల కొచ్చాడు. “మెహతాగారు రమ్మం టున్నారు. వెళ్ళు!”

“నువ్వు రావా?”

“ఊహు. నిన్నే రమ్మన్నారు!”

ఏవో నాలుగయిదు ప్రశ్నలేసారు. రేపువస్తే జాయినవ్వచ్చు నన్నారు. ఇంత తేలికగా జాబ్ వసుందనుకోలేదు. మనోజ్ లాటి వాళ్ళు తల్చుకుంటే తనలాటి వాళ్ళకి ఓ పాతికమందికయినా ఈజీగా యిప్పించగలరు. చిన్నగా ప్రసాద్ విషయం, శాంతి విషయం కూడా మనోజ్ కి చెప్పాలి. అప్పటిదాకా మనోజ్ తో

ంచిగా వుండడం ఎంతయినా అవసరం! గట్టిగా మునుస్సులో
అనుకుని, మనోజ్ తో అతిమర్యాదగా వుండాలని నిర్ణయించుకుంది.

*

*

*

రోజుటలవాటుగానే, శాంతి ఆ రోజు క్లినిక్ కి వెళ్ళింది.
రూమ్ కి తాళం వేసుంది. ప్రక్కన వాళ్ళనడిగితే తెలియవన్నారు.
మరుసటి రోజు ప్రాద్దున్న, సాయంత్రం వెళ్ళింది. ఏనా రూమ్
తలుపేసే వుంది. తాళంతీసిన గుర్తులుకూడా లేవు. తనకి చెప్పకుండా
ధీరజ్ ఎక్కడికీ వెళ్ళడే! మరి ఊళ్లోనే వుంటే క్లినిక్ ఎందుకు
తీయకుండా వుంటాడు? బహుశా ఇంటి దగరుండొచ్చు. ఆ
అనుమానంతోనే మరుసటి రోజు ప్రాద్దున్నే వెళ్ళింది. అక్కడ
వాచ్ మన్ శాంతికో చీటి యిచ్చాడు.
డియర్ శాంతి,

టెలిగ్రాం వస్తే నేను బాంబే వెళ్తున్నాను. మన
విషయం కూడా అమ్మవాళ్ళతో మాట్లాడి వీలైనంత త్వరిత
వచ్చేస్తాను.

ధీరజ్.

శాంతి వచ్చి వెళ్ళాక ఇరవై రోజులకు వచ్చాడు ధీరజ్.
వచ్చిన రోజే వాచ్ మన్ శాంతి వాళ్ళింటికి వచ్చి చెప్పాడు.

శాంతి అప్పటికప్పుడే టాయిలెట్ అయింది. గుంపురంగు
నీర, అదే రంగు జాకెట్. తలలో ఒకపక్కగా గుంపుపువ్వు
పెట్టుకుంది. చెవులకి జూకాలు, మెడలో గొలుసు వేసుకుని బయలు
దేరింది.

ధీరజ్ యింట్లోకి అడుగు పెట్టబోయిందల్లా హల్లో హల్లో
కూర్చున్న ఆమ్మాయిని చూసి నిల్చుండిపోయింది.

“ఎవరు కావాలండి?” సోఫాలోనుండి లేస్తూ అడిగింది.
మర్యాద ధ్వనించిందా స్వరంలో.

“ధీరజ్ గాడు!” తడబాటుగా చెప్పింది శాంతి.

“మా అన్నయ్య పైనున్నాడు. వెళ్ళండి.”

శాంతికి కొత్తగా ఊపిరి అందినట్టయింది. గబగబా మెడ
మెట్లెక్కి పైకి వెళ్ళింది. ధీరజ్ ని చూసి నిర్భాంతిపోయింది.

“ధీరజ్! ఏంటలా వున్నావు?” అదుర్దాగా అడిగింది.

ఈ నెలరోజుల్లోనే చాలా చిక్కిపోయి, నల్లబడటంగా కన్నుపడ్డాడు, పేవ్ చేసుకుని రెండు, మూడు రోజులై నట్లుంది. ధీరజ్ మాట్లాడలేదు.

శాంతి తలుపు గడియనేసి, వచ్చి ధీరజ్ ప్రక్కన కూర్చుంటూ “ఎందుకు అంత అర్థంకాక యింటికి వెళ్ళాల్సి వచ్చింది?” అని అడిగింది.

“.....”

“ఏమిటి ధీరజ్ మాట్లాడవూ? నాకు చెప్పవా ఏమైందో?” బ్రతిమాలుతూ అడిగింది.

“శాంతి నేనో సంగతి చెప్తాను. అది విని నువ్వు తట్టుకోగల గాలి” అన్నాడు ఎటో చూస్తూ.

“నీవు ప్రక్కనే వుంటే ఎంత ‘షాకింగ్ న్యూస్’ అయినా ఫర్వాలేదు. తట్టుకోగలను” ధీరజ్ భుజాలమీద తలాన్ని అంది.

ధీరజ్ తన భుజాల మీదినుండి శాంతి తలను మృదువుగా తొలగించి “మనం అనుకున్న విధంగా పెళ్ళి జరగబోవడం లేదు శాంతీ!” అన్నాడు. పక్కలో బాంబ్ పడినట్లుయింది శాంతికి.

“ను... వ్వు... నువ్వేదీ నిజమేనా?” అని ఆమె ముఖంతో పూడిపోయిన కంఠంతో.

“ప్లీజ్ శాంతీ! నేను చెప్పేది విను!”

“నువ్వేదీ చెప్పినా నే నింకేం వినను. ఒక్కమాట చెప్పు. నీ వినివరకన్నావే, మా వాళ్ళ కిష్టం లేకపోయినా ఫర్వాలేదు. నా కిష్టమేలే చాలు ‘రిజిష్టరు మారేజీ’ చేసుకుందామని. ఆ మాటే ఇప్పుడను. మీ ఆస్తిలో చిల్లిగవ్వ లేకపోయినా ఫర్వాలేదు. నాకు నీవు కావాలి. ధీరజ్... నీవు కావాలి” ధీరజ్ భుజాలమీద తల పెట్టి విలపిస్తూ అంది.

ధీరజ్ పెదవులనుండి ఒక్క మాట కూడా బైటికి రాలేదు.

“ధీరజ్! మాట్లాడు ధీరజ్, నిన్ను మోసం చేయనీ, పెళ్ళి చేసుకుంటాననీ అన్నావు. నీవు లేకపోతే చచ్చిపోతాను ధీరజ్! నేను చచ్చిపోవడం నీ కిష్టమేనా?” ఏడుస్తూ అంది శాంతి.

ఆఖరిసారిగా ధీరజ్ పెదవి కదిపాడు.

“ఇప్పటికే ఒకసారి మోసం చేసాను. రెండోసారి కూడా అబద్ధం చెప్పి మరోసారి మోసం చేయలేను. నాకు... నాకు... నాలుగు రోజుల క్రితం పెళ్ళయిపోయింది” గొంతు పెగుల్చుకుని చెప్పాడు.

ఆ మాటతో ధీరజ్ ని చుట్టిన శాంతి చేతులు అప్రయత్నంగా విడిపోయాయి. ఏదో మాట్లాడబోయింది. మాట పెగిలి రాలేదు. గుమ్మం దగ్గరకిపోయి ఒక్కసారి వెనక్కితిరిగి చూసింది. ఎప్పుడూ కళ్ళలో కళ్ళుపెట్టి చూడని శాంతి, ఈసారి ఎంతో ధైర్యంగా, మరెంతో తిరస్కారంగా చూసింది. అంటరాని వాణ్ణి చూసి నట్లుగా చూసిన ఆ చూపుల ధాటికి తట్టుకోలేక యీసారి ధీరజ్ తలదించుకున్నాడు.

*

*

*

శాంతి చాలా నీరసంగా వుంది. నాలుగైదుసార్లు వాంతి కూడా చేసుకుంది. లేచే వోపిక లేక అక్కడే పడుకుంది.

“శాంతీ! ఏమిటి? ఒంట్లో బాగాలేదా! డాక్టర్ ని పిల్చు కొస్తా నుండు” శాంతి వాళ్ళమ్మ కంగారుగా డాక్టర్ దగ్గరకు బయలుదేరిపోయింది.

లేని వోపిక తెచ్చుకుని “ఏం లేదమ్మా! కొంచెం కడుపులో త్రిప్పింది. అదే తగ్గుతుందిలే!” అన్నదేగాని తనకి అనుమానం గానే వుంది. ఇవాళ కాకపోయినా, రేపేనా తను గర్భవతి అన్న సంగతి బయటపడేదే. తను ఎంత దాచిపెట్టే మాత్రం ఈ సంగతి దాగుతుందా! అమ్మతో చెప్పాలి. ఇంతవరకూ తల్లికి చెప్పకుండా తనలో తనే కుమిలిపోతుంది. కానీ... ఎన్నాళ్ళు తల్లితో చెప్పకుండా వుంటుంది? ఆఖరికి తల్లితో చెప్పింది.

“ఏమిటే నువ్వేదీ? నిజమేనా?” నమ్మలేనట్లుగా చూసింది.

“.....”

“అత నెవరు?”

“ఎవరైతేనేం? అతనికి పెళ్ళయిపోయింది” నిస్పృహగా అంది శాంతి.

“ఛీ! ఎంత పని చేశావే? పాపిష్టిదానా!” అంటూ ఆమె శాంతి జుట్టు పట్టుకుని చెంపమీద కొట్టబోయింది. అంతే! గుండెని చేత్తో పట్టుకుని అక్కడే పడిపోయింది.

“అమ్మా! అమ్మా!” శాంతి కంగారు పడిపోతూ తల్లిని కుదిపి చూసింది.

ఆమె నోటివెంట మాట లేదు. బరువుగా శ్వాస పీలుస్తోంది.

“తాతయ్యా! అమ్మ పడిపోయింది. కొంచెం చూస్తాండు” ఏడుస్తూ చెప్పి డాక్టరుకోసం బయలుదేరింది.

అక్కడికి దగ్గరలోవున్న డాక్టరు ఓరజ్ ఒక్కడే. అక్కడికే పోయింది. దగ్గరగా వేసున్న తలుపుల్ని నెమ్మదిగా నెట్టింది. లోపల ఓరజ్ ఒక్కడే వున్నాడు. కుర్చీలో కూర్చుని, తలని ముందున్న టేబిల్ మీద పెట్టి పడుకున్నాడు.

“డాక్టర్..”

ఓరజ్ తలెత్తి శాంతివంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

“డాక్టర్! అమ్మకి గుండెలో నొప్పి వచ్చింది. అర్జంట్లుగా రావాల్సి” అని శాంతి ఏలాగో. అంతే!

ఓరజ్ గబగబా మెడికల్ బ్యాగ్ తీసుకుని శాంతివెంట నడిచాడు.

“బాబూ! ఫర్వాలేదా?” శాంతి తాతగారు ఆదుర్దాగా ప్రశ్నించాడు.

“ఫర్వాలేదండి!” విషయంగా అని “శాంతి ఎక్కడ?” చుట్టూ చూస్తూ అడిగాడు.

“గదిలో వున్నట్లుంది బాబూ! పిచ్చిపిల్ల, గుండె నొప్పిన గానే భయపడినట్లుంది. కొంచెం ధైర్యం చెప్పయ్యా!”

ఓరజ్ గదిలోకి వెళ్లాడు. అక్కడే కళ్ళు మూసుకుని తలుపు నానుకుని నిలుచుంది. శాంతి కళ్ళంబడి నీళ్ళు చెక్కిళ్ళమీదుగా జారి క్రింద పడున్నాయి. అతి కష్టంమీద ఏడుపు నాపుకుని, లోలోపలే వెక్కిళ్ళు పెడుతోంది.

“శాంతీ!” ఓరజ్ దగ్గరగా వెళ్ళి పిల్చాడు.

“ఓరజ్” ఒక్కంగలో వచ్చి ఓరజ్ కాళ్ళమీద పడింది.

“ధీర...జ్ఞో నేను నిన్నేమీ, కోరను. మా అమ్మను బ్రతికించు ధీరజ్ఞో. లోకంలో నా...నాకుంది అమ్మ ఒక్కటే. మీ అమ్మ యిని ప్రేమించింది నేను. పెళ్ళి చేసుకుంటానని అమ్మతో చెప్పా. నీవు...నీవు నిజంగా నన్ను పెళ్ళిచేసుకో నక్కరలేదు. కనీసం... అమ్మ ... బ్రతికేందుకై నా అలా చెప్పండి ... డాక్టర్ ... అలా చెప్పండి” ఎంతో దీనంగా తన రెండు పాదాలను అభిషేకం చేస్తున్న శాంతిని చూడలేకపోయాడు.

“శాంతీ! అలానే చెప్తాను. ముందు నువ్వు లే!” బలవంతంగా శాంతి భుజాలను పట్టుకుని లేవదీసి మంచంమీద కూర్చోబెడ్డా భారంగా అన్నాడు.

ఈ సంగతి తెల్సి చుట్టుప్రక్కలవాళ్ళు వచ్చారు. అప్పుడే జ్వాల, ప్రతాప్ అందరూ వచ్చారు.

“ధీరజ్ఞో గారు” జ్వాల బెటికి పిల్చింది.

“రెండురోజులు గడిచాక గాని ఏ సంగతీ చెప్పలేక జ్వాలా! టి. పి. సడెన్ గా రైజయింది” చిన్నగా చెప్పాడు.

జ్వాల ఏం మాట్లాడలేదు. మెదలకుండా ఎటో చూస్తూ కూర్చుంది. ఆరోజంతా శాంతి తల్లికి తెలివి రాలేదు. సంగతగా పడుకునుంది. ధీరజ్ఞో మంచంప్రక్కనే కూర్చుని మామూటికి టి. పి. చూస్తూ, యింజక్షన్స్ యిస్తున్నాడు. మరుసటిరోజు తెలివి రాకుండానే మరో స్ట్రోక్ వచ్చింది.. అంతే! శాంతి తల్లి కాలం తీరిపోయినట్లయింది.

“ముసలాయన పోతాడనుకున్నాం గాని, ఈమె యింత త్వరగా పోతుందనుకోలేదు” ఇరుగుపొరుగువాళ్ళనుకుంటున్నారు.

శాంతి ఏడ్చి, ఏడ్చి అలానే శూన్యంలోకి చూస్తుండి పోయింది.

“ధీరజ్ఞో గారూ! ఒకసారిలా వస్తారా?” కొంచెం దూరంగా వున్న ప్రతాప్ పిల్చాడు.

“ఏమిటి?”

“ఇంక ఆ ఏర్పాట్లన్నీ చూడొద్దూ!”

శవాన్ని దహనంచేసి వచ్చేసరికి దాదాపు పన్నెండుగుంటలు

వాటింది. ప్రతాపే చితికి నిప్పంటించాడు. జ్వాల వంటచేసి అందరికీ వడ్డించింది. ధీరజ్ కూడా మధ్యాహ్నంవరకు అక్కడే వుండి, వెళ్ళేటప్పుడు జ్వాలకు చెప్పి వెళ్ళాడు. రోడ్ల చావుతో జ్వాల తాతగారు మంచం పట్టారు. అందుకని ధీరజ్ తప్పనిసరిగా రోజూ వచ్చేవాడు. గంటో, గంటన్నరో ఆయన మంచం దగ్గరనే కూర్చుని ఆ మాటా, యి మాటా మాట్లాడేవాడు. శాంతిసూత్రం ధీరజ్ ఎంతసేపున్నా యివతలకి మాత్రం వచ్చేని కాదు. ధీరజ్ వచ్చే వేళకి ముందే లోపలుండేది. ధీరజ్ ఏమైనా మందులు వ్రాసిస్తే, ఆ చీటిని అక్కడపెట్టి వెళ్ళిపోయేవాడు. తర్వాత నెమ్మదిగా వచ్చి ఆ చీటిని తీసుకుని మందులు తెచ్చేది.

ఆ రోజు...

ధీరజ్ రోజుటికన్నా రెండుగంటల ముందరే వచ్చాడు. శాంతి తాతగారి మంచం దగ్గరనే కూర్చుని ఏదో చదివి వినిపిస్తుంది. అతన్ని చూడగానే లోపలకి వెళ్ళిపోయింది.

“నిన్న వేసుకోమన్న టాబ్ లెట్ వేసుకున్నారా?” యింజ కన్ యిచూ అడిగాడు.

“ఏం టాబ్ లెట్స్ బాబూ. ఎలాగూ పోయే ప్రాణమే.”

“నా మీద నా కెప్పుడూ దిగులులేదు బాబూ. శాంతిని చూసుంటేనే కడుపు తరుక్కుపోతుంది. పెళ్ళి చేసుకుని పిల్లా, పాపస్తో కళ్ళకళ్ళలాద్దూ వుండాల్సింది. ఇలా దిక్కులేందైంది. నేను... ఇంకెన్నాళ్ళుంటాను బాబూ. ఇవాళో, రేపో పోయే వాడే. దాని పెళ్ళి వాళ్ళ మొలాగూ చూడలేకపోయింది. కనీసం నేనున్నప్పుడే ఐనా దానికా గీతరాసిపెట్టి వుందో... లేదో!”

“.....” ధీరజ్ మాట్లాడకుండా వూరుకున్నాడు.

“బాబూ! నీ కంకలో ఎవరై నా మంచి కుర్రాళ్ళుంటే చూడు. యిది మంచిదై ఏదో నాలుగు రాళ్ళు సంపాదించుకుంటే చాలు. పెద్ద, పెద్ద సంబంధాలు చూడడానికి దానికి తగ్గట్లుగా మనం కట్నం ఇవ్వలేముగా! ॥ ॥ ॥

“.....”

“ఏం బాబూ! ఎవరై నా వున్నారా?”

“ఉన్నారండి!”

“ఈసారి వచ్చినపుడు వాళ్ళని తీసుకొచ్చి నాకు, శాంతికి చూపించు. ఆ ఆబ్బాయికి కూడా నచ్చితే మిగతా సంగతులు తర్వాత మాట్లాడుకుందాము. ఏమంటావు?”

“అలాగేనండి! రెండు, మూడు రోజుల్లో తీసుకురావడానికి ప్రయత్నిస్తాను.”

“వెళ్ళొస్తానండి.”

“కొంచెం కాఫీ తీసుకుని వెళ్ళువుగాని! ఆమ్మాయ్! శాంతీ! డాక్టర్ గారికి కొంచెం కాఫీ తీసుకురామ్మా” లోపలకు చూస్తూ లేకపెట్టాడు.

ధీరజ్ రెండు మూడు నిమిషాలున్నాడు, కాఫీ వంకనైనా శాంతిలో మాట్లాడదామని. వచ్చే నూచనలు లేకపోయేసరికి బ్యాగ్ తీసుకుని గబగబా బెటికి దారితీశాడు.

ధీరజ్ మనసులో రమేష్ మెదిలాడు. చదువుకున్నవాడు. అందం కూడా ఫరవాలేదు. బాగానే వుంటాడు. తన మూలంగా శాంతి జీవితం నాశనం కావడానికి వీలేదు. తనెల్లాగైనా జీవించ గలడు కాని, ముందు, ముందు జీవితంలో శాంతికి తోడు ఎంతో అవసరం. ఎల్లాగైనా, బలవంతంగానైనా సరే శాంతిని పెళ్ళి వొప్పించేట్లు చేయాలి. మనసులో దృఢంగా అనుకుని నిద్ర పోయాడు.

*

*

*

మరుసటి రోజు ధీరజ్ రమేష్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు. రమేష్ చెట్లకు బోదెలు తయారుచేస్తున్నాడు.

“రమేష్ చేయకడుక్కుని రా! నీతో మాట్లాడాలి!”

“ఏమిటి?” చేతులు టవల్ కు తుడుచుకుంటూ పాకలోకి దారితీస్తూ అడిగాడు.

అక్కడే మిగతా ఫ్రెండ్స్ ముగ్గురూ కూడా వున్నారు.

“రమేష్ రేపాదివారం ఒకళ్ళింటికి తీసుకెళ్తాను. తప్పకుండా రావాలి” అన్నాడు.

ఆమర్నాడు నలుగురు ఫ్రెండ్స్ ని తీసుకుని శాంతి వాళ్ళింటికి

తీసుకళ్ళాడు.

జ్వాల, శాంతి అక్కడే కుర్చీలో కూర్చుని ఏదో మాట్లాడు కుంటున్నారు. అంతమంది తమింటికి ఎందుకు వచ్చారో తెలియక ఆరంభానటు చూసింది శాంతి.

“శాంతి! ఇతను రమేష్ ఎమ్. ఎస్. సి., వీడు శంకర్, వీళ్ళు రాము, రవి. నాతోపాటే ఎమ్. డి. చేస్తున్నాడు” పరిచయం చేశాడు ధీరజ్.

“నమ స్టే!”

“ఈమె జ్వాల!” ఫ్రెండ్స్ నలుగురికీ పరిచయం చేశాడు. ఈలోగా ధీరజ్ కోసం “డాక్టరుగారూ!” అంటూ ఎవరో కుర్రాడు వచ్చాడు. నిజానికి, వారందరినీ పూర్వముండి ఆవశ్యకతకు వెళ్ళేందుకు ఆ కుర్రాడిని ధీరజ్ ఏర్పాటు చేసుకున్నాడు. ఇప్పుడే వస్తాను” అని చెప్పి, అతడు అక్కణ్ణించి తప్పుకున్నాడు.

దారిలో వచ్చేటప్పుడే ధీరజ్ చెప్పాడు శాంతి సంగతి.

“బ్రదర్స్! ఇప్పుడు మనం వెళ్ళేది శాంతివార్షి యింటికి. కొద్దిరోజుల క్రితమే వాళ్ళమ్మగారు చనిపోయారు. మీ మాటలతో శాంతి దిగులును కొంతవరకూ మర్చిపోతుందని మిమ్మల్ని తీసుకు వెళ్తున్నాను.”

రమేష్ మహా చొరవ మనిషి. ఒకసారి పరిచయమైతే చాలు. అందులో ధీరజ్ చెప్పిన విషయం మనసులో వుంచుకున్నాడేమో. శాంతిమీద తన ప్రజ్ఞా పరంపరతో కవ్వించి, నవ్వించి, తెగ మాట్లాడించాడు.

నిజంగానే శాంతి ఆ కాస్సేపూ బాధని మర్చిపోయింది.

ఒక గంట గడిచాక ధీరజ్ తిరిగి వచ్చాడు. శాంతి అందరికీ కాఫీ యిచ్చింది.

“మీ రిచ్చిన కాఫీ చాలా బాగుందండీ! నిజంగా అమృతం లానే వుంది. బహుశా పంచదార ఎక్కువగా వేసివుంటారు” రమేష్ నవ్వుతూ చూశాడు శాంతివైపు.

“అప్పుడప్పుడూ వస్తుండండి” వాళ్ళంతా లేచినపుడు అంది.

“అబ్బే! ఎప్పుడూ మేమే వస్తే మాకు విలువ ఏముందండీ.

అసలే నిరువ్వోగులం. మీరు వస్తేనే మళ్ళీ మేము వచ్చేది.”

“ఆర్నెట్! మేము ఆదివారం వస్తాం” అంది జ్వాల.

“అలా అయితే తొమ్మిదింటికల్లా రెడిగా వుండండి. నే నొచ్చి తీసికెళ్తాను” రమేష్ శలవు తీసుకుంటూ వెళ్ళాడు.

*

*

*

రమేష్ అన్నట్లుగానే ఆదివారం వచ్చాడు. జ్వాల, ప్రతాప్ అప్పటికే శాంతివాళ్ళింటికి వచ్చారు.

ప్రతాప్ కి, రమేష్ కి పరిచయం చేసింది జ్వాల.

“ఇంక వెళ్తామా?” శాంతి రాక కోసం లోపలికి చూస్తూ అన్నాడు రమేష్.

“పదండి!” శాంతి వస్తూనే అన్నది.

దాదాపు మూడు బస్సులు మారి, కాలి నడకతో బయలు పడ్డారు.

“ఇంకా ఎంత దూరం?” అంది జ్వాల నవ్వి.

“అనుకో! దూరంగా కన్పించడం లేదా? అవే మా నివాస స్థలాలు” వేలుపెట్టి చూపెద్దూ అన్నాడు రమేష్.

వెళ్ళగానే అందరికీ వేడివేడి కాఫీ యిచ్చారు. రెండు నిట్రాళ్ళ పాకేగాని, క్రింద బండలు పరిచి అతి శుభ్రంగా వుంది. దాదాపు డబ్బు కుర్చీలు, నాలుగు టీపాయింట్లు వున్నాయి. అతి ప్రశాంతంగా వుంది. సిటీ హోయికి అలవాటయిన వాళ్ళు అక్కడో నిముషంకూడా వుండలేరు. వాళ్ళక్కడ ఎందుకున్నారో కూడా అరం కాలేదు.

టేవ్ రికార్డర్ లోనుండి హోరెత్తే సంగీతం తప్ప యింకే విధమైన శబ్దాలూ లేవు. కాని థీరజ్ ఫ్రెండ్స్ మాత్రం వచ్చిందగ్గరనుండి క్రొత్తా, పాతా లేకుండా, పోటీలు పడ్డట్లుగా, మళ్ళీ మాటలు వినడానికి మాకవరూ దొరకరన్నట్లుగా ఒకటే వాగేస్తున్నారు.

రమేష్ జ్వాలనీ, శాంతినీ; ప్రతాప్ నీ తీసుకుని పొలాలవైపు నడిచాడు.

“ఇవన్నీ మా పొలాలు! ఇటువైపు చూసారా? ఇక్కడంతా

ఆపకూరలు, కూరగాయలు వేశారు. అధునాతన పద్ధతుల్లో వ్యవసాయం చేస్తున్నాము. ఈ వైపు ఫూలతోట వుంది. పెద్దదేం కాదు గాని చాలా రకాలున్నాయి!” ఫూలతోటవైపు దారితీస్తూ అన్నాడు.

“ఇక్కడ కూర్చుందామా!” చిన్న నీటి మడుగుదగ్గర వున్న బండలవైపు చూపెద్దూ అడిగాడు ప్రతాప్.

“ఇదంతా మేము కష్టపడి, స్వయంగా నిర్మించుకున్న స్వర్గం!”

నిజంగానే స్వర్గంలానే వుంది. ఎటు చూసినా విరగబూసిన ఫూలచెట్లే. ఓ పద్ధతంటూ లేకుండా వేశారు. గులాబీ ప్రక్కనే మందారం, దానిప్రక్కనే సందివర్ధనం యిలా అన్నిరకాలు వున్నాయి. స్వచ్ఛమైన, ఆరోగ్యమైన గాలి, మత్తెక్కించే సువాసనలతో తేలివస్తూంది.

“స్వంత పొలమా? లేక కాలుకి తీసుకున్నారా?” జ్వాల అడిగింది.

కొన్నిముషాలు దూరంగా చూస్తూ వూరుకున్నాడు. తర్వాత “మాదే పొలం!” అన్నాడు.

“ఇంత చదువూ చదివి యిలా చేయడం...” ప్రతాప్ మాటలను మధ్యలోనే త్రుంచివేస్తూ,

“నేనూ, శంకర్ మాతోపాటే యింకో యిద్దరు చాలా కాలం నిరుద్యోగులుగా వున్నాం. ఎన్నో అప్లికేషన్స్ పెట్టాం. కొన్ని ఇంటర్వ్యూలకి కూడా వెళ్ళాము. వచ్చినట్లే వుండేది, అంతలోనే మరెవరికో వచ్చేది. అందరూ విసిగిపోయాం.

అప్పుడనిపించింది. ఉద్యోగాలకోసం తిరిశకన్నా ఏ బంజరు భూమైనా సాగుశేస్తే నయమని. ఐడియా రావటం విమిటి-ఎక్కడ భూమి సాగులేకుండా పడివుందా అని వెదికాం. ఇక్కడ కనిపించింది. ఈ భూమి ఎవరివై వుంటుందోనని ఆచూకీ తీయగా, గవర్నమెంటు పోరంబోకు అన్నారు. వెంటనే మేమంతా కలిసి ఓ మహా జరుపడేశాం - సెల్ఫ్ ఎంప్లాయిమెంట్ స్కీమ్ క్రింద! వెంటనే నాంక్ నయింది. ఈ బీడుని బాగు చేయాలంటే చాలా కష్టమనిపించింది మొదట. అయినా ధైర్యంతో యింతకన్నా చేయ

టానికి ఏముందన్న నిస్పృహలో ఏర్పడ్డ మనోబలంతో పని మొదలు పెట్టాము. సరిగ్గా సంవత్సరం క్రితం యిది జరిగింది. ఇప్పుడు చూడండి! ఎలా వుందో! ప్రతి ఆదివారం కొంతమంది ఫ్రెండ్స్ అయినా వస్తుంటారు. ఆరోజు చాలా సరదాగా గడిచిపోతుంది. ఎక్కువగా థీరజ్ ప్రతి ఆదివారం వస్తుంటాడు. మాకారోజు పండగలానే వుంటుంది” అన్నాడు రమేష్ నవ్వుతూ.

జ్వాల, శాంతి రమేష్ చెప్పిన విషయాల గురించే ఆలోచిస్తున్నారు. వాళ్ళకి తమ బజీల వ్యాపారం మనస్సులో మెదిలింది. మొత్తం అంతా ఒక గూటి పక్షులై నందుకు జ్వాలకీ, శాంతికీ రమేష్ బృందంమీద ఆత్మీయత ఏర్పడసాగింది.

వాళ్ళంతా వెళ్ళిపోయాక థీరజ్ రమేష్ దగ్గర కొచ్చాడు.

“రమేష్! శాంతి బాగా మాట్లాడిందా?”

“బాగానే మాట్లాడింది. మా కెల్ఫ్ ఎంప్లాయిమెంట్ ప్లాన్ ఆమెను ఉత్తేజపరిచినట్టు కనిపించింది” అన్నాడు.

శాంతిపై రమేష్ అభిప్రాయం అడుగుదామనుకున్నాడు. కాని ఎందుకైనా మంచిది, ముందర శాంతినే అడుగుదామనుకున్నాడు.

తర్వాత నాలుగు రోజులకు వెళ్ళాడు శాంతి వాళ్ళింటికి. వంటింట్లో వున్నట్లుండి బెరుగ్గానే లోపలకు వెళ్ళాడు. అవతలగా కూర్చుని ఏదో చదువుకుంటుందల్లా అడుగుల చప్పుడుకి తలెత్తి చూసింది.

“ఏంటి?”

“శాంతి! కూర్చో! నీతో మాట్లాడాలి!” తనూ కూర్చుంటూ అన్నాడు.

శాంతి చెప్పేదేదో వింటానికన్నట్లుగా అటుతిరిగి కూర్చుంది.

“శాంతి..”

“.....” ఏమిటన్నట్లుగా చూసింది.

“రమేష్ పై నీ అభిప్రాయం?” కొంచెం చిన్నగా అడిగాడు.

“బజార్లో చూసిన ప్రతి మొగాడ్డిపైన అభిప్రాయాలు ఏర్పరుచుకోవడానికే నాకేం పనిలేదనుకుంటున్నావా?” కొంచెం

తీవ్రంగానే అడిగింది.

“అది కాదు... శాంతి! నీ కిష్టమేలే రమేష్ పెళ్ళిచేసుకుంటాడు!” భయపడ్డానే అన్నాడు.

“ఛీ! సిగ్గులేకపోతే సరి! అలా అడగడానికి! నువ్వు ఆమ్మాయిల్ని మార్చినట్లుగా, నేను కూడా రోజుకో ఆల్బాయిని మారుస్తాననుకుంటున్నావేమో! నేనేం నీలా జులాయిగా తిరేదాన్ని కాదు. మాకు పరువూ, మర్యాదలున్నాయి. అలా ఒకళ్ళని ప్రేమించి, మరొకళ్ళని పెళ్ళాడ్డం చూ ఇంటా వంటా లేవు!”

“శాంతి!” పళ్ళబిగువున పిల్చాడు.

“.....” నిరసనగా చూసింది శాంతి.

“నేను చేయరాని తప్పే చేశాను. ఒప్పుకుంటున్నాను. నేనే పరిస్థితుల్లో ఇంకోమ్మాయి మెడలో తాళికట్టానో నీకు చెప్పినా అర్థంకాదు. నా తప్పు వలన ఇంకోకళ్ళ జీవితం నాశనం అవుతుంద నే నా బాధ” ఎంతో బాధగా అన్నాడు.

“ప్రేమించేటప్పుడు, ప్రేమించిన ఆమ్మాయిని మోసం చేసేటప్పుడు ఆ పరిస్థితులేం గుర్తుకు రాలేకు కాబోలు!” వెటకారంగా అని, “ఐనా నీవు ఒకరి జీవితాన్నే నాశనం చేశావనుకుంటున్నావేమో! ఒక మనిషి నిండు ప్రాణాన్ని బలిగొన్న పశువ్వి!” ఎన్నిరోజులనుండో అణచుకున్న ద్వేషాన్ని ఒక్కసారిగా వెళ్ళగ్రక్కింది.

“శాంతి... నేను... నేను. చంపానా మీ ఆమ్మని?” ఎంతో ఆశ్చర్యంగా, మరెంతో బాధతో విలవిల్లాడిపోతూ అడిగాడు.

“ఓహో! కత్తితో పోడిచి. చంపితేనే చంపినట్లు కాబోలు నీకు. నీ మూలంగా కదూ ఆమ్మ చచ్చిపోయింది! తన కూతురు పెళ్ళి కాకుండానే, గర్భవతి అని తెలిసి ఎంతో ఆవేశంతో, మరెంతో కోపంతో నామీద చెయ్యి చేసుకోబోయింది. ఆ ఆవేశంలోనే కదూ! ఆమ్మకి గుండెనొప్పి వచ్చి చచ్చిపోయింది. నీవే గనక నా జీవితంలో తటస్థపడకపోయిన టేలే ఎంత బాగుండేది? ఎంతో సంతోషంతో వుండవలసిన సమయంలో, యింత బాధ ననుభవిస్తున్నాను నీ ధర్మమా అంటూ!” వెటకారంగా ఛీరజ్

వైపు చూసింది.

క్రీరజ్ ఆప్పటికే వెళ్ళిపోయాడు. “నీవే చంపావు మా అమ్మని” శాంతి ఏడుస్తున్న కంఠం చెవుల్లో గింగురుమంటూంది. భగవాన్, నా వలన... ఒక మనిషి చనిపోయింది. తనకు ఊహ తెలిసినప్పటినుండి ఒకళ్ళ కష్టాల్లో ఆదుకోవడం తప్ప ఒక్కళ్ళనీ బాధపెట్టి ఎరగడు. తన మూలంగా శాంతి పెళ్ళికాకుండానే గర్భవతైంది. నిజంగా... తనెంత దుర్మార్గుడు? బెడ్ మీద పడుకుని దిండుని ముఖానికి రుద్దుకుంటూ విలపించాడు.

“ఎక్కడి కళ్ళాం?”

“నీ ఇష్టం!”

“ఇవాళ మూడ్స్ బావున్నట్లుండే!” నవ్వుతూ అని, ఫైల్స్ వెనక్కి నెట్టేసి, కోటు తీసుకుని బైటికి దారితీసాడు మనోజ్. అతడి వెనక బయలుదేరింది జ్వాల.

ఇద్దరూ టిఫిన్, కాఫీ హోటల్లో తీసుకున్న తర్వాత, డ్రాక్షు హోటల్కి తీసుకెళ్ళాడు.

“ఊ! ఇప్పుడు చెప్పు!” బంగళా బైట ఒత్తుగా పెరిగిన గడ్డిలో కూర్చుంటూ అన్నాడు.

“నువ్వో సాయం చెయ్యాలి” అంది జ్వాల.

“.....” ప్రశ్నార్థకంగా చూసాడు.

“శాంతికి వున్న పళంగా జాబ్ ఇప్పించాలి!”

మనోజ్ ముఖం చిటికించాడు.

జ్వాల ఇంకేం మాట్లాడలేకపోయింది, మనోజ్ ముఖాన్ని చూసి.

“నేన్నీకు, వుద్యోగా లిప్పించే కల్పవృక్షంలా తప్ప, మరోలా కన్పించను కాబోలు!” నిష్ఠూరంగా అన్నాడు.

“కల్పవృక్షంలా, కామధేనువులా, విరావతంలా...” చిలిపిగా నవ్వుతూ అన్నది జ్వాల.

“ఇంకా నయం! వరాహంలా అన్నావు కాదు!” నవ్వుతూ పూర్తి చేసాడు.

జ్వాల పెద్దగా నవ్వేసింది. జ్వాల నవ్వుతుంటే, చిన్నగా, రేఖలా కన్పించే కళ్ళనీ, ఎర్రనవ్వుతున్న చెక్కిళ్ళనీ, ముక్కునీ, సాగదీసినట్లున్న పల్చటి పెదవుల్నీ, తెల్లటి తీరైన పలువరసల్నీ చూస్తున్నాడు. జ్వాల నవ్వు ఎదటివాళ్ళని పిచ్చివాళ్ళని చేసేలా వుందని మొదటిసారిగా అనుకున్నాడు. అది తెలిసే జ్వాల నవ్వు దేమా? నిజంగా జ్వాల నవ్వుకి దాసోహం అనాలనిస్తుం దెవరి కైనా. ఎంత అందంగా ఆకరణీయంగా వుంది. అలాగే కళ్ళార్ప కుండా తనవైపు చూస్తున్న మనోజ్ఞుని చూసి, తెల్లబోయి రక్కున నవ్వాపేసింది.

“బావుంది!”

“ఏంటి?” ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

“ఏదోలే! ఇంకా నువ్వు చెప్పాల్సిందేదయినా వుందా? ఇంకెవరికయినా వువ్వోగాలు కావాలా?”

“మా ప్రసాద్ కూడా కావాలి!” తటపటాయిస్తూ అడిగింది.

“మీ ప్రతాప్ కొద్దా?” సీరియస్ గా అడిగాడు.

“ఊ! కావాలి. కాని యీ సంవత్సరం తర్వాత కదా?” వుత్సాహంగా అన్నది.

“మీ ధీరజ్ కో?”

జ్వాల మళ్ళీ పెద్దగా నవ్వింది.

“ధీరజ్ మాలా ఉద్యోగం కోసం యింకొకరినీ అడగాల్సిన పనేదు!”

“ఎందుకని?”

“ధీరజ్ వాళ్ళ బంగళా చూస్తే, నువ్వీలా అడిగేవాడివి కాదు! నువ్వు నేనూ ఊహించనంతటి భాగ్యవంతు డతడు.”

“అయితే కాంతికి జాబ్ చెయ్యాల్సిన అవసరమేంటి?”

“అంటే?”

“నీకు తెలీదా? ధీరజ్, కాంతి పికటి, రెండుసార్లు తాజ్ లో వున్నారు! వారిద్దరూ ప్రేమికులని చాలామందికి తెలుసు.”

జ్వాల ఆలోచిస్తూ చాలాసేపు మానంగా వుండిపోయింది.

“ఎంత సేపా చీకట్లో వుంటారు? లోపలికి రండి!” హఠా
తుగా కిరణ్ కంఠం వినిపించడంతో, మనోజ్ఞ్ వ్రలిక్కిపడి
చూసాడు.

“జ్వాల వెళ్దాం రా” చెయ్యిపట్టుకుని లేవదీస్తూ అన్నాడు.
జ్వాల యాంత్రికంగా, మనోజ్ఞ్ తో నడిచింది. మనోజ్ఞ్ అన్నదానికి,
తన వూహని జోడిస్తూ తేలిగానే అన్వరించింది. కాని, ధీరజ్
లాటి కోటిశ్వరుడి ఏకైక సుపుత్రుడు శాంతిని చేసుకుంటాడు
అంటే అనుమానమే. కాని ధీరజ్ లో ధనంతో వచ్చే అహంకారపు
ఛాయలేవీ లేవు. చాలా మామూలుగా, అతి తేలిగా తమలో కలిసి
పోయాడు. అంతమాత్రాన ధీరజ్, శాంతిని చేసుకుంటాడా?
వీళ్ళిద్దరి పరిచయం ఎంతదూరం వెళ్ళిందో? ఒక్కసారన్నా ఇద్దరూ
తనతో అనలేదే? శారితయినా తనతో ఎందుకన్నేనో?

“వెల్ కమ్ మిస్టర్ అండ్ మిసెస్ మనోజ్ఞ్!” రవి ఆహ్వా
నించాడు.

మనోజ్ఞ్ కంగారుగా జ్వాలని చూసాడు. జ్వాల విన్నట్లుగా
లేదు. బ్రతికిపోయాను! లేకపోతే ఎంత హంగామా చేసేదో?

“మనో! కమాన్!” అప్పటికే సివ్ చేస్తున్న వాళ్ళు
పిలిచారు.

మనోజ్ఞ్, కంతమందెక్కడికెలా వచ్చారో అర్థం కాలేదు.
తనకి తెలియకుండా ఏదయినా పార్టీ ఆరేంజ్ చేసుకున్నారా!
వూహ! తనకు తెలియకుండా ఎందుకు చేస్తారు? అసలు, తనిక్క
డున్నట్లు వీళ్ళకెలా తెలుసు? జ్వాలతోపాటు తననే ఫూల్ చేసేలా
వున్నారు.

“జ్వాల! ఇక్కడ నువ్వేదీ టేస్ట్ చెయ్యకు!” మనోజ్ఞ్
జ్వాల చెవిలో గొణిగినట్లుగా అన్నాడు.

జ్వాల అర్థంకాని దాన్లా చూసింది.

మనోజ్ఞ్ వెంటే నడిచి, అతని పక్కనే కూర్చుంది.

“ఇక్కడ పార్టీ వున్నట్లు నాకు చెప్పలేదే?” చిన్నగా
అడిగింది.

“.....”

“ఏ సందర్భంగా ఇస్తున్నారు?”

అప్పటికే మనోజ్ మాట్లాడక పోవడంతో, వింతగా చూసింది. తనలా ఆశ్చర్యపోతుందా! మనోజ్ ముఖంలో కూడా అంతే ఆశ్చర్యం కొట్టొచ్చినట్లుగా కనిపిస్తుంది. సున్నితమయిన సంగీతంతోపాటు, గ్లాసుల గలగలలు వృదు, మధురంగా వినిపిస్తున్నాయి.

స్పృహ వాళ్ళిమందు కూడా గ్లాసుల్లోపాటు మిగతా సరంజామా అంతా పెట్టి వెళ్ళాడు.

మాసంగా మనోజ్ గ్లాసుల్లోకి వంచి, ఐస్ క్రూబ్స్ వేశాడు. జ్వాల గ్లాసుని చేతిలోకి తీసుకుని దానివైపు దీర్ఘంగా చూసింది. అందంగా వున్న నీలం గ్లాసు, దాన్లో తేనెరంగు ద్రవంమీద నిశ్చలంగా తేలుతున్న ఐసు ముక్క! అందరూ అంటే త్రాగేవాళ్ళెప్పుడూ అంత దీర్ఘంగా చూసి వుండరు! లేకపోతే అంత అందంగా కనిపిస్తున్న దృశ్యాన్ని తుణుకులో ఎలా మాయం చేస్తారు. తనకయితే ఎంచెక్కా అయిదుముక్క ఒకటి కరిగిపోగానే ఇంకొకటి వేస్తూ అలాగే చూడాలనిపిస్తుంది.

“జ్వాల! కమాన్! హేవిట్!” కిరణ్ అతి మర్యాదగా టేబుల్ దగ్గరకొచ్చి అన్నాడు.

తలెత్తి సూటిగా అతనివైపు చూసింది.

“జ్వాల! ఇప్పటినుండే ఇలాటివి అలవాటు చేసుకుంటే ముందు, ముందు చాలా వుపయోగం!” రవి యీవైపుకొచ్చి అన్నాడు.

చిత్రంగా ఇద్దర్నీ మార్చి మార్చి చూసింది.

“ఇవేళ మీరు టేస్ట్ చెయ్యాలి. తప్పదు!” నవ్వుతూ అన్నాడు కిరణ్.

“జ్వాల మనోజ్ వైపు చూసింది. మనోజ్ నిస్సహాయంగా చూసాడు. అంతమంది ముందు తనేం చెప్పగలడు? చెప్తే మాత్రం ఏం బావుంటుంది?”

జ్వాల నోట్లో బలవంతంగా పోసాడు కిరణ్. ఇలాటివి అక్కడున్న వాళ్ళెవరికీ క్రొత్తకాదు. కాని యిలాగ ఎప్పుడోగాని

జరగదు. జరిగినప్పుడు మాత్రం అందరూ వుత్సాహంగా, కొత్తగా
టేబుల్ చేసిన వాళ్ళ ముఖంలో వచ్చే భావతంత్రంగాల్ని ఆసక్తిగా
చూస్తుంటారు. ఇప్పుడూ అదే చేసారు.

“ఎలా వుంది? బావుందా?”

జ్వాల మాట్లాడలేదు. కాని గ్లాసులో వున్నదాన్ని నెమ్మదిగా
సిప్ చేస్తూ కూర్చుంది. కొద్దిక్షణాల్లో హాగ తిం చే సంగీతంతో
పాటు, కేకలు, ఈలలు, డాన్సులూ! ఓహో! ఒకటేంటి? అన్న
కలగలుపుగా వున్నాయి.

“జ్వాల! వెళ్ళామా?” నెమ్మదిగా అడిగాడు.

జ్వాల తలూపడంతో లేచి చెయ్యిందించాడు.

“మనూ!” కోపంగా అరిచాడు రవి.

కిరణ్ జ్వాల చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని, మనోజ్ చేతిని
విడిలించాడు.

“రవీ?” తెల్లబోయి చూసాడు.

“నీకూ ఓ ఛాన్స్ ఇస్తారే!” రాకేష్ హేళనగా వ్యూతూ
అన్నాడు.

ఒక్కక్షణంలో పరిసితి నరం చేసుకున్నాడు. అంతే!
జ్వాలని రెండు చేతుల్లో ఎత్తి బైటికి పరుగెత్తాడు. అనుకోని
సంఘటనకి తెల్లబోయారు.

వెంటనే తమాయించుకుని, క్రిందికి ప్రేలాడుతున్న జ్వాల
పైటచెంగుని పట్టుకున్నాడు రవి. మనోజ్ అదేం పట్టించుకోకుండా
పరుగెత్తడంతో, రవి వెనకనే అలా చీర పట్టుకునే వచ్చాడు.

“రవీ! వదిలెయ్!” చూసింతర్వాత గట్టిగా అరిచాడు
మనోజ్.

రవి వదలకపోవడంతో, జ్వాలని భుజంమీదకు మార్చుకుని,
మనోజ్ చేత్తో చీరని గట్టిగా లాగేడు. అలా చేస్తాడనుకోక పోవ
డంతో, రవి చీరతో పాటు విసురుగా ముందుకు పడ్డాడు. కిరణ్,
రాకేష్ మనోజ్ కిరువై పులా వచ్చారు.

“మనోజ్! అనవసరంగా దెబ్బలాట చెయ్యకు. జ్వాల వది
లెయ్! కావాలంటే ఫస్ట్ ప్రీఫరెన్స్ ఇస్తాం!” రాకేష్, మనోజ్

భుజం పట్టుకుని తీవ్రంగా అన్నాడు. జ్వాల తెలిసీ తెలియని చేతనా వస్తూ వుంది. కడుపులో ఏదో వికారంగా మత్తుగా కళ్ళు మూసు కోవా లన్నిస్తుంది.

“మనూ! జ్వాల నవమానించడం కోసం మనం ఎంత ఎదురు చూసాం? గురులేదా?” హేళనగా అడిగాడు రవి.

“గవీ! జ్వాల మామూలుగా వుంటే, మీ ముగ్గురెలా చేసినా, నేనేం కల్పించుకోను. జ్వాలకిలా త్రాగించి, అవమానమంటూ అసహ్యంగా మాట్లాడితే నే నూరుకోను. ఐ యాప్ వెనీ సారీ! నేను మీతో కలవలేను!” నిర్మోహమాటంగా అన్నాడు.

కిరణ్ యింక మాట లనవసరం అన్నట్లు జ్వాలని క్రిందకు లాగాడు. మనోజ్ కోపంగా కిరణ్ మీదకు లంఘించాడు. ఓ చేత్తో జ్వాలని గట్టిగా పడిపోకుండా పట్టుకుని, మరోచేత్తో దెబ్బలాటకు సిద్ధమయ్యాడు.

“జ్వాల! ప్లీజ్! మెలకువ తెచ్చుకో!” అనునయంగా, బల వంతంగా కళ్ళు తెరవాలని ప్రయత్నం చేస్తున్న జ్వాలతో అన్నాడు.

మనోజ్ విసురుగా జ్వాల చెంపలు వాయింపాడు. వాళ్ళ దెబ్బలాటలో జ్వాలకి అప్పడప్పుడు బలంగా దెబ్బలు తగులుతూనే వున్నాయి. ఒక్కసారి బాగా మెలకువ తెచ్చుకుని చూసింది.

“జ్వాల! ప్లీజ్ హెల్ప్ మీ!” మనోజ్ ఓవైపు వాళ్ళ దెబ్బలు కాచుకుంటూనే, జ్వాలతో అన్నాడు.

జ్వాల, మనోజ్ చేతిని వదిలించుకుని సరిగ్గా నించుని చూసింది. ఒకవైపు వాళ్ళు ముగ్గురూ, రెండోవైపు మనోజ్, చుట్టూ ఫ్రీ ఫెటింగ్ మేచ్ ని చూడడానికి చాలామంది ఉత్సాహంగా నిల్చున్నారు. చూస్తూ నిల్చున్నారే తప్ప, ఎవరూ విడదీసే ప్రయత్నం చెయ్యడంలేదు. జ్వాల నిరసనగా, అసహ్యంగా చూసింది. ఒకటి, రెండు తుణాలకంటే మనోజ్ వాళ్ళ నెరుక్క లేదు. అప్పుడు తన స్థితి! అలా అని తను వాళ్ళతో దెబ్బలాడ్డం సాధ్యమా? కాని పూరికేమాత్రం ఎలా నిలబడం? మనోజ్ మీద కొస్తున్న రవి చేతిని ఒడుపుగా పట్టుకుని, అలవాటుగా నొక్కే

సిండి. రవి రెండో చేతో వదిలించుకోబోయాడు. ఆ చేతిని కూడా రెండో చేతో పట్టుకుని గట్టిగా, గిలగిల కొట్టుకునేలా నొక్కిసిండి. మనోజ్ సంతోషంగా చూసి, రవి ముఖమీద బలంగా చరిచి మీదకొస్తున్న కిరణ్ మీదకు నెట్టాడు.

“జ్వాల! మనం ఓడిపోతాం. ఫీలయినంత త్వరగా ముందుకు పరుగెత్తు!” చిన్నగా అన్నాడు.

రెట్టించిన కోపంతో కిరణ్ ఒక్కసారిగా జ్వాలమీద కొచ్చాడు. జ్వాల ఆపుకోలేక వెనక్కి పడిపోయింది. ‘కెప్’ మనే కేక ప్రతిధ్వనించింది. నలుగురూ ఒక్కక్షణం అచేతనంగా నిలబడ్డారు.

“జ్వాల! ఏవైంది?” మనోజ్ ఆదుర్దాగా జ్వాలమీదకి వొంగి అడిగాడు.

వాళ్ళ కెవరికీ ఏ అవకాశం యివ్వకుండా జ్వాలని లేపి, “జ్వాల త్వరలో మిసెస్ మనోజ్ కాబోతుంది. అనవసరంగా నా కడు రావను. ఈ పోట్లాట చాలాదూరం పోతుంది, మీ రడు పడారంతే!” విసురుగా అని జ్వాలని బలవంతంగా ముందుకు తీసుకెళ్ళాడు.

అందరూ ఆశ్చర్యంగా చూసారు. బజ్జీలమేయి బజారు పిల్ల మనోజ్ భార్యా? మనోజ్ కి మతిగాని చలించలేదు కదా? రవి, తన ప్రయత్నంగా, జ్వాలనేదో అవమానించాలని, మిసెస్ మనోజ్ అంటూ ఆహ్వానించాడు. కాని, యిలా మనోజ్ అంటాడని కళ్లొకూడా ఊహించలేకపోయాడు. రాకేష్ కోపంగా జ్వాలని తినేనేలా చూసాడు. జ్వాల వీటన్నిటికీ దూరంగా, స్పృహలేని స్థితిలో వుంది. ఆతర్వాత మనోజ్ కవరూ అడుగు రాశేదు.

“జ్వాల!” కార్లో పదిలంగా పడుకోబైట్టి, చిన్నగా పిల్చాడు.

జ్వాలనుండి సమాధానం రాలేదు. చీర సరిగా కప్పి, ప్రక్కనే కూర్చుని స్టార్ చీనాడు. దారిలో ఒకటి, రెండుసార్లు పిల్చినా పలకలేదు. మనోజ్ కి అలా వున్న జ్వాలని యింత రాత్రి సమయంలో మరెక్కడికో తీసుకెళ్ళా లనిపించలేదు. సరాసరి

కారుని తను యింటికి పోగిచ్చాడు.

బ్బాలని రెండుచేతుల్లో ఎత్తి యింట్లోకి తీసికెళ్ళాడు.

“మనూ?” అప్పటివరకూ కొడుకుకోసం ఎదురుచూస్తూ, మేలుకునివున్న పార్థసారథిగారు, విసురుగా, కోపంగా పిల్చారు.

“ఏంటిది? ఎవరా అమ్మాయి?” తీక్షణంగా అడిగారు.

“బ్బాల!” అని చెప్పి మనోజ్ పైకి వెళ్ళిపోయాడు.

బెక్ మీద దించి, చీర సరిచేసి, గొంతువదిల బెక్ షీట్ కప్పి, డాక్టర్ కి, వెంటనే రమ్మని ఫోన్ చేసాడు.

పార్థసారథిగారు పైకి వచ్చారు. మనోజ్ - ఏం జరిగిందో అంతా వివరించి చెప్పాడు.

“ఇంతకూ ఈ అమ్మాయిని నీ వెంట ఎందుకు తీసుకెళ్ళినట్టు?” అన్నారాయన కోపంగా. ఈ మాత్రం రభస మనోజ్ ముందుగానే ఊహించాడు.

“డాడీ! మీ పుత్రుడిగా నేను ఎక్కడైనా ఏదైనా అరాచకం చేసివస్తే మీరు నిర్దోషియటం న్యాయం. బ్బాల నేనూ కలిసి వున్నంతమాత్రాన, నేను చెడ్డపని చేస్తున్నట్టు ఎందు కనుకుంటున్నారు?” అన్నాడు. పార్థసారథిగారు మాట్లాడలేదు. ఈలోగా డాక్టర్ గొచ్చాడు.

*

*

*

ఉదయం ఆదింట్టికి తలుపు తట్టిన శబ్దానికి మనోజ్ కి మెకకువ వచ్చింది. వెళ్ళి తలుపు తీసాడు. ఎదురుగా ప్రతాప్.

“బ్బాలేది?” అతంగా, అదుర్దాగా అడిగాడు.

జేలితో బెక్ వైపు చూపించాడు.

దగ్గరకెళ్ళి, నాలుగయిదుసార్లు “బ్బాల!” అంటూ పిలిచాడు.

బ్బాల కళ్ళు తెరిచింది. ఊణం నేపు తనెక్కిడుంది ఆమె కర్రం కాతేడు. ఎదురుగా నిల్చున్న మనోజ్ నీ, పక్కనే కూర్చున్న ప్రతాప్ నీ, మెత్తగా, ఒత్తుగావున్న పరుపునీ, తలగడనీ, జేతో తాకి అర్థం కానట్లు చూసింది. తర్వాత నెమ్మదిగా అన్నీ గుర్తుకొచ్చినయి.

“ఇది మీ యిల్లా?” మనోజ్ వైపు చూసి అడిగింది.

మనోజ్ అవునన్నట్లుగా తల వూశాడు.

“జ్వాల! లేవగలవా? ఇంటికెళ్ళామా?”

“వెళ్ళాం” అన్నదే కాని, లేవలేకపోయింది. ఒళ్ళంతా భారంగా, బాధగా వుంది.

“ప్రతాప్! డాక్టర్ గా రూస్తారు ఏడింటికి. తీసుకెళ్ళమంటే అలాగే చేస్తున్నాని!” మనోజ్ క్రిందికి వెళ్ళా ఆన్నాడు.

“జ్వాల! ఏమయిందే?” అత్రంగా అడిగాడు. జ్వాల నెమ్మదిగా ఒక్కొక్కటి చెప్పింది.

“రాత్రి శాంతివాళ్ళ తాతగారు పోయారు. నీవు ఏనాడూ పో బోధపడక మేము తికమక పడిపోయాం. నీ గురించి అజ్ఞానదామసే మనోజ్ కోసం వస్తే, మనోజ్ వాళ్ళ డాడీ, మీరు పై వున్నట్లు చెప్పారు” అన్నాడు ప్రతాప్.

“ఏమిటి! శాంతివాళ్ళ తాతయ్య పోయారా!”

“అంతే కాదు. శాంతికి మరో షాక్!” అంటూ ప్రతాప్ ఓ ఉత్తరం జ్వాల కందించాడు. అది శాంతికి వ్రాచుబడ్డ ఉత్తరం.

ఆ ఉత్తరం చదవగానే జ్వాల మొహంలో రంగులు మారాయి.

హూ! అంతా అయిపోయింతర్వాత చిలకలా, ముక్కుమదుగా తుమించమంటూ వ్రాసాడు. శాంతికి అన్యాయం చేయాలని తనెప్పుడూ అనుకోలేదట. పాపం! పరిస్థితులలా వచ్చాయట. తన తండ్రి స్మగ్లర్ అట. ప్రస్తుతం ప్రభుత్వ అతిథిగృహంలో విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నారట. ఆసిపాస్థులన్నీ ప్రభుత్వ ఆధీనంలోనే వున్నాయట. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో శాంతిని పెళ్ళిజేసుకోవడం ఏవంత బాగుండదట. కాని తల్లి ఇష్టప్రకారం, ఇంకో అమ్మాయి మెడలో తాళికట్టినట్లయితే పోయిన తమ పేరువు ప్రతిష్టల్ని, ఆ అమ్మాయి ద్వారా పొందవచ్చునట. ఆ అమ్మాయి తండ్రి పలుకుబడిగల వ్యక్తట. ఛ! ఛ! ఎంత మోసం! ధీరజ్ పెకలంత మంచివాడుగా కన్పిస్తాడు.

జ్వాలలో ఉద్వేగం ఏర్పడుతోంది. “ఈ మగవాళ్ళంతా యింతే!” అనిపిస్తోంది దామెను.

“ఇంతకూ శాంతి ఎలా వుందిరా?” అడిగింది ప్రతాప్ ని.

ఫోన్ రింగవ్వటం ప్రారంభించింది.

“చూడు! ఫోన్ రింగవుతోంది” అంది జ్వాల.

జ్వాల చెప్పడంతో ప్రతాప్ లేచి రిసీవరందుకున్నాడు.

అటువైపునుండి ప్రసాద్ పలికాడు.

“ప్రతాప్! జ్వాల, నువ్వు త్వరగా రండి” ఆదుర్దాగా అన్నాడు.

“ఏంటంత ఆదుర్దాగా వున్నావ్?”

“శాంతి ఆత్మహత్య చేసుకోబోయింది. సమయానికి నేను చూడబట్టి సరిపోయింది. శాంతి ఏడుస్తూ పడుకుంది. నేను అడ్డం వెళ్ళానని, నన్ను తిడుతోంది.”

“ప్రసాద్! నే నిప్పుడే వస్తున్నాను. కాని జ్వాల.....” అంటూ జరిగిందంతా చెప్పాడు.

“ఏం? జ్వాల లేవకల సీతిలో లేదా? బాగా తగిలాయా?”

“డాక్టర్ గారి కోసం వెయిట్ చేస్తున్నాం. ముందు నే నొస్తాను. తర్వాత చూద్దాం జ్వాల విషయం!”

“త్వరగా రా!”

“ఏమిటిరా? ఏమయింది?”

“శాంతి ఆత్మహత్య చేసుకోబోయిందట!”

జ్వాల వుత్కిపడ్డది. అచేతనంగా అలాగే చూస్తుండి పోయింది.

“జ్వాల! నేను వెళ్తా నే! ఓ గంట తర్వాత ప్రసాద్, నేనో వస్తాం” సమాధానం కోసం ఎదురుచూడకుండా వెళ్ళిపోయాడు.

“జ్వాల! ముఖం కడుక్కుంటావా?” మనోజ్ వస్తూనే అడిగాడు.

అప్పటికే స్నానం చేసినట్లున్నాడు. ఫ్రేష్ గా నీట్ గా తయారయ్యాడు. జ్వాల తీక్షణంగా చూసిందే తప్ప, ఏం చెప్ప లేదు. జ్వాలకి ఎంత కసిగా, కోపంగా వున్నదంటే, ఆ తక్షణంలో కన్పించిన ప్రతి మగాడిని కొట్టి, తిట్టి చంపాలన్నంత ఆవేశంగా వుంది. ఆ మగాళ్లలో ప్రతాపూ, ప్రసాదూ లేకపోయివుంటే, శాంతికి జరిగినదానికి తనాపనే చేసేది.

“లే! ముఖం కడుక్కుని కాఫీ తీసుకుందువుగాని” దగ్గర
కొచ్చి చెయ్యండిస్తూ అన్నాడు.

ఆ చేతనంగుకుని కసిగా నొక్కయ్యాలనించి, గట్టిగా
పట్టుకుంది. కాని ఇదివరకటిలా తను బలంగా లేదనించింది. మనోజ్ఞ
కిదేం తెలియక, జ్వాలని రెండో చేత్తో కూడా పట్టుకుని లేవ
తీశాడు. ఏవో వ్రాడిన చీర కప్పాడే కాని, ఎలా కట్టాలో తెలియక
వ్రారుకున్నాడు. చీర జారిపోయి కాళ్ళమీద కుప్పలా పడింది.
జ్వాల చుప్పన సిగ్గుతో, అభిమానంతో కూర్చుండిపోయింది.
మనోజ్ఞ గిరున వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు. క్షణంలో ప్యాకెట్
తెచ్చి, గుమ్మంలో నుండే, బెల్ మీదకు పడేలా నిలబడి వెళ్ళి
పోయాడు. జ్వాల అయోమయంగా, ఆచేతనంగా చాలాసేపు
అలాగా కూర్చుండిపోయింది.

“జ్వాలా! రావచ్చా?” బైటనుండే అడిగాడు.

“వ్రాహు!” కూడదీసుకుంటూ అన్నది.

“ఇంకా కాలేదా! నువ్వు త్వరగా తయారయితే. నిన్నింటి
దగ్గర డ్రావ్ చేస్తాను!”

జ్వాల తప్పదన్నట్లుగా లేచి, చీరను తీసుకుంది. తన
చీరంతా అక్కడక్కడా చిరిగి, దుమ్ముతోనూ, రక్తం మరకల
తోనూ అసహ్యంగా వుంది. చేసేది లేక, మనోజ్ఞ తెచ్చిన చీర
కట్టుకుంది. ఆ కొద్దిసేపు నిల్చుని చీర నట్టుకున్నంతకే చాలా
నీరసంగా అనించి అక్కడే కూలబడింది.

“రానా?”

“వ్రాహు!” నిస్సత్తువగా అన్నది.

“ముఖం కడుక్కున్నావా?” చూసీ మాడనట్లుగా, జ్వాలని
పరీక్షిస్తూ అడిగాడు.

“మందు నేను యింటికి వెళ్ళాలి!” అంది ఆమె తీక్షణంగా.

“ఈ దశలోనా?”

“నా దశకేం ఫర్వాలేదు. దయచూచి నన్ను మా యింటికి
చేయ్.”

మనోజ్ఞకి నవ్వొచ్చింది. తాచుపాముకి నడుం విరిగినా అది

అల్లంత ఎత్తున లేచేందుకు ప్రయత్నిస్తూ బుసలు కొడుతూనే వుంటుంది. సరిగా జ్వాల అలాంటిదే! ఆమె యింటికి వెళ్తానని అన్నాక, ఆమెతో పచ్చి మంచినీళ్ళు కూడా తాగించివేదతను. మనోజ్ లోపలి కళ్ళి కాగితం, కలం ఆమె చేతి కందించి.

“పది రోజులకి లీవ్ పెట్టు. నేనే వెళ్ళి, పరిసితుశేషో వివరించి, చెప్పి యిచ్చొస్తాను!” మృదువుగా అన్నాడు.

జ్వాల తటపటాయించింది. ఏమనుకుందో తెలియదు. మానంగా వ్రాసిచ్చింది. మడిచి జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

“రేపు నేను థిలీ వెళ్తున్నాను!”

ఏదయినా చెప్పాలా? అన్నట్లు చూసాడు.

“జ్వాల! నేను రాడీకి చెప్పి వెళ్తాను. ఓసారి ప్రసాద్ ని రాడీకి కన్పించమను. పోతే శాంతి విషయం...?”

అసలే తెల్లగా వున్న జ్వాల ముఖం మరీ తెల్లగా వారి పోయింది.

“ఫోజ్ యిలాటి మోసగాదని నే నెప్పుడూ అనుకోలేదు. పీల్చిద్దరి పరిచయం యింత దూరం వచ్చిందని కూడా నాకు తెలియదు!” అంది గంభీరంగా ఆమె. ఈలోగా ప్రసాద్ వచ్చాడు.

“ప్రసాద్! జ్వాలని క్రిందికి తీసుకురా. కాక బైటకి తీస్తాను” అంటూ మనోజ్ క్రిందకు వెళ్ళాడు.

“శాంతీ!” అట్టంగా పిల్చింది జ్వాల.

శాంతి నిర్లప్తంగా తల తిప్పి చూసింది.

ఇద్దరూ చాలాసేపు మానంగా వుండిపోయారు. జ్వాల కేం మాట్లాడాలో కూడా అర్థంకాలేదు.

“జ్వాల! నన్ను ఓదార్చవే! ఓదార్చేవాళ్ళు నినుమని కొకళ్ళు వస్తున్నారు. విసుగెత్తుతోంది. నువ్వు ఏ విషయాలు ఎత్తకు. నా దగ్గర సమాధానమేదీ లేదు.” విసుగ్గా, నిస్పృహగా, విరక్తిగా అని ముఖం తిప్పకుంది.

“శాంతీ!” శాంతి తలమీద చెయ్యి వేసి మృదువుగా నిమిరింది.

జ్వాల ఆరోజే ఆఫీస్ కెళ్ళింది. శాంతి వాళ్ళిల్లు ఖాళీచేసి జ్వాల వాళ్ళింటికే వచ్చేసింది. జ్వాల పేరున ఢిల్లీ నుండి ఏనో కవచొచ్చింది. ప్రసాద్ అప్రయత్నంగా చించాడు. ఖాళీ చెక్, మనోజ్ సంతకం చేసింది వుంది. చిన్న స్లిప్ మీద జ్వాల పేరుతో వుత్తరం వుందిగాని, అది ప్రసాద్ గురించే వుంది.

జ్వాల!

ప్రసాద్ కి జాబ్ దొరికి వుండదు. డాడీ నాకు వ్రాశారు. డాడీ ఎందుకో నామీద కోపంగా వున్నారు. అందుకే ప్రసాద్ ని కలవలేదేమో? ప్రసాద్ ని, పదివేల లోపు ఎంతయినా సరే, ఏదయినా చిన్న కుటీర పరిశ్రమ లాటిది పెట్టదల్చుకుంటే నేను సాయం చేయదల్చు కున్నాను. ఖాళీ చెక్ పంపుతున్నాను. దానంగా మాత్రం యివ్వడం లేదు. ప్రసాద్ కి వీలైనప్పుడు యిస్తే తప్పకుండా తీసుకుంటాను. శాంతి ఎలా వుంది? శాంతికి కూడా ప్రసాద్ పెట్టే దానిలో భాగం యివ్వమను.

మనోజ్.

శాంతి, ప్రసాద్ ముఖముఖాలు చూసుకున్నారు. పదివేలు, కేవలం జ్వాల మీది నమ్మకంతో యిస్తున్నాడంటే నమ్మ బుద్ధి కాలేదు. కాని, ఎంత నిరాశతో వున్న ఈ సమయంలో తమ కీ సాయం చేస్తున్నాడు. ఫర్వాలేదు. మంచివాడే! సాయంకాలం జ్వాల రాగానే చెప్పారు. జ్వాల ముందు తెల్లబోయింది. చూసిం తర్వాత ఏం మాట్లాడలేదు.

“జ్వాల! రెండో, మూడో సెకండ్ హ్యాండ్ టైప్ మిషన్లు కొందామా?” ప్రసాద్ తటపటాయిస్తూ అడిగాడు.

“ఎక్కడ పెడదాం?” జ్వాలకి బరులుగా ప్రతాప్ అడిగాడు.

“ఇప్పటికే వీధికొకటివున్నాయి!” శాంతి నెమ్మదిగా అన్నది.

“కాగితం సంచులు తయారుచేద్దామా? కొద్ది పెన్సిలులతో సరిపోతుంది.” ప్రసాద్ సాలోచనగా అన్నాడు.

“వక్కపోడి పొట్లాలు కూడా తయారు చేయచ్చు!”

వుత్సాహంగా అన్నాడు ప్రతాప్.

“రెండూ పెడదాం, మూడు, నాలుగు వేలయితే చాలు!”

హుషారుగా అన్నాడు ప్రతాప్.

“ఆవును. ఆలా ఆయితే శాంతికి కూడా చేతినిండా పనుం
లుంది!” ప్రసాద్ అన్నాడు.

“ఏం జ్వాల! చెప్ప?”

“మీ యిష్టం!”

ప్రతాప్, ప్రసాద్ వుత్సాహంగా వాటి వివరాలు, మరే
దయినా మూడు, నాలుగువేలు పెట్టుబడితో వచ్చేవి వున్నాయేమో
కనుక్కుందామని బైటికళ్ళారు. జ్వాల ఆలోచిస్తూ పడుకుంది.
తను వద్దని తిరస్కరిస్తే, ప్రసాద్ చాలా ఆశాభంగం పొందుతాడు.
శాంతిక్కుడా యిదో కాలక్షేపం చూపించినట్లువుతుంది. మనోజ్
ఏ వృద్దేశ్యంతో పంపినా, తను తిరస్కరించే స్థితిలో మాత్రం లేదు.
తిరస్కరించి, తన స్నేహితుల్ని నిరాశపర్చడం మాత్రం తనవల్ల
కాని పనిగా కనిపించింది.

తర్వాత నాలుగయిదు రోజులకే, అనుకున్నట్లుగానే పని
ప్రారంభించారు. శాంతి మొదట ఏ పనీ కల్పించుకుని చెయ్యలేదు.
తర్వాతి తర్వాత, ఎవరూ చెప్పకుండానే చేసింది. మొదటి నెల
అనుకున్నదాని కంటే కొద్దిగా ఎక్కువే వచ్చింది. గెట్టించిన
వుత్సాహంతో, చురుగ్గా చేసారు. శాంతి ఇదివరకటిలా నిరుత్సా
హంగా, స్తబ్ధంగా పడుకోకుండా, వుత్సాహంగా, ప్రసాద్ తో
తనూ చేస్తూనే వుంది. ప్రతాప్, జ్వాల యింట్లో వున్నంత సేపూ
చేసేవారు. బామ్మకూడా పని కాగానే వచ్చి కూర్చునేది.

*

*

*

ఓ సవత్సరం గడిచింది. ఒక విధమయిన నిశ్చింతతో వున్నా
రందరూ. శాంతికి బాబు పుట్టాడు. ప్రసాద్ తండ్రీగా, హాస్పిటల్లో
జాయిన్ చేసేముందు సంతకం చేసాడు.

“శాంతీ! బాబుని నువ్వు సక్రమంగా, ధైర్యంగా యీ
లోకంలో పెంచగలననుకుంటే నీ ఇష్టం. కాని, నా సహాయం
కావాలంటే అందుకు నే నెప్పుడూ సిద్ధమే!” ప్రసాద్ నిదానంగా

జ్వాల

అన్నాడు.

జ్వాల ఆశ్చర్యంగా చూసింది. ప్రసాద్ పైకొంత మామూలుగా కన్పిస్తాడు! ఇంత ధైర్యంగా, శాంతికి అందగా నిలబడ్డాడనుకుంటే చాలా సంతోషమేసింది. శాంతి తను ఆలోచించేదేమీ లేదని, జ్వాల, ప్రసాద్ కలా ఇష్టమయితే అలాగే చేస్తానన్నది.

“అలా అంటే నేనూరుకోను. నీ కిష్టమేలే నే యిలా జరుగుతుంది. నా యిష్టమేదో చెప్పాను. జ్వాలని సలహా అడుగు. అంతే కాని, జ్వాల, నేను చెప్పగానే చెయ్యడం కాదు!” నవ్వుతూ మందలించాడు.

జ్వాల అభివందిస్తున్నట్లుగా ప్రసాద్ కేసి నవ్వుతూ చూసింది. ఆ తర్వాత ప్రసాద్ పెళ్ళి మాటె తకుండానే, శాంతిని భార్యగా స్వీకరించాడు. ప్రసాద్ ఇంట్లో వాళ్ళకి దూరంగా, తను నమ్మిన ఆదర్శానికి చేరువగా వచ్చాడు.

ఇదివరకులా జ్వాల వాళ్ళింట్లో ఎవరూ స్వల్పంగా తేరు. బాబు రాకతో ఇంట్లో ఆనందోత్సాహాలు వల్ల విరిసాయి. అందువల్లతో పెట్టిన ఈ నిజినెస్, చాలా సంతృప్తిగా అన్వించింది అందరికీ. నిజంగా శాంతి మామూలుగా అవుతుందని ఎవరూ అనుకోలేదు. ప్రసాద్ సాహచర్యంలో శాంతి మామూలుగా అయింది. జ్వాలకి గాని, ఆ ఇంట్లో వాళ్ళకిగాని ప్రసాద్ మామూలు స్నేహితుడిలా కాక, బాధ్యతగా చూసుకునే ఇంటి పెద్దలా కన్పిస్తున్నాడు. ఆ ఇంట్లో ఎవరయినా సరే ఏ పని చెయ్యాలన్నా, నలుగురూ కూర్చుని ఆలోచించిగాని చెయ్యడంలేదు.

జ్వాల మామూలుగా ఆఫీసుకెళ్ళి వస్తూంది. మనోజ్ అప్పటి నుండి ఇంతవరకూ కన్పించలేదు. మనోజ్ కాదు వాళ్ళ ఫ్రెండ్సు కూడా తనకెవరూ తటస్థపడలేదు. రోజులు అతి నిశ్చింతగా సాగి పోతుండగా, ఓ రోజు హఠాత్తుగా వచ్చాడు మనోజ్.

శాంతి, ప్రసాద్ సినిమా కళ్ళారు. ప్రతాప్ బజారు కళ్ళాడు. బామ్మ పురాణాని కళ్ళింది. జ్వాల బాబుకి జుబ్బా తొడిగి బాట్లు పెడుంది.

“జ్వాల!” మనోజ్ ఆత్రంగా, ఆరాటంగా పిల్చాడు.

ఉలిక్కిపడి మాసింది.

“నువ్వా?” అనుకోకుండా అన్ని కోణాలకి కనిపించడంతో ఆశ్చర్యంగా చూసింది. తర్వాత బాబు నెతుకుని నిలబడింది.

“బావున్నారా మీ వాళ్ళంతా?” నవ్వుతూ పరామర్శించాడు.

జ్వాల తిలూపింది.

“ఎవరా బాబు?” కుతూహలంగా అడిగాడు.

“.....”

“నీ కొడుకా?”

చురుగ్గా తలెత్తి చూసింది.

“అవును. నా కొడుకే!” ధమాగా అన్నది.

“జ్వాలా?” నమ్మలేనట్లుగా చూశాడు.

“ఏం? నమ్మలేకపోతున్నావా?” తలెత్తి హేళనగా అడిగింది.

మనోజ్ ముఖంలో కొట్టొచ్చినట్లుగా ఆశ్చర్యం, నిగాళ కనిపిస్తున్నాయి.

“కూర్చో! పాపం! నీవు నెలల తరబడీ కనిపించకపోతే నేను ఆత్మహత్య చేసుకుంటాననుకున్నావా? లేక విరాగిగా మారతాననుకున్నావా?”

“.....”

“ఇన్ని కోణాలు ఎక్కడున్నావ్?” కొత్తగా కొన్న కుర్చీని మనోజ్ కి చూపించి, తను, బాబు మంచం మీద కూర్చున్నారు.

“.....”

“జ్వాల! పర్సనల్ మర్చిపోయావు!” హడావుడిగా లోపలి కొస్తూ అన్నాడు ప్రసాద్.

“ఓ! మీరా! బావున్నారా? మీరు చేసిన సహాయానికి చాలా ధ్యాంక్స్ అండి” నవ్వుతూ పలకరించాడు.

జ్వాల పర్సనల్ తీసుకురావడానికి లోపలి వెళ్ళింది.

“జ్వాల! టిఫి నేడయినా తీసుకురానా?” చిన్నగా అడిగాడు

తనూ లోపలికెళ్ళి.

“వద్దు. అత నేం తీసుకోడు.”

“మా జ్వాలతో మాట్లాడుతుండండి. మీ రీ వూళ్ళోనే వుంటారా? నేను తర్వాత మీ దగ్గరకొచ్చి మాట్లాడతాను!” వెళ్ళ బోతూ అన్నాడు.

మనోజ్ తలాడించాడు. ప్రసాద్ బాబు నోసారి ముద్దు పెట్టుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

“విశేషాలేంటో చెప్ప?” తీర్గూ కూర్చుంటూ అడిగింది.

“అతను ప్రసాద్...” ఏదో అడగబోయి వూరుకున్నాడు.

“బాబుకి తండ్రీ!”

“అంటే నువ్వు ప్రసాద్ ని చేసుకున్నావా?”

“ఏం? చేసుకోకూడదా! ఐదువేలు యిస్తే నీకోసం ఎన్నే శ్చయినా కాచుకు కూర్చుంటానని అనుకుని వుండాలి.”

“జ్వాల!” అసహనంగా కదిలాడు.

“ఏం? బాబు నెత్తుకుంటావా? చూడు!” దగ్గరకొచ్చి అందిస్తూ అన్నది.

“జ్వాల! నిజం చెప్ప. నువ్వు ప్రసాద్ ని చేసుకున్నావా?”

“ఏం? తప్పా చేసుకుంటే?”

“అని కాదు. అన్ని రోజులు మరి నాతో తిరగడం అర్థమేంటి?” తీక్షణంగా అడిగాడు.

“సింపుల్! నువ్వు ఉద్యోగం యిప్పించిన వాడిని. నువ్వు రమ్మన్నప్పుడు, రాకపోతే ఉద్యోగం పోతుందనే భయం ఒకటి. రెండవది నీతో మంచిగా వుండి, మా ఫ్రెండ్స్ కి వుక్కోగా లిప్పించడం. నువ్వు నాకోసం ఒక్క రాత్రికోసం తిరిగితే, నేను నీ వెంట యిందుకు తిరిగాను!” నిర్లక్ష్యంగా తలెగరేస్తూ అన్నది.

“ఛ! నీతో ఒక్క రాత్రి గడిపేందుకు నేను నీ చుట్టూ తిరగాల్సిన ప్లనేను. నా కా వుద్దేశ్యమే వుంటే బలవంతానయినా అనుభవించేవాడిని!” కోపంగా అన్నాడు.

“మరెందుకు తిరిగినట్లో?” హేళనగా అడిగింది.

మనోజ్ సమాధానం చెప్పేందుకు కాసేపాగి, జ్వాలనే

పరీక్షగా చూశాడు. ఆమెది కళ్ళు చెదిరే అందం! ఆ అందానికి అణకువ జోడైతే ఎంత బాగుండేది!

“జ్వాలా! నీవు నమ్మా నమ్మకపో! ఐ లవ్ యూ జ్వాలా! ఐ లవ్ యూ!” అన్నాడు.

జ్వాల మొహంలో ఏ బాధ కనిపించలేదు.

బాబుని క్రింద పడుకోబెట్టి లోపలికి, కాఫీ పెట్టడాని కెళ్ళింది. ఓసారి లోపలికి తొంగి చూసి, బాబు నెత్తుకున్నాడు. ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ వచ్చిన ప్రతాప్ నోరు మూసి బైటికి తీసి కెళ్ళి, తనకి కావాల్సిన వివరాలు అడిగి, అటునుండి అటే బైటికి పంపేసి, తలుపులు వేసేసి లోపలికొచ్చాడు. జ్వాల ఆ గదిలోకి రాగానే, అమాంతం ఆమెను చేతుల్లోకి లాక్కుని ముద్దుపెట్టు కున్నాడు.

జ్వాల ఆవేశంగా, ఆపుకోలేని కోపంతో చెయ్యొత్తింది. మనోజ్ మధ్యలోనే ఆపి, తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

“నీతో చెంపదెబ్బలు తినడానిక్కాదు నే నొచ్చింది!”

“ముందు నన్నొదిలి నీవు బైటికెళ్ళు” విసురుగా అన్నది.

“వూరికే ఎలా వెళ్తాను? నా బాబుని తీసుకునే వెళ్తాను!”

అంటూ జ్వాలని వదిలి క్రింద పడుకుని వున్న బాబుని తీసుకుని అతడు బయటికి నడవబోయాడు.

“ఏయ్! మనూ! నీకేం పిచ్చెక్కలేకుందా? వాడెందుకు?” గుక్కపట్టి ఏడుస్తున్న బాబుకోసం చేతుల చాస్తూ అన్నది.

“నువ్వే చెప్పావ్ గా? వాడు నా బాబని. ఎలాగూ నాకు పెళ్ళి చేసుకునే ఉద్దేశ్యం లేదు. బాబుని తీసికెళ్ళి, నా తర్వాత వాడనుడ్ని చేస్తాను!”

“మనో?” తెల్లబోయింది.

“.....”

“మనో! ముందు బాబు నివ్వు. వాడు చూడాలా ఏడుస్తున్నాడో?” ఆదుర్దాగా అన్నది.

“వూహు. నేను తీసికెళ్తాను” మొండిగా అన్నాడు.

“చెప్తే వినవేం! వాణ్నివ్వడానికి, వాడి తల్లిని కాదు నేను!”

కోపంగా అన్నది.

“అదీ! అలా ఒప్పుకోవాలి! లేకపోతే నన్నే బోల్తా కొట్టి స్తావా?” నవ్వుతూ బాబు నందించాడు.

బాబుల మాట్లాడకుండా బాబుని కూర్చోపెట్టి, పొలగ్లాసు నోటిదగ్గర పెట్టింది. కాఫీ గ్లాసు తీసుకుని, చనువుగా బాబుల పక్కనే కూర్చున్నాడు.

“ఫైర్! ఇలాంటివాడు మనకి అరంటుగా కావాలి కదూ? నీ గర్జనం అణచడానికి!” నవ్వుతూ అన్నాడు.

బాబుల తలెత్తలేదు. శ్రద్ధగా గ్లాసువైపే చూస్తూ కూర్చుంది.
“బాబుల తలెత్తు! యిలా చూడు!” బాబుల భుజం చుట్టూ చెయ్యి వేసి, భుజం మీద గడ్డం అన్చుకుని, చిన్నగా నవ్వాడు.

“.....”

“నీ కోసం సంవత్సరం ఆగాను. ఢిల్లీనుండి ఆత్రంగా పరుగెత్తు కొస్తే, నువ్వేమో అబదాలతో ఆట పట్టించావ్.”
“నా కోసమా?”

“అవును. కేవలం నీ ఉద్దేశ్యం తెల్సుకుందామని ఆగాను. అసలే ఢిల్లీలో మోసం చేసాడని కోపంగా వున్నావ్! నేనేది చెప్పినా మోసమే అనేదానివి అందుకే యింతకాలం ఆగాను. నీ కోసం డాడీని ఎదిరించి, అసలు పెళ్ళి కోసుకోసని బెదిరించి, నిన్ను చేసుకుందుకు ఒప్పుకున్నాక నే యీ ఊళ్ళో అడుగుపెట్టాను.”

“ఛేం.....”

“మిస్ ఫైర్! నువ్వు నాకు థేంక్స్ కాదు చెప్పాల్సింది” చిలపిగా అన్నాడు.
“మరి?”

“తర్వాత నేనే తీసుకుంటాను. ఇన్నిరోజులు నీకు కన్పించక పోవడంతో, నిన్ను మర్చిపోయాననుకున్నావ్ కదూ?” బాబుల వడిలో తలపెట్టుకుని పడుకుని, బాబుని పొట్టమీద కూర్చోపెట్టు కున్నాడు.

“ఎలా అనుకుంటాను. అప్పున్నవాళ్ళ నెవరూ మర్చిపోరు” చురుగ్గా అన్నది.

“ఏం కాను. ఉమనో, మగవకో చీసుకున్నాననుకుని
వుంటావు. నిన్ను ఖోరంగా మోసం చేసాననుకున్నావ్ కదూ?”

“.....”

“నిజం కదూ?”

“ఊహ!”

“నాకు తెల్సు! ఇలా అనుకుంటావని. నీకు నామీద యిష్టం
లేకపోతే వెళ్ళి చేసుకుంటావని అనుకున్నాను. ఎందుకు చేసుకో
లేదు?” కొంటేగా అడిగాడు.

“వెళ్ళి చేసుకోడం ఆవశ్యమే కాని, అనివార్యం కాదుగా!
అదీకాక నా కెవర్నీ చేసుకోవాలని లేదు!”

“నన్ను కూడా?” బాబుని క్రింద కూర్చోపెట్టి, బ్బాలని
సూటిగా చూసాడు.

“ఊహ!”

“బ్బాల!” బెబ్బలిస్తూ గా చూసాడు.

“సారీ. బ్బాల! నీ కిష్టం లేకపోతే, నిన్ను బలవంతంగా
చీసుకునేటంత మూర్ఖుడిని కాను!” బ్బాల ఒళ్ళోంచి లేచి నిల్చుని
అన్నాడు.

“.....”

“ఐ యామ్ వెరీ సారీ! నీ అభిప్రాయం తెలుసుకోకుండా
ఏదో వాణేసాను!” అభిమానంగా, బాధగా అని గిరున వెనక్కి
తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు.

“బ్బాల! ఏమన్నాను మనోజ్?” సినిమానుండి రాగానే
అడిగాడు ప్రసాద్.

“ఏదో అన్నాడు. అంత చెప్పాల్సిందేం కాను!”

“డబ్బు విషయమేమీ ఆడగలేదా?”

“ఊహ. ఏం చేస్తున్నారని అడిగాడు. చెప్పాను. రేపు
సువోసారి, వాళ్ళింటి కెళ్ళి మాట్లాడిరా!”

ఉదయమే ప్రసాద్ వాళ్ళింటి కెళ్ళాడు.

మనోజ్ అతన్ని ఎంతో మర్యాదగా ఆహ్వానించాడు.

ప్రసాద్ సూటిగా మొదలుపెట్టాడు.

“మీ డబ్బు విషయం మాట్లాడమని!”

“చెప్పండి!” ప్రసాద్ కి సోఫా చూపెట్టి, తనూ ఎదురుగా కూర్చున్నాడు.

“మీరు వెంటనే యివ్వమంటే, మాకు చాలా యిబ్బంది. మాకు కొద్దిగోజులు గడువు యివ్వండి!”

“.....”

“మీకీ అయిదువేలు అంత లెక్కలోవి కావు. కాని ప్రస్తుతానికి మా అందరికీ జీవనమార్గం అదే చూపిస్తున్నది. మీరు చేసిన సహాయం మేము మర్చిపోలేనిది. నిజంగా ఆ సమయంలో మేమెంత నిరాశలో వున్నామంటే, బ్రతకడం దండగ అన్నించింది. అనుకోకుండా, మీరు అత్యంతవసర సమయంలో పంపించారు. దానికి మే మెప్పుడూ కృతజ్ఞులమే. మాలో నిరాశ, నిస్పృహలు పోడానికి కారణం మీరు!” చిన్నగా, స్పష్టంగా అన్నాడు.

“.....”

అప్పటికీ మనోజ్ ఏం మాట్లాడకపోవడంతో, ప్రసాద్ యిబ్బందిగా చూసాడు.

“నేను డబ్బు యివ్వమని జ్వాలతో అనలేదే?” నాలో చనగా అన్నాడు.

“అనలేదు. కాని మాట్లాడి రమ్మన్నది.”

“అయితే జ్వాల నొకసారి యిక్కడకు రమ్మనండి. ఇది ఆహ్వానమని చెప్పండి. జ్వాలతోనే మాట్లాడానా విషయం!” పెక్కి లేచి అన్నాడు.

“ఫర్వాలేదు. నాతో మాట్లాడినా, జ్వాలతో మాట్లాడినా ఒకటే! మీ యిష్టమేదో చెప్తే అందు కనుగుణంగానే చేస్తాం!” ప్రసాద్ తనూ నిలబడి అన్నాడు.

మనోజ్ సమాధానం చెప్పలేదు. ప్రసాద్ మరెం మాట్లాడకుండా వచ్చేసాడు.

*

*

*

అఫీసు కాగానే జ్వాల, మనోజ్ వాళ్ళింటి కెళ్ళింది.

తనకోసమే నన్నట్లుగా, ఎదురుమాస్తా కూర్చున్నాడు.

సరాసరి పెకి, అతని రూమ్‌లోకి తీసికెళ్ళాడు.

వెంటనే ఏం మాట్లాడాలో, ఎలా ముదలెట్టాలో అర్థం
కాలేదు. కొద్దిసేపు టీపాయ్ క్రిందినుండి కన్పించే, నిగనిగలాడు
తున్న అతని షూస్‌నీ, కొద్దిసేపు తనచేతుల్ని చూస్తూ కూర్చుంది.

“మీకిప్పుడు కావాలా ఆ డబ్బు!” కూడబలుక్కున్నట్లుగా
అడిగింది.

మనోజ్ మాట్లాడలేదు!

జ్వాల తలెత్తి చూసింది. అతడామె కళ్ళలోకి చూశాడు.

“జ్వాలా! నన్నెందుకు కాదన్నావో కారణాలు చెప్ప
గలవా?” సూటిగా చూస్తూ అడిగాడు.

జ్వాల చిప్పన తల వంచుకుంది. “నా అభిప్రాయాలకీ,
మీ అభిప్రాయాలకీ చాలాదూరం!” నిదానంగా అన్నది.

“ఏ అభిప్రాయాలు?”

జ్వాల దానికి సిద్ధంగా వున్నట్లు, పర్సులో కవరుచీసి అందిం
చింది.

“ఏంటి?” లేచి దగ్గరకొస్తూ అడిగాడు.

“మీ రడిగిన దానికి జవాబు!” చేయి చూచింది.

మనోజ్ విసురుగా చెయ్యిపట్టుకు లాగేడు. ఊహించని
సంఘటనకి బిత్తరపోయి చూసింది.

“నాలాటివాడు కోరివస్తే, కాదనడానికి నీ కెంత ధైర్యం!”
కోపంగా అడిగాడు.

జ్వాలకి తుణంపాటు భయం కలిగింది.

“ఏం చూసుకుని అంత గర్వం!” ఎంత విసురుగా అన్నాడో,
అంతకంటే విసురుగా బెక్‌మీదికి నెట్టాడు. జ్వాల లేచే లోపలే,
లేవనీయకుండా చేతులడ్డం పెట్టాడు. జ్వాల కోపంగా కెండు
చేతుల్ని, తన చేతిలోకి తీసుకుని, అలవాటుగా నొక్కేసింది.

“ఇలాటి వాళ్ళంటే నాకు చాలా అసహ్యం!”

“నాకు చాలా ఇష్టం!” జ్వాల చేతుల్ని అతి ప్రయత్నంమీద
విడిపించుకుని, జ్వాలలాగే తనూ గట్టిగా నొక్కి పట్టుకున్నాడు.

“అందరి చేతుల్ని అలా నొక్కేస్తుంటే, వాళ్ళ కెంత బాధో

యిష్టమే తెల్సిందా?”

“అనవసరంగా నే నెవర్నీ బాధపెట్టను. నన్ను బాధపెట్టిన వాళ్ళని తుమించి వూరుకునేంత ఉదార హృదయం నాకు లేదు!” రోషంగా అన్నది.

“నన్నింత బాధపెట్టిన నిన్ను, తుమించే హృదయం నా కనలే లేదు!” పక్కనే కూర్చుంటూ అన్నాడు.

జ్వాల, చేతులు విడిపించుకునేందుకు, పెరుగుతున్నానే, చురుగ్గా అన్నది. “నేను తెలిసి ఎవరినీ బాధపెట్టను. నిన్ను తిరస్కరించడం, నాకేదో గొప్పని, గర్వమనీ అనుకుని కాదు!”

మనోజ్, చేతుల్ని వదలకుండానే ఒక్క భుజం కురుపుతో బెడ్ మీద పడేశాడు. జ్వాల బలంగా ఒక్క విసురుతో, మనోజ్ ని పదిలించుకుని, అందువాటులో వున్న జబ్బుమీద బలంగా కొరికింది. మనోజ్ అప్రయత్నంగా చేతులు ఒదిలేసి బాధగా, కోపంగా భుజం పట్టుకున్నాడు.

“మనో! అనవసరంగా నాతో దెబ్బలాట పెట్టుకున్నావు. నువ్వుకునేంత తేల్చిగా నేనెవ్వరికీ ఎప్పుడూ లొంగను. అందరాడ పిల్లలా, నా బలాన్ని అంచనా వేసుకుంటే పొంపాటే!” వాష్ బేసిన్ దగ్గర నోటిని శుభ్రంగా కడుక్కుంటూ అన్నది.

మనోజ్, రక్తం కారుతున్నా చలించనట్లు కూర్చున్నాడు. జ్వాల ఆతడి పక్కగా వచ్చి నిలబడి, “మనో! డాక్టర్ కి ఫోన్ చెయ్యనా?” అంది మెల్లగా.

“అక్కలేదు” అన్నాడతడు గంభీరంగా.

“ఎందుకని?” అడిగింది. తర్వాత ఓ గ్లాసులో నీళ్ళు తెచ్చి, కర్చీఫ్ తో రక్తమంతా శుభ్రంగా తుడిచి, దాన్నే తడిపి కట్టు కట్టింది.

ఆశ్చర్యంగా, జ్వాల చేసే పని చూస్తూ, కనీసం వద్దని కూడా అనేకపోయాడు.

“మనో! నిజం చెప్తున్నాను. నీతో తిరిగి, కేవలం నీ సాయం పొందడానికే. అంతకంటే వేరే వుద్దేశ్యం నాకు లేదు. నీకు కూడా ఉండివుండదు. కేవలం నా అండం చూసి, నాకేదో

గర్వమనీ, దాన్ని అణిచేయ్యాలనీ అనుకునుంటావు. నీకు నే నెలాగూ
లాంగరని తెలిసి, పెళ్ళిమాట తీసుకొచ్చావు!” చిన్నగా అన్నది.

“జ్వాలా!!”

“అవును. నీలాటి వాళ్ళని చేసుకోనని నేను మొదట్లోనే
నా అభిప్రాయాన్ని ఖచ్చితంగా చెప్పాను. అయినా నువ్వు
విన్నించుకోలేదు. ఆ తప్పు నాది కాదు.”

“జ్వాలా!”

“మనో! నీకు నే నన్ను సరిపోను. గోజూ ఇలాగే ఓ చెబ్బు
లాట పెట్టుకుని, ఓడిపోతూ గారూలు చేసుకుంటే హాస్పిటల్
గతి!” చిన్నగా నవ్వుతూ అన్నది.

“నీకు చాలా ధైర్యం!” ఇంకా దగ్గర కూర్చుని, నవ్వుతూ
అంటున్న జ్వాలకేసి చిత్రంగా మాసాడు.

“అవును. మానసికంగా, శారీరకంగా, ఆమ్మాయిలు, అమ్మ
యిల్లా ధైర్యంగా, దృఢంగా వుండాలనేది నా అభిప్రాయం!”

“జ్వాలా! నువ్వంటే నా కిష్టం. అభిమానం. ప్రేమ. అన్నీ!”
ఆవేశంగా జ్వాల చేతిని పట్టుకుని అన్నాడు.

“అబ్బ! నీతో భలే చిక్కు. ఎదుటివాళ్ళ మాట అసలు
నిన్నించుకోవు. విన్నా, నీ పాటే పాడ్తావు. అవన్నీ మనస్సులో
భద్రంగా గాచుకుని, నీ జీవితంలోకి రాబోయే ప్రియమయిన
శ్రీమతి కివ్వు. నేనూ, ఆవిడా ఇద్దరం సంతోషిస్తాం. నా మీద
న్నహాభావం ఉంటే చాలు!” మనోజ్ చేతిని మృదువుగా విడి
పించుకుని అన్నది.

“జ్వాల! నిన్ను చేసుకుని, యీ బిజినెస్సంతా నీ చేతిలో
పెట్టి, నేను హాయిగా వుంటామనుకున్నాను. నాకీ బిజినెస్సంటే
తలనొప్పి. డాడీ తర్వాత నేనే చూడాలి!” విసుగ్గా అన్నాడు.

“ఇప్పుడు మాత్రమేమయింది? వచ్చే అమ్మాయిని, బిజినెస్
శ్రద్ధగా, నేర్పుగా చేయగలిగి వుండేలా చూసుకో. లేకపోతే
తెలివయిన, నమ్మకమయిన పి. ఏని పెట్టుకో!” స్నేహంగా అన్నది.

“జ్వాల! ఎవరయినా నీ మనస్సులో నాకు ముందే స్థానం
సంపాదించారా?” కుతూహలంగా అడిగాడు.

తల అడ్డంగా తిప్పింది.

“మరి?”

“ఎందుకంత ఆశ్చర్యం?”

“నిజం చెప్పు!”

“నిజమే! నీకు టీనేజ్ లో వున్నట్లయితే, ఎగిరి 10 తేసి నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోడానికి ఒప్పకునేదాన్ని! టీనేజ్ పిల్లల కలలు కనే రాజకుమారుడిలానే వున్నావు. అందరినీ ఆకరించే అందం, అంతకు మించిన ఐశ్వర్యం వున్న నిన్ను చేసుకోదం అంటే చాలా మంది యిష్టపడతారు.”

“.....”

“కాని నేను టీనేజ్ దాటేసి నాలుగేళ్ళయింది. కలలు కనడం ఎప్పుడో ఆగిపోయింది. వాస్తవం లోకి సూటిగా చూడం అలవాటయింది. దాంతోపాటు కొన్ని ఖచ్చితమయిన ఆశ్రిత ప్రాయాలు కలిగినయి!”

“ఏంటవి?” అమితాశక్తిగా చూశాడు.

“నీలా అతిగా త్రాగేవాళ్ళన్నా, అతిగా స్మోక్ చేసే వాళ్ళన్నా, బాధ్యతలేకుండా వున్నా పట్టించుకోకుండా, ఎప్పుడూ ఫ్రెండ్స్ తో తిరుగుతూ, క్లబ్బులట్టుకు వేలాడే వాళ్ళన్నా నా కిష్టం లేదు.”

మనోజ్ గబుక్కున చేతిలోని సిగరెట్ ని దూరంగా విసిరేసాడు.

జ్వాల యిదేం గమనించకుండా చెప్తూనే వుంది.

“ఓ వయస్సుంటూ వచ్చాక బాధ్యతలన్నీ తండ్రి మీద వెయ్యడం నా కిష్టం లేదు. నీనికి నువ్వు పూర్తిగా క్యారిరేకర్. ఇరవై నాలుగంటలు నీ కాలక్షేపాలు, సరదాలు తప్ప నీకేం పట్టదు. నన్ను చేసుకున్నాక, హాయిగా యీ బిజినెస్ నా నెత్తిక పడేసి, నీ కాలక్షేపాలు, సరదాలు మామూలుగానే సాగిస్తావు. నేను బిజినెస్ లో మునిగి తేలుతూ వుంటే, నువ్వు పార్టీలంటూ వూళ్ళు చెక్కేస్తుంటావు. అది నా కిష్టం లేదు. ఇష్టం లేకుండా కేవలం నీ డబ్బుని చూసి నిన్ను పెళ్ళాడేటంత చెడ్డదాన్ని కాను.

నీకు, నాకు ఆస్తి, అంతస్తులోనే కాదు, అభిప్రాయాల్లోనూ చాలా దూరం వుంది.”

“కాని...కాని నీ అభిప్రాయాల కనుగుణంగా నేను మార తాను!” అంతా విన్న తర్వాత అన్నాడు.

జ్వాల చిన్నగా నవ్వింది.

“మీ డాడీ నిన్ను మార్చడాని కెప్పుడూ ప్రయత్నించి లేదా? ‘ఎందుకు నవ్వుతున్నావ్’ అన్నట్లుగా తన వైపు చూస్తున్న మనోజ్ఞాని అడిగింది.

“ఎందుకూ?” సాలోచనగా చూశాడు.

“చెప్ప!”

“ఆ! చాలాసార్లు ప్రయత్నించి, యిప్పుడు మానేసారు!”

“చూసావా! మీ డాడీ ఎంతో ప్రయత్నం చేసినా మారని నువ్వు, నేనేవో మార్చగలనని, నువ్వేవో మార్తావని ఎలా అను కోను? మా శ్రీవారు ముఖ్యంగా, యీ అలవాట్లకి, వ్యసనాలకి దూరంగా వుండాలి. బాధ్యతల్ని సక్రమంగా పంచుకోగలిగినవాడు, భార్యని పూర్తిగా ఆర్థం చేసుకుని, ప్రతి చిన్న విషయానికి భార్య సలహా అడుగుతూ, యిద్దరూ ఒకటిగా అనుకుని చేయగలిగినవాడై వుండాలి. అతడి జీవితంలో నేను తప్ప, నా అంత ప్రాముఖ్యం ఎవరికీ వుండకూడదు. అతడి జీవితానికి జ్యోతిని నేను కావాలి. ఆ జ్యోతి వెలుగులో పయనించే పాంథుడు కాకూడ దతను. ఆ జ్యోతి సదా వెలగడాని కవసరమయ్యే తైలం కావాలి అతను!” చిన్నగా, స్పష్టంగా, అతి మృదువుగా అన్నది.

జ్వాలవైపు ఆశ్చర్యంగా చూసాడు. ఎంత మృదువైన భాషలో చెప్పింది. జ్వాలలో తనెన్నడూ చూడని మృదుత్వం యీ రోజు కనిపిస్తుంది. శ్రీవారు అంటూ ఎంత మన్ననగా అంటుందో? అలా అంటున్నప్పుడు జ్వాల కళ్ళలో ఎంత వెలుగు! ఎంత గౌరవం! జ్వాలకున్న ఖచ్చితమయిన అభిప్రాయాల్లో తన కొక్కటి లేదు. తన అందానికి తగ్గట్లుగా, తన పొడవుకి సరిగా వుండాలి ఆ వచ్చే ఆమ్మాయి. ఇలా అనుకున్నాడు తప్ప మరో విధంగా తనెన్నడూ అనుకోలేదు. ఎందుకని తను అనుకోలేదు?

తనుండే హైక్లాస్ సొసైటీలో అందం, ఆస్తి, హోదా... తప్ప, జ్వాలకున్నటువంటి అభిప్రాయాలు ఎవరికీ కలగవు. కలిగినా నాటి కిచ్చే ప్రాముఖ్యం వీటి కివ్వరు. తను సొసైటీలోనే కాదు, అసలు మామూలు ఆడపిల్ల లెంతమంది కిలాటి అభిప్రాయాలంటాయి? ఎవరయినా ముఖ్యంగా చూసేది అందం, చదువు, ఆస్తి. ఇంతకు మించి చూడాలని ఎవరికీ వుండదు. ఇద్దరూ చాలాసేపు మానంగా, ఎవరి ఆలోచనలో వాళ్ళుండి పోయారు. జ్వాల అన్నట్లుగా తనెంతవరకు మారగలడు. ఈ అలవాట్లకి, వ్యసనాలకి దూరంగా తనుండాలడా? ఎన్నిగోజు లుండగలడు?

మనోజ్ మనస్సులో ఆ ఆలోచన ఉండగానే, జ్వాల అదే అడిగింది.

“ఈ ఖరీదయిన అలవాట్లకి నువ్వు దూరంగా వెళ్ళలేవు. ఉండలేవు. ఒక వేళ వున్నా పెళ్ళయిన కొద్దిగోజులు. మోజులు తీరాక మామూలు,” అన్నది జ్వాల.

మనోజ్ జారవిడిచిన సిగరెట్ కార్పెట్ మీద పడి. అది రాజుకోవటం ప్రారంభించింది. సన్నగా పొగ పైకి లేస్తోంది.

మనోజ్ ఆమాంతం జ్వాల రెండుచేతులూ పట్టుకుని, “డియర్! నేను మారతాను ప్లీజ్! నన్ను నమ్ము,” అన్నాడు.

జ్వాల సున్నితంగా అతడి చేతుల్లోంచి, తనచేతులు వెక్కిరిస్తుకుని, “మనో! నన్ను గుడ్డిగా ఆరాధించటం గాని, లేనా నీ మాటలు నేను గుడ్డిగా నమ్మటంగాని యిద్దరికీ శ్రేయస్కరం కాదు. ఇది జీవిత సమస్య. నీమీద నాకు ఎక్కడో అంతరాంతాలలో ప్రేమ గూడుకట్టుకుని వుండాలి. లేకపోతే, నిన్ను వివాహయాద తేనని చెప్పి, యిక్కణ్ణించి కదలకపోవటం ఏమిటి? నామీద నీ ప్రేమ అమోఘం. నీపై నా విశ్వాసం అమోఘంగా మారిననాడు, నిన్ను వెదుక్కుంటూ వస్తాను, అయినా మగాడిగా ఆడది నీ కోసం వెదుక్కుంటూ రావటమే నీకు ఖ్యాతీ, తృప్తి. నేను వస్తాను,” అంటూ జ్వాల అక్కడినుండి చివాలున లేచి వెళ్ళిపోయింది. కార్పెట్ సొంతం అంటుకుని మంట భగ్గున పైకి లేచింది.

“జ్వాలా!” పిలిచాడు మనోజ్.

గలేదు. అవతలగదిలో గుమ్మంపక్కన వున్నాడు.

జ్వాలా!" పిలిచారాయన జ్వాలవరకే పరిచయమైన కళ్లు, అంతవరకూ విన్న జ్వాలమాటలకు మిలా మెరుస్తున్నాయి.

! మీసాలూ గడ్డాలు వచ్చినవాడికి తండ్రి కోర్కె తండ్రిగా నాకు మారనప్పడు, నీ సంశయం. ఇనుపముక్కమీద ఎన్ని సన్నెటలు గుతుండేమోగాని సాగటం కద్దమ్మా! అక్కడ లోపలో పెట్టి కాలాచుక, అది సాగేందుకు చిన్న పట్టెలు! ఇప్పుడు వాడి హృదయం నీవు వాటికి ధిక్కారంతో కణకణలాడుతోంది. అది చాలా వచ్చేందుకు."

అంగి అమాంతం ఆయన పాదాలకు నమస్కరించి

మరికొంత సేపు వుంటే నేను ఓడిపోతానని భయపడుతున్నాను. దయవుంచి నన్ను పారిపోనివ్వండి. ఇంత అవసరమో, నాకూ అంత అవసరం. నీవు చెప్పేవాడికి బాలన్స్ కోసం చేతిలో కర్ర వున్నామార్పుకి నేను సర్క్యస్ కర్ర కాగూడదని భయపడే సమయం గాకుండా, తనకోసంకూడా మనోజ్ఞుని. అతడు నా కోసం మే మారితే, నేను దక్కి లేకపోవటం జరిగినప్పుడో మనోజ్ఞుని అవకాశం వుంది."

తండ్రికి జ్వాల అభిప్రాయం అర్థమయింది. నిలబడ్డారు.

జ్వాలకి వచ్చింది.

దనుండి మనోజ్ఞు విస్కీ బాటిల్స్ న్ని వీధిలో

వుండాలి. రోడ్డంతా విస్కీ కంపు. గాని
సిండుకు జ్వాలకి ఎటుపక్క రోడ్లోమీద
కాలేదు. యుద్ధవ్యూహం గుర్తుకొచ్చింది
వును అలా నిలబెట్టేందుకు అణడిచుట్టూ
లాక్రం' వాడేవారట! మనోజ్ విస్కీ
న్నాడు. జ్వాలకు నవ్వు ఆగిందికాదు.

జై హింద్.

విజయం

మే నెల అనుబంధమాలిక

మా నవత

రచన:

దాశరథి రంగాచార్య

!శ్రీ

జ్వాల ఆగలేదు. అవతలగదిలో గుమ్మంపక్కన మనోజ్ఞుని
నిలబడి వున్నాడు.

‘అమ్మా! జ్వాలా!’ పిలిచారాయన జ్వాలవరకే పరిమిత మే
లో. ఆయన కళ్లు, అంతవరకూ విన్న జ్వాలమాటలకు తృప్తి
తో నిలమిలా మెరుస్తున్నాయి.

‘జ్వాలా! మీసాలూ గడ్డాలు వచ్చినవాడికి తండ్రి తిం
మ్మ! మనోజ్ఞ తండ్రిగా నాకు మారనప్పడు, నీ కెం
డని నీ సంశయం. ఇనుపముక్కమీద ఎన్ని సమైక్యతబట్టి
అది విరుగుతుందేమోగాని సాగటం కద్దమ్మా! అదే ఇను
ను కొలెంతో పెట్టి కాలాచక్రం, అది సాగేందుకు చిన్న సమైక్య
గాలు జ్వాల! ఇప్పుడు వాడి హృదయం నీవు వాడియే
నిరసన, భిక్కారంతో కణకణలాడుతోంది. అది చాలమ
మార్పు వచ్చేందుకు.’

జ్వాల వొంగి అమాంతం ఆయన పాదాలకు నమస్కరించిం

‘సార్! నురికొంత నేపు వుంటే నేను ఓడిపోతానని భ
రిపోతున్నాను. దయవుంచి నన్ను పారిపోనివ్వండి. మన
ం మీకెంత అవసరమో, నాకూ అంత అవసరం. సర్కిస్
లాద నడిచేవాడికి బాలన్స్ కోసం చేతిలో కర్ర వుండ
మనోజ్ఞ మార్పుకి నేను సర్కిస్ కర్ర కాగూడదని నా
ం. నా కోసమే గాకుండా, తనకోసంకూడా మనోజ్ఞ మా
అకాంక్ష. అతడు నా కోసమే మారితే, నేను ద
లో, లేక దక్కి లేకపోవటం జరిగినప్పుడో మనోజ్ఞ
లోతయ్యే అవకాశం వుంది.’

మనోజ్ఞ తండ్రికి జ్వాల అభిప్రాయం అర్థమయింది. ఆ
వ తప్పుకు నిలబడ్డాడు.

జ్వాల వీధిలోకి వచ్చింది.

మేడమీదనుండి మనోజ్ఞ విస్కీ బాటిల్స్ న్ని వీధిలోకి

వుండాలి. రోడ్డంతా విస్కీ కంపు. గాజు పెంకులు.
మేందుకు జ్వాలకి ఎటుపక్క రోడ్డి మీద కాలు ఆ
కాలేదు. యుద్ధవ్యూహం గుర్తుకొచ్చింది వెంటనే
వును అలా నిలబెట్టేందుకు అతడిచుట్టూ మంటలు
లాస్త్రం' వాడేవారట! మనోజ్ విస్కీ బాటిల్ను
న్నాడు. జ్వాలకు నవ్వు ఆగిందికాదు.

జై హింద్.

విజయ

మే నెల అనుబంధమాలిక

మానవత

రచన :

దాశరథి రంగాచార్య

మతమ ఫౌండేషన్ పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	TPLA133M126
పుస్తకం పేరు	విజయ
తారీఖు	31/10/24
ముందు లభ్య	NO
వెనుక లభ్య	NO
మొత్తం పేజీలు	129
పెద్ద సైజు పేజీలు	నీటి
ఖాళీ పేజీలు	no
ప్రతిపేజీ	1,2
తయారు చేసినవరి	SUNITHA
పేజీలు విడదీసినవరి	THASIN
	RUKSANA
పరీక్ష చేసినవరి	HASEEMA
పేజీలు సరిచూసినవరి	
లైబ్రరీకి చేసినవరి	
ప్యాకింగు చేసినవరి	
పరిస్థితి	GOOD